

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER BY THE
AUTHOR OF THE TRIUMPH OF KATIE BYRNE

BARBARA TAYLOR
BRADFORD

Three Weeks in Paris

Once, Paris shaped four women for a lifetime.
Now it will change them forever....

Ba Tuần Ở Paris

Barbara Taylor Bradford

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới thiệu](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương kết](#)

Mở Đầu

Ra đến ngoài phố Jacob, người đàn ông rùng mình vì lạnh và lật cổ áo khoác lên. Hôm đó là một ngày tháng Hai giá buốt, hơi lạnh từ ngọn gió rét cắt da quét từ những miền thảo nguyên nước Nga và chạy qua vùng đồng bằng châu Âu đến tận Paris.

Bầu trời màu lơ nhạt, mặt trời sưng nước lúc xuyên qua các mái nhà, gần như bạc trắng trong ánh sáng phương Bắc lạnh giá và không một chút ấm áp. Nhưng dù thời tiết thế nào đi nữa, Paris bao giờ cũng đẹp; Ngay cả trong mưa, Paris vẫn có nét đặc trưng riêng.

Phát hiện ra một chiếc taxi, anh gọi và lúc xe đi chậm lại rồi dừng hẳn, anh chui nhanh vào xe và bảo đưa đến bưu điện,. Lúc đến nơi, anh gỡ một gói những chiếc phong bì dán tem sẵn và bỏ vào thùng thư, rồi quay lại xe.

Rồi anh bảo lái xe đưa đến văn phòng FedEx, sau đó ngồi yên trên ghế, thỉnh thoảng liếc nhìn ra ngoài cửa xe. Vui biết bao được trở về thành phố Ánh sáng, nhưng dù thế nào đi nữa, anh không khỏi ước ao giá hôm nay trời ấm hơn.

Trong văn phòng Fedex, người đàn ông điền vào tập nhãn dành riêng và đưa cho người thư ký cùng bốn chiếc phong bì trắng muốt. Chúng sẽ được gửi đi trong vòng hai mươi tư giờ nữa, theo địa chỉ bốn thành phố ở những nơi xa tít trên thế giới. Trở ra xe, anh bảo đưa anh đến Quai Voltaire. Đến nơi, anh tiến thẳng đến một trong những quán rượu ưa thích ở Tả ngạn.

Và lúc bước đi, chìm đắm trong những ý nghĩ miên man, anh không hề biết rằng vì việc làm vừa rồi của anh, nhiều cuộc đời đã biến đổi không cưỡng lại nổi, và biến đổi sâu sắc đến mức không bao giờ trở lại như cũ lần nữa.

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác :Three Weeks In Paris

Chương 1

Đây là một khoảng thời gian ưa thích trong ngày của cô. Giờ trước khi đêm xuống, mọi vật đã lặng câm êm ái, hoà hợp với nhau. Khoảnh khắc tranh tối tranh sáng.

Vú nuôi người Scotland của cô gọi lúc này là " chạng vạng tối ". Cô thích cách gọi ấy; nó gọi lên rất nhiều thứ, và ngay từ khi còn nhỏ, cô bé đã mong ngóng lúc cuối chiều, giờ khắc trước bữa tối. Lúc cùng cậu em trai Tim từ trường về nhà, bà vú nuôi đi giữa, nắm chặt bàn tay hai chị em, cô bé luôn cảm thấy một sự chờ đợi nhứt nhối, như thể có một thứ gì đó đang chờ đợi riêng em. Cảm giác này không bao giờ thay đổi. Bất cứ lúc nào cô còn trên cõi đời, hoàng hôn luôn đem lại cho cô một cảm giác rõ rệt về sự tiên liệu.

Tránh khỏi bàn vẽ, đến gần cửa sổ của căn hộ giữa khu sầm uất của thành phố, cô nhìn chăm chú ra ngoài, thẳng lên phía Manhattan. Với Alexandra Gordan, vào chính lúc này, bầu trời luôn luôn hoàn mỹ.... màu trời trộn lẫn giữa màu mận chín và tím, dịu đi nhờ chút ít màu xám nhạt như khói, biến thành màu hồng phai. Những màu cổ xưa, gợi nhớ đến Byzantium, Florence và Hy Lạp cổ đại. Những tháp nhọn và những tòa nhà chọc của thủ phủ hiện đại to lớn này mập mờ thành những hình ảnh vô tận nổi bật trên nền trời gần như màu tía.

Alexandra mỉm cười một mình. Từ lúc bắt đầu biết nhớ, Alexandra đã tin rằng thời khắc này trong ngày có ma lực. Trong ngành điện ảnh, đôi khi đã thực sự gọi hoàng hôn là "giờ phút thần kỳ". Nhìn đăm đăm ra đường chân trời, những mảnh đời thơ ấu ào ạt trở về với cô.

Trong giây lát cô chìm đắm vào những hồi ức...Kỷ niệm của những năm được nuôi dạy tại Upper East Side của thành phố này....của một thời thơ ấu tràn đầy tình yêu, sự che chở và nhiều lúc diệu kỳ. Dù mẹ cô đã làm việc, vẫn làm việc, song mẹ cô và cha cô chưa lúc nào sao lãng cô và Tim. Song chính mẹ mới đóng vai trò tốt đẹp nhất cho cô, và về mặt cảm xúc, cô là sản phẩm của mẹ cô.

Đắm mình trong những hồi tưởng về quá khứ, cuối cùng cô đứng dậy và trở về bàn vẽ, nhìn vào tấm phong cô vừa vẽ xong. Đây là bức cuối cùng của một loạt sáu tấm phong về phong cảnh mùa đông của thôn quê.

Cô biết cô đã thể hiện rất hiệu quả một buổi chiều giá lạnh, có tuyết rơi trong rừng, và cúi xuống, cô cảm bức vẽ mang đến xưởng, sắp thẳng hàng cùng những bức khác. Chăm chú

ngắm cả bộ mới hoàn thành, cô hình dung chúng như một tấm phông khổng lồ trên sân khấu, và ngay sau đó chúng sẽ là như thế. Về phần cô, nhưng tấm phông đã mô tả chính xác điều đạo diễn yêu cầu.

Tôi muốn tìm thấy sự giá lạnh, Alexa - Tony Verity đã bảo cô. -Tôi muốn cảm thấy một đêm băng giá, buốt đến tận xương. Những tấm phông của cô phải làm tôi muốn chạy ào vào trong nhà, đứng trước ngọn lửa đang reo vui.

Lùi lại để ngắm tác phẩm từ xa, cô nghĩ đến cách cô tạo ra những tấm phông trong tưởng tượng lúc đầu. Cô đã mừng tượng St. Petersburg trong mùa đông, rồi tập trung vào một khu rừng tưởng tượng ở ngoại vi thành phố đó. Trong tâm trí cô, tấm phông trở nên sống động, gần như tiếng quay phim xè xè trong đầu cô...cây cối lấp lánh những giọt băng, tuyết vừa rơi cuốn đi, ùn lại giữa các cây thành các đụn trắng. Những đêm trắng. Bầu trời màu trắng. Mặt trăng màu trắng. Sự im lặng màu trắng.

Đây chính là tâm trạng cô đang tìm kiếm, và cố gắng truyền tải cho người xem. Cô tin rằng cô đã làm được điều đó trong những tấm phông, cuối tuần này sẽ chụp ảnh, phóng to rồi sau đó lắp ráp trên sân khấu.

Cô không dùng một thứ màu nào, ngoại trừ một chút xám và đen cho vài cảnh cây xương xẩu. Chi tiết cuối cùng của cô, và có lẽ sáng tạo nhất của cô là một dãy những dấu chân bơ vơ trên tuyết. Những dấu chân đi giữa đám cây, dường như hướng tới một điểm đặc biệt, thậm chí là bí ẩn.

Tiếng chuông cửa reo lên phá vỡ sự tập trung của cô. Cô đến bên máy điện thoại nội bộ treo trên tường:

- Alô.

- Jack đây. Anh biết là anh đến sớm. Anh có thể lên được không?

- Vâng, được.

Cô ấn nút để mở cửa, và chạy xuống cầu thang, dẫn anh vào.

Vài giây sau, Jack Wilson quấn kín mít trong tấm áo choàng bằng hàng len thô, xách một túi mua hàng nâu to tiến thẳng đến chỗ cô, nụ cười nở rộng trên gương mặt thông minh, sắc sảo.

- Anh xin lỗi nếu phá rối ngày làm việc của em, nhưng anh vừa ở rất gần đây. Ở Gallery Cromer với Billy Tomkins. Có vẻ như dở hơi nếu về nhà rồi sau đấy lại trở lại đây. Anh sẽ ngồi im một góc cho đến lúc em làm xong.

- Em xong rồi - Cô nói và cười vang - Em vừa vẽ xong tấm phông cuối cùng, thực mà.

- Thế thì tuyệt! Xin chúc mừng! - Lúc bước vào tiền sảnh nhỏ trong căn hộ của cô, anh đặt túi xuống, kéo cô vào vòng tay và đưa chân đá sập cửa lại. Ghì chặt lấy cô, môi anh lướt lên má cô làm cô rùng mình và cảm thấy run lên. Như một dòng điện đã thiếu vắng giữa họ từ lâu lắm. Cô giật nảy mình.

Hình như anh cũng cảm thấy thế. Jack bứt ra, liếc nhìn cô thật nhanh rồi ngay lập tức áp miệng lên miệng cô, hôn cô thật lâu, thật say đắm. Giấy lát sau, anh ghé miệng gần tai cô và thì thầm:

– Chúng mình tìm một cái giường đi.

Cô ngả người về phía sau, ngược nhìn vào cặp mắt xám trong sáng của anh, lúc này đang tràn đầy cảm xúc hơn bao giờ.

– Đừng ngốc thế - Lúc nói, một nụ cười mỉm trêu chọc thoáng trên môi cô và cặp mắt long lanh của cô bỗng trở nên mời mọc.

– Ngốc ư? Chẳng có gì ngốc chuyện lên giường hết. Anh cho đây là một việc khá nghiêm túc. Ném chiếc áo khoác lên lên sàn cạnh cái túi và vòng tay ôm lấy cô, anh đưa cô vào phòng ngủ.

Dừng lại giữa phòng và ôm lấy vai cô, anh xoay cô đối mặt với anh:

– Em hơi gầy đi đấy - anh nói bằng thứ tiếng Anh hoàn chỉnh hơn bao giờ hết.

Cô đăm đăm nhìn anh không nói gì.

Anh nâng cằm cô, rồi cúi xuống hôn nhẹ lên miệng cô.

– Nhưng anh cảm giác rõ ràng là em bỗng nhiên hoảng sợ.

– Em cũng nghĩ thế.

– Anh đang vui mà, Lexi.

– Em cũng thế - Cô trả lời.

Anh mỉm cười với cô, ranh mãnh và đưa cô đến bên giường, không nói thêm lời nào. Họ ngồi cạnh nhau và anh bắt đầu cởi khuy áo cô, cô giật mạnh áo khoác của anh, và trong giây lát cả hai không mặc gì trên người, nằm duỗi dài trên giường.

Cúi xuống cô anh hỏi:

– Công việc của em đến đâu rồi?

– Em không biết nữa. Em bận ngập đầu ngập cổ.

Anh gạt đầu đầy hiểu biết, vì anh cũng là họa sĩ và nhiều lúc đang vẽ, anh cũng cảm thấy y như thế. Nhưng anh thật sự mong nhớ cô, sự xa cách của cô làm anh lo lắng. Lúc này, anh lướt miệng xuống phía dưới cô, hôn cô thật âu yếm.

Alexandra rùng mình lần nữa, cô run nhè nhẹ dưới những cái vuốt ve của anh và và mỗi lúc càng thấy bị kích thích. Anh tiếp tục hôn cô mơn trớn đùi cô, và anh thấy cô đang rộng như một đóa hoa căng nhựa nở bừng dưới ánh mặt trời ấm áp. Anh yêu người phụ nữ này, muốn kết hợp cô với anh, muốn làm tình với cô, hoà nhập với cô lúc này.

Đưa tay xuống dưới mông cô, anh nhắc cô lên, kéo cô vào sát anh hơn nữa, gọi tên cô:

– Đi với anh, đến nơi anh sắp đến đi, Lexi! - Anh kêu lên, giọng anh khàn khàn khàn đặc.

Cô làm như anh đòi hỏi, và họ cùng đạt đến đỉnh cao khoái cảm, lúc lúc anh lại bảo cô anh yêu cô biết bao, thích làm tình với cô biết bao

Cuối cùng, lúc họ đã nằm yên, thư giãn và kiệt sức, anh kéo tâm chần lông vịt đắp cho họ rồi ôm lấy cô . Anh áp vào tóc cô & nói:

- Như thế này không tốt sao ?

Thấy cô vẫn im lặng, anh nói thêm:

- Em có biết là sẽ tốt biết chừng nào nếu chúng ta cùng nhau ....

- Có

- Em sẽ không tách rời anh nữa chứ em ?

- Không ... đấy là do sức ép công việc.

- Anh nhẹ cả người vì không phải tại anh Em đừng nghĩ khác về anh nhẹ

Cô cười thầm:

- Anh là người tốt nhất, Jack ạ, rất tốt Một người đặc biệt thật sự có một không hai ....

Anh nhìn cô chăm chú trong ánh sáng mờ mờ của ngày đang tàn, bản khoả liệ cô có trêu anh không. Rồi thấy sự manhliệt trong mắt cô, anh dịu dàng nói:

- Chúng ta sẽ làm cho nó thành vĩnh viễn nhé .

Cặp mắt trong sáng mà anh vốn yêu mở to:

- Jack... Em không biết nói gì ...

- Nói "Vâng" đi .

- Vâng

- Anh đang nói đến chuyện hôn nhân - Anh thì thầm, giọng anh bỗng cao lên Anh tập trung mọi chú ý vào cô, cái nhìn của anh đầy thăm dò .

- Em biết!

- Em sẽ lấy anh chứ ?

- Vâng, em sẽ lấy .

Một nụ cười từ tốn, ấm áp nở rộng trên gương mặt gầy gầy của anh, rồi anh cúi xuống, hôn lên trán, lên mũi, lên môi cô .

- Anh rất mừng, mừng thật sự, Lexi, vì em sắp là của anh, của anh tất cả . Chà tuyệt quá!

Chúng mình sẽ có một hoặc hai đứa con nhé ?

Cô cười, sung sướng thấy anh vui đến cuồng nhiệt:

- Tất nhiên rồi .

Họ cùng cười vang, đầy vui sướng và hài lòng vì nhau, một hạnh phúc toàn vẹn vì đang sống và trẻ trung . lát sau, gương mặt Jack trở nên nghiêm trang, anh ôm lấy Alexandra:

- Em sẽ không đổi ý chứ, Lexi ?

- Tất nhiên là không rồi, ngốc ạ - Cô vuốt nhẹ má anh, mỉm cười say đắm - chúng mình sẽ có điều đó, nghĩa là ... sẽ có con .

- Thử xem nào - Anh vừa nói nhưng ngừng ngay lại khi điện thoại reo .

Alexandra trườn khỏi giường, lấy chiếc áo choàng và chui vào áo lúc chạy ra hành lang .

Nhấc điện thoại trong nhà, cô nói:

- Alô ?

- Có thư của FedEx gửi cô Gordon

- Cám ơn . Tôi sẽ để anh vào . Tôi đang ở trên lầu mười bốn .

Bản sao nhãn trên chiếc phong bì FedEx rất mờ, nên cô khó lòng mà đọc nổi tên và địa chỉ của người gửi . Thật vậy, phần duy nhất cô có thể đọc được là "Paris, Pháp".

Cô đứng cầm chiếc phong bì, một nếp nhăn nhỏ trên sống mũi . Rồi sau đó tim cô như lỡ nhịp

Từ ngưỡng cửa phòng ngủ, Jack nói:

- Thư của ai thế ? Trông em hoang mang quá .

- Em không đọc được tên . Tốt hơn hết là em mở ra thôi - Cô đáp và gượng cười

- Có lẽ là ý hay đấy - Giọng Jack có vẻ chua chát .

Cô liếc anh thật nhanh, ngay lập tức nhận ra vẻ sốt ruột dường như cô có lỗi vì cuộc tình của họ bị người đưa thư của FedEx làm gián đoạn . Muốn xoa dịu anh, cô kêu:

- Ô, để sau cũng được - Đặt phong bì lên chiếc bàn nhỏ ở phòng khách, cô nói thêm -

Chúng ta trở lại phòng ngủ đã .

- Không, anh mất hứng rồi . Anh đi tắm đây - Anh cười, hôn lên chót mũi cô - Anh bảo này .

Chúng mình cùng tắm nhé .

Chộp lấy tay cô, anh đưa cô vào buồng tắm và bước vào bồn vịn vôi, điều chỉnh nhiệt độ rồi ôm sát cô vào người lúc nước xối lên thân hình họ .

Alexandra dựa sát vào anh, cô nhắm mắt lại, nghĩ đến chiếc phong bì để lại trên bàn . Cô có thể hình dung rõ ràng là của ai . Chỉ có thể là một người duy nhất ... và ý nghĩ ấy làm cô hãi hùng .

Nhưng cô đã lầm . Một lát sau lúc mở phong bì, bên trong không phải là thư như cô tưởng, mà là một tấm thiệp mời . Cô nhẹ cả người

Ngồi trên chiếc sofa trong phòng khách, nhìn đắm đắm vào tấm thiệp mời, một nụ cười bùng nổ, rạng cả gương mặt cô . Đứng phắt dậy, cô chạy vào bếp, nơi Jack đang nấu ăn kêu lên:

- Anh Jack, một thiệp mời . Đến dự tiệc . Ở Paris !

Jack rời khỏi bát cà chua tươi đang khuấy và ngược nhìn lên, anh nhấp một ngụm trà rồi hỏi:

- Ai mời em đấy ?

- Anya . Cô giáo Anya Sedgwick phi thường của em

- Người sở hữu trường em đã học ? Trường nghệ thuật Trang Trí, Thiết Kế và Thời Trang Anya Sedgwick ?

- Chính cô ấy .

- Nhân dịp gì thế ?

- Sinh nhật bà - Dựa vào khung cửa, cô đọc tờ giấy mời chậm trễ - "Hân hạnh được đón tiếp bạn nhân kỷ niệm sinh nhật lần thứ 85 of bà Anya Sedgwick. Thứ Sáu, ngày 2 tháng Sáu năm 2001, tại Ledoyen, Carré Champs-Élysées, Paris. Cocktail vào tám giờ . Tiệc tối lúc chín giờ .. Khiêu vũ từ mười giờ trở đi " Thích không, anh Jack? Một tiệc tối có khiêu vũ . Ôi thật tuyệt vời !

- Nghe có vẻ hay đấy em có thể đưa một người bạn đi cùng không ?

Alexandra liếc nhìn tờ giấy mời lần nữa. Tên cô viết trên cùng bằng lối thư pháp tinh tế, nhưng chỉ có tên cô. Từ "và các vị khách" đã bỏ đi:

- Em nghĩ là không thể được. Chỉ có tên em trên giấy mời. Em chắc là chỉ có gia đình và học trò cũ của bà ấy thôi.... - Tiếng Alexandra nhỏ dần.

Jack im lặng một lát rồi hỏi:

- Em sẽ đi chứ?

- Em chưa chắc. Em không biết nữa. Còn tùy vào công việc, em đoán thế. Em chỉ còn phải làm xong một bộ phong nhỏ cho Kỳ nghỉ hè trong mùa đông, và thế là xong. Em sẽ hết việc, nếu không kể có một đợt xuất.

- Anh chắc là sẽ thế thôi, Lexi - Anh an ủi và liếc nhìn cô, anh mỉm cười - Thôi bây giờ thì chuẩn đi, để anh làm cho xong món mì ống pomodoro, kéo tối em lại gọi anh Jack Robinson; Anh phải nấu ăn cho bà hoàng của anh đây.

Cô bật cười và nói:

- OK - Rồi trở lại sofa, tay vẫn cầm giấy mời. Ngồi xuống, cô chăm chú nhìn một lúc lâu hơn, tâm trí cô nghĩ đến Anya Sedgwick, người đã là cô giáo, là cố vấn dày kinh nghiệm và là bạn của cô. Đã một năm nay, cô không gặp bà. Thật sung sướng biết bao được gặp lại bà, kỷ niệm một mốc quan trọng trong đời bà. Paris đang mùa xuân. Nó thật sự huy hoàng biết bao...

Nhưng Tom Connors đang ở Paris. Mỗi lần nghĩ đến anh, cô lại thấy ghen thở.

Alexandra giật mình thức giấc. Căn phòng im ắng, đắm trong yên lặng, nhưng mãi một lúc lâu cô vẫn cảm thấy như có người đứng gần đây, lảng vảng gần giường. Cô im lặng, cố xua đuổi ý nghĩ đó đi, biết rằng đó chỉ là...chỉ là một cảm giác, một sự xúc động. Anh đã ở trong phòng với cô, vì giấc mơ của cô thực đến như thế.

Bất cứ khi nào cô mơ, đều xảy ra như thế cả. Mọi việc đều diễn ra hợp lý, sinh động và giống như thật. Ngay cả lúc này, đang tựa đầu vào gối, cô vẫn có thể ngửi thấy mùi của anh, mùi thân thể anh, mùi tóc anh, mùi nước hoa anh dùng. Cô thấy dường như anh đã hôn cô thắm thiết.

Trừ một điều, anh không có ở đây đêm nay. Cô chỉ có một mình vò vó.

Biết không thể ngủ lại, Alexa ngồi dậy, bật ngọn đèn bên giường và thả cặp chân dài xuống

gường. Quấn tẩm áo choàng màu lơ nhạt vào người, cô vào bếp, bật hết các ngọn đèn trên đường đi. Cô cần một chén trà hoa cúc cho dễ chịu. Đổ đầy ấm nước và đặt lên bếp gas, cô ngồi xuống ghế, trầm ngâm suy nghĩ đến giấc mơ bất thường của cô. Lần nào cũng y như thế. Anh đột ngột ở đó với cô, bế cô lên tay, nói với cô anh nhớ cô, anh muốn có cô, anh cần cô biết bao. Anh luôn nhắc cô rằng cô là tình yêu của đời anh. Một tình yêu đích thực của anh.

Những giấc mơ bắt nguồn từ thực tại huyền bí, ngay cả lúc thân thể cô cảm thấy như bị một người đàn ông bằng xương bằng thịt và cường tráng chiếm đoạt. Nó đã là như thế, cô ghen ngào lấm bầm và rót đầy nước sôi vào ca. Ít ra, Jack Wilton đã làm tình với mình, lúc anh ấy đến đây... trong lúc chàng vắng, anh ấy đã yêu mình cuồng nhiệt.

Đúng thế, tiếng trong đầu cô nói, trong giấc mơ chẳng có ai ngoài Tom Connors yêu cô, và đó chính là điều rắc rối nhất của cô.

Thở dài một mình, Alexa cầm ca nước rời vào phòng khách. Cô bật một ngọn đèn và ngồi vào chiếc ghế bành bọc rất dày, thoải mái, gần lò sưởi, nhấp từng ngụm trà hoa cúc, nhìn đăm đăm vào đám than hồng đang lụi dần.

Cô đã làm điều gì sai chẳng? Câu hỏi ấ cứ lớn vờn quanh cô như một đám mây đen.

Cô đã làm tình với Jack và đã thích thú vô cùng, nó là sự khôi phục bất ngờ và tuyệt vời niềm đam mê giữa hai người, niềm đam mê và buồn thay, đã thiếu vắng nhiều tháng nay. Cô đã viện cớ mệt mỏi, bận bịu, vì sức ép công việc và căng thẳng vì phải đẩy nhanh những bản thiết kế cho vở diễn mới. Nhưng thực ra, trong chuyện này còn có một điều nữa. Cô đã gạt đi, tránh né chuyện ái ân với Jack. Cô cảm thấy việc gần gũi với Jack cứ miễn cưỡng, lạ lùng thế nào ấy, và cô đã thẳm chùn lại. Nhưng vì sao? Anh là người điển trai, lôi cuốn theo kiểu trầm lặng, và có nhân cách đáng quý. Anh cũng là một người khôi hài, biết làm cô cười vui vẻ.

Bao ý nghĩ mâu thuẫn quay cuồng trong đầu cô. Cô nhắm mắt lại, cố gắng sắp xếp chúng chúng, rồi đột nhiên thẳng người lên, cô nghĩ: Chúa ơi, mình đã đồng ý lấy Jack! Mình đã hứa hôn với anh ấy!

Về phía Jack, đây không phải là chuyện đùa. Anh rất nghiêm túc. Anh đã nói về việc kết hôn suốt bữa ăn tối, không ngừng chạm cốc vang đỏ của anh với cô. Trong lúc chưa định ngày chính xác, cô đã mặc nhiên chấp nhận lúc anh bàn sẽ cưới vào mùa đông, khoảng cuối năm. – Ở New York. Một đám cưới ra trò - Anh nhất quyết - Với gia đình em và gia đình anh, cùng những người thân thiết. Đây là điều anh muốn, Lexi ạ.

Cô đã gật đầu ưng thuận. Lúc bữa ăn chấm dứt, anh đã giúp cô xếp bát đĩa vào máy rửa bát, nhưng rồi anh ra về, vừa hôn lên má cô vừa thẳm thì là anh muốn bắt tay vào một bức vẽ lớn cho buổi trưng bày sắp tới.

Còn cô, cô lại nhớ đến người đàn ông khác, gần gũi riêng tư hết mức. Vậy cô có điều gì sai

chăng? Chuyện này không bình thường chẳng?

Nhờ có trà hoa cúc, cô bỗng nhiên hoàn toàn tỉnh táo. Liếc nhìn đồng hồ hình xe ngựa bằng đồng thau đặt trên nắp lò sưởi, cô thấy đã sáu giờ mười sáng.

Mười hai giờ mười ở Paris.

Trong một cơn thôi thúc, cô nhắc điện thoại trên bàn cạnh giường và quay số văn phòng của anh. Trong giây phút, số ở Paris reo chuông.

Rồi tiếng anh trả lời. "Allô".

Cô nắm ống nghe chặt hơn. Cô không thể thốt nên lời. Cô chỉ có thể thở.

- Tom Connors ici - Rồi anh nhắc lại bằng tiếng Anh - Hello? Tom Connors đây. Ai gọi đây?

Cô cẩn thận đặt ống nghe xuống. Bàn tay cô run rẩy và tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Cô hít liền mấy hơi thật sâu, rồi dựa vào tấm nệm ghế, cô nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Anh đang ở đây. Anh vẫn sống và khoẻ mạnh ở Paris.

Nếu cô đến Paris, đến dự bữa tiệc của Anya Sedgwick, cô sẽ không thể cưỡng lại lòng mình. Cô sẽ gọi điện cho anh, rồi anh sẽ nói "Chúng ta đi uống thứ gì đi" vì anh thích thế, và cô nói "vang, tuyệt lắm", và rồi cô sẽ đi với anh. Rồi sau đó, cô lại sẽ mê mẩn. Sẽ đắm đuối lần nữa. Đúng thế một linh hồn lạc lối.

Với cô, Tom Connors là người gây ấn tượng mạnh mẽ, một người đàn ông đầy uy lực, hấp dẫn không thể cưỡng lại, anh sống trong ý nghĩ của cô, trong trái tim cô và trong tâm tưởng cô. Dù không gặp nhau đã ba năm nay, anh là người cắt đứt, nhưng cô biết nếu cô gọi anh, anh sẽ muốn gặp cô.

Mày là đồ ngu, cô tự rửa mình. Nổi tức giận tràn ngập lòng cô. Giận mình và giận mối tình kéo dài, bế tắc với Tom Connors. Cô biết gọi điện cho anh là một việc ngu xuẩn, dù cô không nói gì với anh. Chỉ nghe thấy giọng nói lôi cuốn, dịu dàng của anh, cô đã thật sự mất hết nhuệ khí.

Cô cố bắt mình nghĩ đến Jack Wilton. Anh yêu cô, muốn cô làm vợ anh, và thực ra cô đã nhận lời anh. Hơn nữa, anh là một người đàn ông đứng đắn, tử tế, chính trực, tốt bụng, đáng yêu và hào phóng. Cô biết anh ngưỡng mộ cô, thán phục tài năng thiết kế sân khấu của cô, khen ngợi sự cố gắng hiến và tính kỷ luật của cô. Anh cố vũ cô và luôn có mặt ở đó vì cô, ngay cả khi cô hò hững với anh trong mấy tháng qua.

Cô biết Jack sẽ là một người chồng tuyệt vời. Anh yêu cô, và cô cũng yêu anh. Yêu theo cách riêng của cô.

Alexandra quả quyết rời ghế và trở lại giường. Jack Wilton sắp thành chồng cô và sự việc sẽ là thế. Buồn thay, cô phải bỏ bữa tiệc mừng sinh nhật lần thứ 85 của Anya. Để tự vệ.

Ngồi trên chiếc bàn gỗ dài ngự trong phòng ăn thanh lịch ở nhà cha mẹ cô ở Phố 79 Đông, Alexa nhắm nháp món trứng tráng sốt cà chua mẹ cô làm.

- Ngon quá, mẹ ạ - lát sau, cô nói - Cảm ơn mẹ đã dành hôm nay cho con. Con biết mẹ thích ở một mình ngày thứ Bảy.

- Con đừng ngốc thế, mẹ rất vui có con ở đây - Diane Gordon trả lời và mỉm cười ấm áp - Sáng nay mẹ định gọi cho con thì chuông reo và con nói mu6 n đến đây ăn trưa.

Diane uống một ngụm nước, rồi hỏi con gái:

- Con có muốn uống vang không?

- Không ạ, cảm ơn mẹ, con không uống ban ngày. Nó làm con buồn ngủ. Vói lại, con đang béo ra... vì các thứ đường. Con thích hấp thụ calo trong bánh mì hơn - Nói xong, cô vói tay lấy miếng bánh baguette mẹ cô đã cắt lúc trước. Cô phết thật nhiều bơ và cắn một miếng.

- Con chẳng phải lo về chuyện trong lượng đâu, trông con rất tuyệt, thực đấy - Diane nhận xét và ngắm con gái. Bà không thể không nghĩ con bà mới trẻ hơn tuổi làm sao. Hình như không thể đoán Alexandra đã ba mươi. Thực ra, đến hè này cô sẽ 31, mà như mới ngày hôm qua thôi, Alexa là đứa bé chập chững biết đi quẩn quanh chân bà. Ba mươi mốt, bà ngắm nghĩ, đến tháng Năm này mình sẽ 58. Thời gian trôi qua nhanh tựa tên bay. Tất cả những năm tháng ấy biến đi đâu nhỉ? Đến tháng Sáu tới, David sẽ 59. Cuộc hôn nhân của bọn mình đã kéo dài được nhiều năm, và vẫn mãnh liệt.

- Mẹ, mẹ đang nghĩ gì thế? - Alexa thăm dò.

- Mẹ đang nghĩ đến bố con. Và cuộc hôn nhân của bố mẹ. Bố mẹ lấy nhau đã 33 năm, từng ấy năm trôi qua nhanh như chớp. Đúng thế đấy - Bà bật ngón tay.

- Bố mẹ may mắn thật - Alexa lẩm bẩm - May nhất là đã tìm được nhau.

- Đúng thế.

- Bố mẹ thật giống nhau - Cô chăm chú ngắm mẹ, nghĩ thầm bà đẹp biết bao với nước da trắng hồng, mái tóc vàng nhạt óng ả và cặp mắt xanh lơ cực kỳ sinh động.

- Còn con thế nào? Con đã xong những bộ phong mùa đông ấy chưa?

Mặt Alexa ngời lên:

- Con đã làm xong những phong cuối cùng từ đầu tuần này. Hôm qua con đã xem ảnh phóng to trong xưởng, trông rất tuyệt mẹ ạ, dù là con nói về bản thân mình.

- Mẹ đã bảo con nhiều lần rồi, đừng che giấu tài năng của con làm gì. Con rất có tài - Bà trầm ngâm nhìn con gái

- Thế con... tiếp theo là gì vậy?

- Con có một bộ phong nhỏ cho vở diễn này và sau khi đã làm xong hợp đồng ấy, con sẽ... - Alexa cười, hơi gượng gạo - Con đoán là con sẽ thất nghiệp thôi.

- Mẹ nghi ngờ lắm - Diane nói lại ngay, vẻ mặt bà đầy tự hào vì con gái - Con sẽ không thế.

- Nói thật là con không lo. Có một chuyện mới xảy ra.

Diane gật đầu, cặp mắt bà nheo lại:

- Con nói qua điện thoại là con muốn nói chuyện với mẹ. Chuyện gì vậy?

- Mẹ có thể để đến lúc uống cà phê được không ạ? - Alexa vội ngắt lời.
- Tất nhiên là được, nhưng có gì trục trặc không? lúc này con có vẻ lo lắng.
- Con nói thật là không có gì trục trặc. Con chỉ cần...một người biết lắng nghe, một người thực tốt, và mẹ chính là người tốt nhất con biết.
- Có phải về Jack không?
- Không ạ, bây giờ mẹ lại giống y các bà mẹ khác, ơn Chúa là mọi khi mẹ có thể đâu. Không, không phải về Jack đâu.
- Đừng làm mẹ sốt ruột nữa, Alexa, đằng nào Jack Wilton cũng là một người rất dễ thương.
- Con biết, anh ấy cũng nghĩ về mẹ như thế. Cả về bố nữa.
- Mẹ vui khi nghe tin ấy. Nhưng nó nghĩ về con ra sao?

Điều ấy quan trọng hơn nhiều.

- Anh ấy thích con.
- Bố con và mẹ đều nghĩ Jack sẽ là một đứa con rể tốt và rất dễ thương.

Alexa không đáp.

Nửa tiếng sau, Alexandra ngồi đối diện với mẹ trong phòng khách, ngắm bà rót cà phê vào những cái tách sứ Tàu trang nhã.

- Mẹ sẵn sàng nghe đây, Alexa, con muốn bắt đầu lúc nào cũng được. Dù bất cứ chuyện gì, mẹ sẽ cố cho con lời khuyên tốt nhất.
- Con biết thế, mẹ ạ - Alexa trả lời lúc nhận tách cà phê mẹ cô đưa cho. Cô đặt tách xuống chiếc bàn gỗ, thấp để giữa họ, và tựa vào tấm đệm nhung Venetian trên chiếc sofa màu kem.
- Chiều qua con nhận được thiệp mời đi dự tiệc ở Paris. Tiệc mừng Anya. Bà sắp 85 tuổi. Nụ cười nở rộng trên gương mặt Diane, bà kêu lên:
- Lạy Chúa lòng lành, mẹ không thể tin nổi! Người phụ nữ ấy thật là một điều thần diệu.
- Con biết và ngoài việc trông bà trẻ hơn tuổi nhiều, bà là người tràn đầy nghị lực và sức sống. Bất cứ lúc nào con gọi điện cho bà, bà cũng có vẻ bận bịu như lúc nào, nào điều hành nhà trường, nào giải trí, nào đi du lịch. Tháng trước, bà vừa kể với con là bà bắt đầu viết một cuốn sách về nghệ thuật trang trí, đang trong giai đoạn viết đề cương. Thật là sảng sốt.
- Mẹ cũng đã nói như thế, và chuyến đi này thật thú vị. Bao giờ tổ chức tiệc?
- Ngày 2 tháng Sáu, tại Ledoyen. Nhưng mẹ ạ, Chưa chắc con đi đâu.

Diane sảng sốt:

- Sao lại không? Con luôn được Anya yêu quý. Chắc chắn là quý hơn những người khác... - Diane bỗng ngừng lại - Nhưng tất nhiên rồi. Ra thế. Con không muốn đi vì không muốn gặp ba người kia. Mẹ không thể đổ lỗi tại con; những người phụ nữ kia đã thành kẻ khá bội bạc. Giật nảy mình, Alexandra đã không hề nghĩ đến mấy cô bạn cũ, những người rất cuộc đã thành kẻ thù của cô. Cô chỉ chú tâm đến Tom Connors, như lúc này cô hiểu rằng cô phải để họ cân bằng như nhau. Mẹ cô nói đúng, họ mới là nguyên nhân chính để cô tránh xa Paris.

Họ nhất định sẽ có mặt ở bữa tiệc... Anya sẽ mời họ cũng như mời cô. Trong khoá học của họ, bốn người đã là niềm tự hào lớn nhất của cô giáo Anya.

- Mẹ nói đúng, mẹ ạ. Con không muốn gặp họ - Alexa nói - Nhưng họ không phải lý do con không muốn đi Paris. Mà vì một người khác. Tom Conners.

Diane hơi nhô người ra trước, mắt bà nheo lại:

- Tom Conners. Có phải cái anh chàng người Pháp mà con đã giới thiệu với bố mẹ mấy năm trước không?

- Đúng đấy ạ, nhưng Tom lai nửa Pháp, nửa Mỹ. Bố anh ấy là người Mỹ đến sống ở Paris từ 50 năm trước, sau đó lấy một cô gái Pháp và ở lại. Tom thường xuyên sống ở Pháp.

- Nếu mẹ nhớ không nhầm thì anh ta là luật sư và rất điển trai. Nhưng mẹ không biết chuyện giữa các con có nghiêm túc không. Mẹ tưởng đây chỉ là một cuộc gặp mặt thoáng qua, một loại tán tỉnh mà thôi.

- Thực ra nó đã kéo dài gần hai năm.

- Mẹ hiểu - Diane ngồi thẳng lại, phân vân vì đã bỏ sót mối quan hệ này. Mặt khác, đây là thời gian Alexa sống ở Paris, làm phim và nhà hát cùng hai người chú trai của bà Anya. Lẽ tất nhiên, con gái bà đã giữ kín về Tom Conners, chẳng thổ lộ điều gì. Bà chậm rãi nói:

- Mẹ cho rằng dù thế nào thì con vẫn dính dáng đến Tom Conners. Đấy có phải là chuyện con muốn nói không?

- Không ạ... Mà vâng... Không... Mẹ ạ, chúng con đã không gặp nhau nữa, con không biết tin gì về anh ấy, anh ấy chẳng bao giờ liên hệ với con, nhưng anh ấy vẫn ở trong lòng con, trong ý nghĩ của con... - Giọng cô ngập ngừng, nhỏ dần và cô nhìn mẹ, vẻ bất lực.

- Vì sao con đoạn tuyệt với anh ta, Alexa? - Diane tò mò hỏi.

- Con không cắt đứt. Mà là anh ấy. Từ ba năm trước đây.

- Nhưng vì sao? - Mẹ cô hỏi gặng.

- Vì con muốn cưới, nhưng anh ấy lại không thể lấy con.

- Anh ta đã có vợ.

- Không ạ. Bây giờ vẫn không, hồi đó cũng không.

- Mẹ không hiểu gì hết. Nó làm mẹ rối trí. Mẹ chỉ không hiểu vấn đề khúc mắc ở đây là gì - Diane lẩm bẩm.

Alexa nói, rất nhẹ nhàng:

- Tom đã lấy vợ từ khi còn rất trẻ, lấy Juliette, người yêu từ thuở thiếu thời. Họ đã lớn lên cùng nhau, cha mẹ họ là chỗ bạn bè. Tom và Juliette có một đứa con gái nhỏ là Marie-Laure, và theo lời Tom kể với con, thì họ là một cặp thơ mộng, rất đẹp đôi, chung sống rất hạnh phúc. Sau đó, một chuyện dữ đã xảy ra.

Alexa ngừng lại, hít một hơi thật sâu và tiếp:

- Tháng Bảy năm 1985, họ đến Athens nghỉ hè. Đến cuối kỳ nghỉ, Tom phải đi gặp một thân

chủ có nhà nghỉ ở vùng đó. Anh hẹn gặp vợ con vào giờ ăn trưa tại quán cà phê ưa thích của họ, nhưng Tom bị giữ lại và đến đấy chậm. Lúc bước vào quảng trường có quán cà phê đó, mọi sự thật hỗn loạn. Nhiều xe cảnh sát và cứu thương đỗ ở giữa, và cảnh tàn sát thật khủng khiếp. Chỉ ít phút trước khi Tom đến, một quả bom của bọn khủng bố đã nổ tung trước quán cà phê mà Juliette và Marie-Laure đang đợi...

Hít mấy hơi thật sâu xong, cô tiếp:

- Tom tìm kiếm họ đến điên cuồng. Cuối cùng, anh ấy tìm ra hai mẹ con dưới đồng hồ nát đằng sau quán cà phê...trần nhà đổ sụp lên người họ. Cả hai đã chết - Alexa chớp chớp mắt, tiếng cô nhỏ đến mức cuối câu gần như không nghe thấy - Tom không bao giờ hồi phục sau cơn ác mộng đó...

Diane hãi hùng nhìn Alexa chăm chăm, những giọt nước dâng đầy mắt bà:

- Thật khủng khiếp! Tấn thảm kịch với họ kinh khủng quá - Bà nói và nhìn con gái, bà thấy mặt Alexa trắng bệch.

Bà đứng dậy, đến ngồi bên con gái trên sofa và ôm lấy cô.

- Ôi con yêu của mẹ, con vẫn yêu nó lắm.

- Con ư, con không chắc, mẹ ạ, nhưng anh ấy chiếm giữ phần lớn tâm trí con, đúng thế đấy. Con tưởng như anh ấy ở trong lòng con, luôn sống cùng con. Nhưng con đủ tỉnh táo để hiểu rằng con không có tương lai với Tom. Anh ấy sẽ không bao giờ lấy vợ. Anh ấy sẽ không bao giờ có một quan hệ lâu dài, vì không thể. Mẹ thấy đấy, Tom không thể quên họ.

- Hoặc chính cậu ta không muốn quên - Diane nhẹ nhàng gợi ý.

- Có lẽ đúng thế thật. Có lẽ anh ấy cho rằng nếu quên họ, anh ấy sẽ có lỗi suốt đời và không tự tha thứ cho mình. Nhưng sau khi chúng con tuyệt giao, con biết con không thể nguôi thương nhớ Tom. Song con cũng hiểu rằng chuyện này cũng chẳng có tương lai gì.

Diane gật đầu:

- Con nói đúng, và mẹ cho rằng con đã hết sức cố gắng để đạt được thành công xuất sắc trong nghề nghiệp. Mẹ tự hào về con, Alexa. Con đã không để những vướng mắc riêng tư ảnh hưởng đến sự nghiệp. À, một việc quan trọng nữa là Tom bao nhiêu tuổi?

- Anh ấy bốn mươi hai.

Diane gật đầu, chăm chú nhìn con gái và nói to:

- Nhưng con cũng yêu Jack Wilton chút ít chứ?

- Vâng, con yêu anh ấy, theo một kiểu nhất định.

- Không như con yêu Tom.

- Không ạ.

- Vậy con có thể chung sống với Jack không?

- Con nghĩ thế. Bản thân Jack có rất nhiều thú. Anh ấy rất hấp dẫn và duyên dáng, chúng con rất ăn ý. Chúng con hợp nhau, anh ấy làm con cười vui, chúng con hiểu nhau, hiểu khá

tường tận. Chúng con thán phục tài năng của nhau và tôn trọng nhau - Cô thoáng cười với mẹ - Mẹ cũng biết là anh ấy yêu con. Anh ấy muốn cưới con.

- Con sẽ lấy Jack chứ? - Diane hỏi khẽ.

Alexa tựa sát vào mẹ, buột thở dài. Và thật bất ngờ, những giọt nước mắt trào ra khỏi mắt cô. Rồi ngồi thẳng dậy, cô vội chùi đi:

- Con nghĩ là có thể được, mẹ ạ, và con đã thực lòng nghĩ thế. Nhưng bây giờ thì con không biết nữa. Kể từ hôm qua, lúc giấy mời đến, con rất rối trí.

- Có phải con định nói với mẹ là con không thể cưỡng nổi gặp Tom nếu con đến Paris?

- Con nghĩ là thế.

Sau một hồi im lặng, Diane chậm rãi nói, thận trọng:

- Đúng là kiểu suy nghĩ đầy yêu thương và tận tụy của con. Con phải quên Tom, vì con biết là như thế. Tom không phải là người dành cho con, Alexa. Việc xảy ra với vợ con Tom là điều không sao chịu đựng nổi, rất, rất thâm hiểm. Nhưng đã xảy ra từ nhiều năm về trước. Nếu đến bây giờ Tom vẫn chưa hết nghĩ thì...

- Ba năm trước anh ấy chưa hết, nhưng con không biết bây giờ ra sao....

- ..... thì sẽ không bao giờ hết - Diane nói tiếp bằng giọng quả quyết - Con có thể có một cuộc sống tuyệt vời với Jack. Và đó là điều con nên làm... - Diane ngừng lại, ôm chặt con gái và áp vào mái tóc đen bóng của con, bà nói - Có nhiều loại tình yêu, con biết không. Đôi khi, một tình yêu lớn trong đời không có nghĩa là kéo dài... biết đâu khi chấm dứt, nó mới trở thành tình yêu lớn - Diane thở dài, nhưng lát sau, bà nói - Mẹ biết, từ bỏ một người không phải là dễ dàng. Nhưng thực ra, Tom Connors đã bỏ con, Alexa ạ.

Sao con cứ tự dằn vò mình? Mẹ khuyên con không đi Paris. Con sẽ không bị cảm dỗ gặp gỡ Tom và rạch tung vết thương cũ.

- Con nghĩ là mẹ đúng, mẹ ạ. Mẹ luôn luôn đúng. Nhưng bà Anya sẽ khó chịu nếu con không đến dự tiệc.

- Mẹ đoán là bà ấy sẽ buồn - Lặng im giây lát, rồi Diane kêu lên - Có một cách! Con và Jack có thể cùng đi Paris với nhau. Chắc chắn con không thể tìm Tom nếu con ở đó với một người đàn ông khác.

- Có chắc không? Alexandra nghĩ, nhưng cô nói:

- Giấy mời không kèm thêm khách. Chỉ có tên con thôi.

- Nhưng bà ấy sẽ không từ chối con... nếu con nói là con sẽ đi Paris với... chồng chưa cưới của con.

- Thực ra, con không biết bà ấy sẽ làm gì nữa. Con phải nghĩ những điều mẹ nói đã, mẹ ạ. Tắm thiệp mời dựng trên lò sưởi, cạnh chiếc đồng hồ hình xe ngựa, và việc đầu tiên cô làm lúc về đến nhà là cầm lên, đọc lại lần nữa.

Nhìn xuống góc bên trái, dưới những chữ tắt RSVP là ngày cuối cùng nhận lời hoặc từ chối

"1 tháng Tư 2001". Và ở góc bên phải ghi chú "Thắt cà vạt đen" và bên dưới "Áo dài vũ hội". Vậy là cô còn một phần tháng Hai và cả tháng Ba để quyết định có đi hay không. Trong thâm tâm, cô rất muốn dự lễ kỷ niệm sinh nhật đặc biệt này với Anya. Nhưng còn vương Tom Connors, lại còn những người bạn cũ của cô... Jessica, Kay, and Maria. Ngày một tháng Tư, cô lảm bảm. Một loại ngày kỷ niệm, vì cô đã gặp Tom đúng vào ngày một tháng Tư năm 1996. Lúc ấy cô 25, anh 37 tuổi.

Để lại tấm thiệp mời lên mặt lò sưởi, cô quỳ xuống trước miệng lò, đánh diêm châm vào giấy và những dăm gỗ trong vỉ lò. Trong vòng ít phút, cô đã nhóm xong ngọn lửa, những thanh củi bắt cháy nhanh chóng, ngọn lửa liếm lên tận ống khói.

Đứng dậy, Alexa bật đèn. Cùng với ngọn lửa, nó đem lại ánh sáng lung linh ấm áp cho phòng khách đã mờ tối vì ráng chiều muộn ngày đông. Cô ngồi xuống ghế sofa trước lò sưởi, nhìn đăm đăm vào ngọn lửa đang bập bùng, nháy múa trong lò. Tâm trí cô phiêu diêu trong nhiều ý nghĩ thay đổi, nhưng tâm điểm nổi bật vẫn là Tom. Chính Nicky Sedgwick đã giới thiệu họ, khi Tom đến trường quay ở Billancourt gặp Alain Durand, thân chủ của anh đang đạo diễn một bộ phim. Đó là một bộ phim Pháp - Mỹ hợp tác, công phu và tốn kém. Nicky và em trai là Larry phụ trách nghệ thuật và thiết kế của bộ phim, và theo lời gợi ý của Anya, họ đã thuê Alexa làm trợ lý.

Bộ phim là một thử thách lớn. Phim nói về Napoleon và Josephine, và Nicky là người đứng đầu, rất khắt khe về các chi tiết lịch sử. Anh rất thích thú các tác phẩm của cô, khả năng của cô, và hầu hết các phong vẽ của cô.

Ngày Tom Connors đến xưởng phim, việc quay phim đang tiến hành suôn sẻ. Alain Durand và Tom đã mời anh em nhà Sedgwick ăn tối sau lúc họ bận bịu suốt ngày, và cô cũng được mời. Cô đã lạng người vì diện mạo, sức mê hoặc và sự lịch lãm của Tom. Anh đối xử với cô rất lịch thiệp và thanh nhã, và trước lúc bữa ăn kết thúc, cô đã mê anh. Khuya hôm đó, trên xe của anh lúc anh đưa cô về nhà, cô thấy mình đã ở trong vòng tay anh. "Một cuộc tự thiêu tình nguyện", anh gọi thế, nhưng sau đó không lâu, anh đã gọi đó là tình yêu sét đánh, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cả hai người đều biết như thế.

Nhưng sự hấp dẫn thanh thoát và vẻ duyên dáng bẩm sinh ấy che dấu một người đàn ông khó tính có nhiều tâm trạng, người gánh nặng cái chết vô ích của vợ và con, và một nỗi buồn sâu sắc mà anh giữ kín rất kỹ trước bàn dân thiên hạ.

Nicky đã nhiều lần trêu chọc cô về chuyện Tom, có lần anh nói:

- Tôi đổ rằng phụ nữ ắt phải thấy được tâm trạng âm đạm của anh. Anh chàng Bayon ấy rất quyến rũ và gợi tình.

Nhưng Larry đã cảnh báo cô:

- Anh ấy đến với cô nhưng kéo theo cả một gánh nặng những hành trang kỷ niệm - Larry đã nói toạc ra - Cần thận đấy, cố mà giữ lấy thân.

Alexa với lấy tấm mền trên tay ghế sofa, và duỗi người dưới mền. Tâm tư cô đọng lại cùng Tom và những ngày bên nhau của họ ở Paris. Bất chấp trạng thái ủ rũ và những cơn buồn khùng khiếp của anh, quan hệ của họ rất thắm thiết, thậm chí còn ngây ngất mỗi khi anh rũ bỏ gánh nặng của quá khứ. Mỗi quan hệ ấy chỉ chấm dứt khi cô muốn vĩnh viễn bên anh. Kết hôn. Con cái.

Hiện giờ anh 42 và vẫn chưa lấy vợ, cô cảm thấy chắc chắn như thế. Thật là hoài phí, cô nghĩ và nhắm mắt lại, cô ao ước ngủ được. Cô muốn quên Tom và những xúc cảm về anh. Cô sẽ không bao giờ trở lại Paris. Không đến dự kỷ niệm sinh nhật lần thứ 85 của Anya Sedgwick.

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác: Three Weeks In Paris

Chương 2

Mình nhớ đang khiêu vũ với anh ấy ở đây, giữa căn phòng này, dưới ngọn chandelier, cô nghĩ. Đôi tay mở rộng như đang ôm người đàn ông, Kay Lenox xoay người quay tròn theo điệu valse trong đầu cô. Cô chuyển động rất yếu điệu, gương mặt thanh tú của cô đầy vẻ hân hoan, đắm đuối lúc cô chìm trong suy tư.

Những hồi ức tràn ngập lòng cô. Hồi ức về người đàn ông đã yêu thương và áp ú cô. Người đã từng là một người chồng thần thiết, song đã thay đổi.

Anh đã phủ nhận lời buộc tội của cô là thay đổi trong cách đối xử với cô, khẳng khái rằng cô đang tưởng tượng ra đủ thứ. Nhưng cô biết không phải thế. Anh có vẻ lạnh nhạt, và hình như không còn yêu cô như trước kia nữa. Anh vốn chu đáo và ân cần, song giờ đây anh có vẻ dửng dưng, thậm chí lơ đãng, quên cả nói với cô anh định làm việc muộn hoặc dự những bữa ăn tối vì công việc. Cứ đến phút cuối cùng, anh mới gọi điện cho cô, chẳng nghĩ gì đến cô, để mặc cô một mình suốt buổi tối.

Kay chưa bao giờ tin một người như Ian Andrews lại cưới cô. Nhưng cuộc ve vãn của họ đã biến thành một chuyện tình thơ mộng, và rồi họ kết hôn đã hai năm rưỡi, biến giấc mơ thành hiện thực. Giờ đây, lúc cô quay tròn khắp phòng, những kỷ niệm ùa tới bên cô. Cô nhớ lại tính trẻ con của anh, niềm vui sống và sự lôi cuốn của anh. Anh đã cuốn cô vào cuộc hôn nhân, chỉ sau lần gặp gỡ đầu tiên có một tháng. Dù lúc đó cô sửng sốt, song cô không phản đối; vì cô đã yêu anh đến hoá rồ. Nó cũng hợp với mục đích kết hôn nhanh chóng của cô. Cô đã giấu giếm quá nhiều.

Một tiếng ho kín đáo làm cô tỉnh mộng và dừng lại. Cô liếc ra cửa và mỉm một nụ cười nhẹ, căng thẳng với Hazel, người đầu bếp của cô.

- Xin tha lỗi vì đường đột, thưa phu nhân Andrews, song tôi chưa biết về bữa tối nay -

Người đầu bếp lưỡng lự - Liệu đức ông có ăn tối ở nhà không?

- Có, Hazel, có đấy - Kay trả lời, giọng cô tin tưởng - Bác đã thấy thực đơn bữa tối tôi để lại không?

- Có, thưa phu nhân Andrews - Người đầu bếp nghiêng đầu chào và đi ra.

Nhưng anh có về đây không? Kay tự hỏi và bước đến bên cửa sổ, đứng nhìn ra bãi cỏ và hàng cây chạy thẳng lên những quả đồi dọc đường chân trời mờ lơ nhạt. Sau bữa điểm tâm,

anh đã tuyên bố sẽ đi Edingburg để mua quà tặng cô em gái Fiona; điều đó là thực vì ngày mai là sinh nhật của cô và họ đã gặp cô vào bữa trưa Chủ nhật. Nhưng cô không khỏi băn khoăn vì anh đã không bảo cô chọn một thứ gì đó, tuần nào cô cùng đến xưởng vẽ trong thành phố ba ngày.

Rời cửa sổ, Kay đi qua sàn lát gạch đất nung đến chỗ lò sưởi lớn bằng đá. Cô đứng quay lưng về ngọn lửa, và như thường lệ, cô nghĩ căn phòng này mới lạ lùng làm sao. Nó là nhà kính làm thêm vào đầu toà nhà do bà cố của Ian xây từ thời Victoria. Tuy thoáng và sáng sủa vì có nhiều cửa sổ cao, song rất ấm cúng nhờ cái lò sưởi bằng đá, một sự thêm thắt bất thường trong nhà kính. Nhưng cần thiết vì thời tiết mùa đông giá lạnh. Những chậu cây và đồ gỗ bằng liễu gai sơn màu nâu đen tạo cho nó hơi hướng một khu vườn, nhưng vài thứ đồ cổ chọn lựa kỹ càng lại bổ sung cảm giác về vĩnh cửu.

Kay cắn môi, nghĩ đến Ian. Cô biết vì sao lần này anh đi xa... chỉ vì cô không có mang. Anh tha thiết muốn có một đứa con, một người thừa kế tào nhà này, nơi gia tộc Andrews đã sống năm trăm năm nay. Vậy mà cô không thể cho anh một đứa con.

- Lỗi tại mình - cô lẩm bẩm và nghĩ đến chuyện xảy ra với cô ở Glasgow, lúc cô ở độ thiếu niên. Một cơn rừng mình chạy suốt thân mình mảnh dẻ của cô, và cô quay lại ngọn lửa. Ngồi xuống chiếc ghế bọc da, cô dăm dăm nhìn ngọn lửa, gương mặt cô đột nhiên rúm lại, cặp mắt trầm ngâm. Dù đang buồn, vẫn không thể phủ nhận vẻ đẹp lạ thường của cô, với nước da trắng ngà, cặp mắt xanh lơ màu hoa thuỷ cự mái tóc vàng rực, toả sáng lung linh trong ánh lửa, cô đúng là một người đẹp vùng Celt. Nhưng lúc này Kay Lenox Andrews không thiết nghĩ đến nhan sắc hoặc tài năng xuất sắc của cô, những thứ đã làm cô tiến xa khi còn trẻ, ngoài sự xấu xa và ghê tởm của quá khứ.

Cô nhớ lại cô đã lớn lên ở Gorbals, khu nhà ổ chuột của Glasgow và đã được dạy dỗ ở đó. Nhiều lần Kay phân vân không hiểu vì sao cô lại là một người khác hẳn với môi trường khắc nghiệt, thô bạo trong thời thơ ấu của cô. Khi còn thiếu niên, cô đã khao khát trốn chạy khỏi Gorbals. May mắn thay, mẹ cô là Alice Smith cũng muốn như vậy, và chính Alice đã đẩy cô vào cuộc đời rộng lớn hơn.

- Mẹ muốn con có một cuộc sống tốt đẹp hơn đời mẹ - Alice hay nói - Con có sắc đẹp, trí tuệ và tài năng. Chẳng gì ngăn cản được con... ngoài bản thân con. Mẹ hy vọng con sẽ thành công nhất định, con gái ạ.

Mẹ cô đã tính toán, chắt bóp, tiết kiệm để thực hiện nhiều kế hoạch đặc biệt cho cô con gái. Cuối cùng, mọi cố gắng và hy sinh đó đã được đền đáp. Kay đã có một diện mạo mới mẻ - một phụ nữ trẻ, đẹp đến sững sờ, được đào tạo, có giáo dục và lịch sự, trở thành một thiết kế thời trang có khiếu thẩm mỹ và nhạy bén.

Mình sẽ không thể làm được điều đó nếu không có mẹ, Kay nghĩ lúc rời nhà kính và đến phòng khách phía trước. Nơi đây là một khoảng không gian rộng mênh mông, trần cao như

thánh đường, cầu thang kép có chấn song chạm trổ chạy lên phòng khách rộng ở bên trên. Điểm đặc sắc của phòng khách là một cửa sổ lắp kính màu cao vút, làm cho cả phần trước của phòng khách bên dưới tắm trong ánh sáng nhiều màu .

Vịn vào bên trái cầu thang, cô chạy lên tầng trên, nơi có xưởng vẽ của cô, có thời đã là phòng trẻ ở Lochcraigie. Lúc mở cửa và bước vào xưởng trong buổi sáng tháng Hai rét buốt này, cô vui sướng thấy Maude, người quản gia đã nhóm lửa cháy rực rỡ trong lò . Căn phòng có trần cao, cửa sổ cao tràn ngập làn ánh sáng hiền hoà của phương Bắc mà cô rất ưa. Trong làn ánh sáng trong như pha lê này, mọi thứ màu đều thực, làm cho bản thiết kế của cô thanh thoát hơn nhiều .

Đến thẳng chiếc bàn ăn cổ thời Jacobean nay làm bàn vẽ của cô, cô vớ tay cầm điện thoại lúc chuông reo.

- Nhà Lochcraigie đây - Cô vừa nói vừa đi vòng quanh chiếc ghế có tựa cao và ngồi xuống .

- Em đây, chị Kay - Sophie McPherson, trợ lý của cô nói .

- Chào Sophie. Có chuyện gì trực trặc sao?

- Không, không có gì . Sao vậy ? Ô, Chị định nói là em gọi đến ngày thứ Bảy chứ gì ? Không, mọi sự trên đời đều ổn thoả, theo như em biết . Chỉ ít thì cũng về phần em.

Kay mỉm cười . Làm việc với Sophie là một niềm vui, và ở độ tuổi 23, tài năng, nhiệt tình và ý tưởng của cô đang nảy nở .

Lúc này, Sophie hạ giọng giải bày:

- Em gọi vì em vừa có tin muốn thông báo với chị .

- Tin gì vậy ?

- Chị Gillian của em vừa được nghe tin về người mà... Chúng ta đã bàn việc này từ hai tuần trước rồi .

- À đúng, tất nhiên rồi . Tôi xin lỗi, Sophie, hôm nay tôi ngớ ngẩn thế nào ấy .

- Tên ông ta là Francoise Boujon, hiện đang ở Pháp .

- Chính xác thì ở đâu?

- Một nơi ở ngoại ô Paris, gọi là Barbizon. Bây giờ chị có muốn biết chi tiết không? hay để đến thứ Hai.

- Thứ Hai thì hơn, tôi sẽ đến xưởng vào lúc mười giờ . Nhưng hãy cho tôi biết một điều ... hẹn gặp ông ta có khó không?

- Có, em e là hơi khó . Nhưng Gillian sẽ giúp .

- Rất cảm ơn em, Sophie ạ, thực sự cảm ơn. Cảm ơn em đã gỡ mọi chuyện phiền phức này .

- Em rất vui làm được việc đó . Thôi nhé, thứ Hai em sẽ gặp chị .

- Thế nhé . Chúc nghỉ cuối tuần vui vẻ .

- Em cũng chúc chị như thế .

- Tôi sẽ cố - Kay đáp và sau khi chào tạm biệt, cô để máy lên giá . Tựa mái đầu vào lưng ghế

bọc nhung màu đỏ nhạt, cô chợt nhớ đến bức thư mới đến hôm qua, và cô vội lấy chiếc hộp gỗ đựng đồ trang điểm ở đầu bàn. Mở nắp, cô lấy ra chiếc phong bì để bằng lối thư pháp rất đẹp và rút ra tấm thiệp mời.

Cô đọc một lần nữa thật kỹ. Bữa tiệc của Anya tổ chức vào ngày 2 tháng Sáu, còn bốn tháng nữa. Cô không biết có thể hẹn gặp Francoise Boujon vào đúng thời gian đó không?

Nếu được thì tuyệt, vì Ian không được mời và cô sẽ đi Paris một mình. Một hòn đá giết chết được hai con chim, cô nghĩ, rồi ngồi vào ghế và bồng giật mình, cô nhăn mặt. Họ sẽ ở đó và cô sẽ phải gặp họ. Không, không chỉ gặp mặt mà còn phải hoà nhập với họ. Không thể được.

Alexandra Gordon, một người New York hợm mình. Xuất thân từ xã hội thượng lưu. Lúc nào cũng ra vẻ ta đây với cô, hắt hủi, khinh rẻ cô.

Jessica Pierce, hoa hậu Nam Belle Incorporated, có kiểu thờ dài yếu điệu và bạc nhược. Hay chế giễu cô, trêu chọc cô không thương xót.

Maria Franconi, thêm một kẻ hợm hĩnh, người Italy, có mái tóc đen nhánh như quạ và cặp mắt đen sáng ngời, tính nóng như lửa của người vùng Địa Trung Hải, hay khoe khoang tiền của và quan hệ, coi cô như con hầu.

Bọn họ đã làm cuộc sống của cô khổn khổ biết chừng nào. Không, mình không thể đến dự tiệc của Anya được, Kay thầm nhủ.

Cô biết mình phải làm gì. Sớm hay muộn, cô phải đến Paris để gặp Francoise Boujon. Nếu hẹn được ông ta sớm thì may quá. Chuyện tốn kém không thành vấn đề.

Cô rút tấm thiệp mời vào trong phong bì và để vào trong hộp gỗ. Rồi lại dựa vào lưng ghế, cặp mắt cô dụi đi và xa xăm khi nghĩ đến Ian. Người mà cô yêu. Chồng cô... người phải là chồng cô bằng mọi giá.

Ngay từ hồi còn bé, Kay đã thường cố tự giải thoát bằng cách ẩn trốn vào bản thân mình. Mỗi khi căn nhà bé tí, chật chội mà Kay sống cùng mẹ và em trai Sandy trở nên ngột ngạt, em tìm một góc nhỏ và cuộn tròn lại, quên hết thực tại để mơ mộng. Cô bé luôn mơ đến những thứ đẹp đẽ - những khu vườn đầy hoa, những túp lều thôn dã đầy ấn tượng với mái lợp bằng rơm rạ, những cánh đồng cỏ rập rờn hoa dại, những nơi thoáng đãng, rộng rãi có nhiều cây khổng lồ, vòm lá xanh tươi, chim hót ríu rít.

Nhưng khi lớn hơn, Kay đã thay thế những giấc mơ bằng sự tập trung và có trọng tâm, hai phẩm chất này cộng với tài năng có một không hai của cô đã mang lại thành công lớn lao cho cô trong giới thời trang.

Lúc này, ngồi sau bàn làm việc, những ý nghĩ về Ian rối bời trong đầu cô. Nhưng cuối cùng, cô dẹp những lo lắng về cuộc hôn nhân lại và bị cuốn hút hoàn toàn vào công việc.

Sau khi xem một số phác thảo trong bộ sưu tập mùa thu vừa làm xong, cô đứng dậy và đến chỗ những mẫu vải treo trên các móc gần bờ tường đối diện. Một mảnh len màu đỏ son làm

cô chú ý, cô tháo nó ra và mang đến cửa sổ, xem sét thật kỹ lưỡng . Trong đầu cô hiện lên một loạt các bộ trang phục, mỗi bộ là một dạng khác nhau của màu đỏ son. Cô nghĩ đến màu hoa anh thảo, rồi đến màu hồng sẫm, màu của hoa mẫu đơn, màu hồng nhạt mượn từ cây đậu hoa, màu đỏ tươi lấy từ cây phong lữ thảo, và mọi thứ màu đỏ khác, sắc nét thêm nhờ một chút xanh da trời . Trộn lẫn các màu ấy, cô có thể thấy một bộ sưu tập màu xanh - màu xanh da trời, màu hoa phi yến và màu xanh nước biển - cũng như màu tím sẫm và hoa bướm, màu dịu hơn của tử đinh hương và hoa oải hương tối, màu hoa tú cầu .

Thế đấy, cô nghĩ, bất chợt hào hứng . Một bộ sưu tập trang phục mùa đông dựa trên hai màu cơ bản - đỏ và xanh lơ - rải giữa nhiều sắc độ khác nhau. Một sự thay đổi đáng kể từ màu be, nâu xanh lá cây, xám nâu và màu đất nung trong sưu tập mùa xuân của cô.

Rời cửa sổ, Kay đến chỗ những mẫu vải khác và xem rất nhanh, tìm những màu cô muốn dùng . Tìm được vài mẫu, cô mang đến bàn rồi trải ra. Cô bắt đầu tìm các màu tương thích cho các phác thảo đã làm, cho hàng loạt trang phục mùa đông, hình dung ra một chiếc áo khoác, một bộ comple hoặc váy màu đỏ, màu tía hoặc xanh lơ.

Ở độ hai chín, Kay lenox là một trong những nhà thiết kế thời trang trẻ nổi tiếng cả hai bên bờ Đại Tây Dương. Những bộ trang phục cô thiết kế đều theo phong cách thanh lịch, nhưng thoải mái và tự nhiên, được cắt rất khéo và may kỹ .

Kay ưa dùng những loại vải đem lại cho trang phục của cô một cảm giác sang trọng như len mỏng, catxomia, crêp len, vải tuýt Scotland mềm, da đánh, da, nhung ép và thứ lụa dày cô mua ở Pháp . Sự thính nhạy và óc tưởng tượng hiện rõ trong cách hoà hợp các loại vải này với những thứ khác trong các bộ quần áo do cô thiết kế - Kết quả cách nhìn độc nhất vô nhị của cô.

Kay làm việc liên tục suốt buổi sáng, hoàn toàn tập trung vào các bản thiết kế, cô suýt giật nảy người lúc chuông điện thoại réo om xòm .

Cầm máy lên, cô nói bằng giọng hơi sắc:

- Lochcraigie đây.

- Chào em yêu - Chờng cô trả lời - Sáng nay em có vẻ làm bộ gớm .

- Anh Ian! - Cô kêu lên, mặt cô bừng sáng - Em xin lỗi, nói cho vắn vể là em chìm đắm trong những bộ quần áo .

Anh cười khúc khích:

- Việc thiết kế của em tốt chứ ?

- Có thể nói thế, anh ạ, lúc trước em rối trí quá . Em đang làm trọn bộ sưu tập mùa đông, chuyển dần các sắc độ màu đỏ từ màu hồng nhạt nhất đến tím .

- Anh nghe có vẻ hay đấy .

- Anh đã tìm được quà tặng Fiona chưa ?

Một thoáng ngập ngừng, rồi anh trả lời mơ hồ:

- Ồ có, tìm được rồi .

- Anh đang trên đường về nhà phải không?

- Không hẳn thế - Anh đáp - Ờ, mà anh đang thấy đói bụng đây, vậy anh tìm chỗ ăn trưa đã nhé . Anh sẽ về vào khoảng bốn giờ .

Vẻ tươi sáng trong cặp mắt xanh lơ sinh động của cô hơi mờ đi, nhưng cô nói:

- Vâng, thế nhé . Em sẽ đợi anh ở đây.

- Chúng ta sẽ cùng uống trà - Anh lẩm bẩm - Tạm biệt, em yêu.

Anh gác máy trước khi cô kịp nói thêm lời nào . Cô nhìn chăm chăm vào ống nghe trong tay, rồi trở lại làm việc .

Chiều muộn hơn hôm ấy, lúc cô đã ăn xong sandwich cá hồi hung khói và uống một tách trà chanh, Kay mặc chiếc áo len cao cổ màu kem, đi đôi tất bằng len dày và đôi ủng wellington màu xanh lá cây. Trong phòng giữ mũ áo gần cửa sau, cô lấy áo khoác bằng lụa may chần màu xanh lá cây sẫm, đội lên mái tóc vàng rực chiếc mũ len đan màu đỏ, thêm chiếc khăn quàng và găng tay rất hợp bộ rồi đi ra ngoài .

Luồng hơi băng giá làm cô nghẹn thở, nhưng quần áo của cô ấm áp, nhất là chiếc áo khoác, và cô đến thẳng hồ, cô đang cần không khí trong lành và cần tập luyện . Đây là một trong những chuyến đi bộ ưa thích của cô trong dinh cơ. Con đường rộng từ khu vườn cắt tía công phu dẫn vòng qua cửa sau, qua những bãi cỏ mênh mông, những cây to viền một bên bãi cỏ . Phía xa khúc sông hẹp, mặt nước phẳng lặng là Hồ Craigie. Kay dừng lại và đứng nhìn những quả đồi xa xa, chiều nay bị màn sương mờ trên đỉnh và lớp tuyết mỏng che khuất một phần . Rồi quay đầu, cái nhìn của cô dừng lại ở ngôi nhà hùng vĩ bằng đá cô đang ở, do William Andrews, chúa đất vùng Cochraigie xây dựng từ năm 1559. Từ ngày ấy trở đi, người con trai cả thừa hưởng mọi thứ theo quyền trưởng nam, và may mắn thay lúc nào cũng có một nam thừa kế . Một dòng dõi không gián đoạn qua nhiều thế kỷ . Ian hiện là chúa đất, dù chỉ còn rất ít người dân kỳ cựu từ thời ông anh còn sống trong làng, vẫn gọi anh bằng tước hiệu đó .

Ngoài đất đai, dòng họ Andrews còn có nhiều lợi tức trong lĩnh vực sản xuất, in ấn và dệt may. Tất cả đều thuộc về Ian, nhưng anh là một triệu phú ít hài lòng với cuộc sống nông thôn êm ả .

Kay lại đi tiếp, bước chân đều đều, cặp mắt trầm tư lúc cô nghĩ đến quá khứ riêng của cô. Cô không thể không nghĩ đến việc Ian sẽ nói gì nếu anh biết về tài sản và cảnh nghèo khổ ban đầu của cô. Anh sẽ hoảng sợ, không tin...

Cô để mặc những ý nghĩ ấy phiêu diêu và hít mấy hơi thật sâu. Những điều phiền muộn của cô bắt đầu khi cô là một thiếu nữ, nhưng cô biết chúng sẽ hết . Giờ đây cô đã có mọi thứ cô hằng mong muốn, hằng mơ ước... một người chồng không những trẻ, điển trai mà còn là một nhà quý tộc, một sự nghiệp lớn, là một nhà thiết kế thời trang danh tiếng, thành công...

Nhưng không có lấy một đứa con.

Không có người thừa kế cho Ian.

Cô thở dài lúc đến bên hồ . Mặt nước phẳng lì và xám, xám xỉ dưới bầu trời mùa đông, và cô không muốn nấn ná ở đây lâu. Không khí ngày càng giá lạnh, tuyết bay lất phất trong gió . Cô đi dọc mép nước độ mười lăm phút, thích thú khung cảnh êm đềm và sự yên bình lan toả khắp nơi.

Trên đường về, cô rẽ vào con đường nhỏ lát, ngang qua Dower House là nơi mẹ Ian ở . Cô đã nghĩ đến việc ghé thăm bà mẹ chồng Margaret một lát, nhưng lại đổi ý . Đã gần bốn giờ và Ian sắp về đến nhà . Tối nay cô có nhiều dự định lớn, và cô muốn anh đồng cảm với mình . Nếu cô vắng mặt lúc anh về, anh có thể phát cáu .

Cô đi qua Dower House và trèo lên những bậc hẹp rồi chạy qua bãi cỏ đến hành lang trước nhà kính . Giấy lát sau, cô đã ở trong nhà .

Sau bốn giờ, lúc Ian vừa bước vào nhà kính, Kay biết ngay là anh đang vui. Lúc cô đến đón anh, Ian ôm ghì lấy cô thật chặt và hôn lên má cô:

- Trông em dễ thương quá - Anh nói .

Cô mỉm cười:

- Cảm ơn Ian. Anh có muốn uống trà không?

Anh gạt đầu rồi tách ra và đứng quay lưng vào lò sưởi .

- Đường về nhà xa quá, anh đã tưởng sẽ gặp tuyết rơi, nhưng may mà chưa có .

- Không hẳn thế đâu - Kay nói và chỉ ra ngoài cửa sổ kiểu Pháp - Vừa bắt đầu kìa . Anh nhìn theo cái nhìn chăm chú của cô, và thấy những bông tuyết đang rơi xuống, nặng nề . Anh cười và nói:

- Trông cứ như chúng ta có thể bị nghẽn lại vì tuyết! Uống trà thôi.

Họ ngồi xuống trước lò sưởi, nơi người quản gia đã để trà lên khay. Kay rót cho cả hai, rót xong cô lên nhìn Ian.

Chiều nay, anh có vẻ vui hơn và phấn chấn hơn. Trông anh có một vẻ trẻ con khác thường, nhưng có lẽ chỉ vì mái tóc đẹp của anh bù lên trong gió:

- Anh thực lòng mong không bị sa lầy vì tuyết - Anh nói - Thật kinh khủng nếu chúng ta huỷ bữa tiệc sinh nhật Fiona trưa mai.

Kay gạt đầu đồng tình:

- Bây giờ khoan hãy lo bữa trưa mai. Lúc này em có nghe dự báo thời tiết trên đài, ngày mai trời nắng và ấm hơn.

Ian mỉm cười với cô và ngắm nghía cái khay xếp sandwich hình ngón tay và những cái bánh ngọt lạ lùng .

- Mà này, anh Ian, cuối cùng anh mua được gì cho Fiona?

- Em bảo sao?

Kay nhìn anh ngại ngần:

- Quà sinh nhật cho cô ấy . Cái gì hở anh?
- À, ừ .... một đôi hoa tai . Tí nữa anh sẽ đưa em xem.

Họ im lặng hoà hợp, nhấp từng ngụm trà và ăn bánh sandwich và ăn kem trước ngọn lửa bập bùng . Kay không khỏi cảm thấy căng thẳng trong lòng, dù Ian có vẻ thanh thản và thoải mái với cô. Cô định tí nữa sẽ rủ rê anh, dự định một đêm làm tình, chuyện này thật quan trọng vì anh đang vui.

Kay phá vỡ sự im lặng lúc cô thổ lộ:

- Hôm qua em nhận được thiệp mời ... đến dự tiệc mừng sinh nhật thứ 85 của bà Anya Sedgwick ở Paris.
- Anh không phải đi chứ? - Ian hỏi, anh bỗng cau mày, vẻ lo âu - Em thừa biết anh ghét đi du lịch thế nào rồi .
- Không, tất nhiên anh không phải đi - Cô vội trả lời - Em sẽ không đi đâu.

Ian chăm chú nhìn cô, bối rối và sửng sốt:

- Sao lại không?
- Thực lòng em không muốn gặp những người em không gặp từ 7 năm nay... Em mất liên lạc từ khi tốt nghiệp .
- Nhưng em luôn ngưỡng mộ bà Anya kia mà .
- Đúng thế . Bà ấy là một phụ nữ hấp dẫn nhất mà em biết .
- Vậy, thì sao? - Anh nhếch một bên lông mày nâu lên.
- Em không biết là ....
- Anh cho là em nên đến dự, Kay ạ, để tỏ lòng kính trọng .
- Có lẽ anh đúng . Em sẽ suy nghĩ về việc này .

Lúc họ uống trà xong, tuyết đã phủ kín mặt đất, và vẫn nặng nề rơi. Trời ngày càng tối hơn, ánh sáng nhạt nhoang của buổi chiều muộn đã tan lâu, vài ngôi sao sáng rải rác trên bầu trời .

Nhưng trong nhà kính ấm cúng, ngọn lửa reo vui trong lò; những ngọn đèn bàn toả sáng lấp lánh đáng yêu khắp nơi, trên nền nhạc dịu dặt .

Hai người ngồi im lặng giây lát, rồi Ian chăm chú nhìn Kay, mắt anh nheo lại:

- Chiều nay em rất lặng lẽ, trông trầm ngâm ghê gớm . Thậm chí buồn nữa . Có việc gì thế, em yêu? Em đang nghĩ ngợi chuyện gì chẳng?

Kay dứt dòng suy nghĩ và lắc đầu:

- Em chỉ nghĩ ... con người đau khổ quá nhiều vì yêu, đúng không?

Lông mày anh nhíu lại thành một nét cau mày nho nhỏ, nhưng khó mà đọc được tình cảm của anh. Giây lát sau, anh trả lời:

- Anh cho rằng có một số người như thế - Anh nhún vai - Chính xác thì em định nói gì ?

Kay thăm thì:

Có lần, mẹ anh bảo em rằng đau khổ vì yêu là một tình cảm cao quý . Anh có đồng ý với mẹ không?

Ian cười phá lên:

– Không chắc là đồng ý! Mẹ anh là người lãng mạn, bao giờ cũng thế, và sẽ luôn là như thế, giống như em vậy . Nhưng thử nghĩ mà xem, không, anh không muốn đau khổ vì tình . Không muốn một chút nào . Anh muốn thưởng thức, thích thú, đắm mình trong yêu đương kia.

– Với em chứ ? - Một bên lông mày vàng rực của cô nhếch lên, trêu chọc .

– Có phải là một lời mời không đấy ? Anh hỏi, và nhìn cô ranh mãnh .

Cô chỉ cười, nhưng đầy lời cuốn .

Ian đứng dậy và đi qua phòng, cầm tay cô và nhắc cô đứng lên. Rồi dẫn cô đến trước lò sưởi, anh kéo cô xuống tấm thảm . Anh đưa tay vuốt ve mái tóc cô lung linh trong ánh lửa, và cầm vài dải tóc giữa các ngón tay.

– Nhìn xem này ... vàng của vùng Celt... Đẹp quá, Kay ạ - Anh cởi bỏ chiếc áo len đan của cô, rồi cúi hôn lên má cô, cổ cô và miệng cô.

Nhưng lát sau, cô đẩy anh ra:

– Anh Ian, ngừng lại đi! Chúng ta không thể . Không ở đây! Nhớ có ai vào .

Anh cười thô bạo . Nhưng rồi anh cũng đứng dậy và đến bên cửa gắn vào tường, bên phải lò sưởi .

Liều thật, Kay nghĩ . Anh ấy thích mạo hiểm . Và lúc này, mình không nên chống lại . Anh ấy muốn làm tình ... Mình phải nắm lấy cơ hội này . Cô nghe thấy tiếng anh khoá cửa, bước chân anh vang trên nền gạch nung lúc anh quay lại với cô.

Ian quỳ lên sàn cạnh Kay. Anh đưa cả hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt cô, dịu dàng đưa môi đến môi cô, hôn cô thật nhẹ .

– Còn cái cửa kiểu Pháp thì sao? - Cô hỏi .

– Chẳng ai ra ngoài trong thời tiết này làm gì .

Ian cởi áo cô, và lúc này dờ dẫm với cái móc áo lót . Cô giúp anh tháo ra, rồi giơ tay ra kéo anh vào vòng tay cô. Họ ngã lên tấm thảm cùng nhau, và cô hôn anh thật sâu. Anh nồng nhiệt hưởng ứng, rồi ngồi dậy, anh cởi áo len, giật áo sơ mi ra, anh sốt ruột ném sang một bên. Chỉ trong giây lát, cả hai đã hoàn toàn trần truồng trên tấm thảm trước lò sưởi .

– Em muốn anh - Cô áp vào cổ anh, thì thầm và những ngón tay dài, búp măng của cô sục vào tóc anh - Hãy nhận lấy em đi, anh.

Anh thêm muốn cô cũng như cô thêm muốn anh, nhưng anh còn muốn kéo dài cuộc làm tình . Vì thế anh hôn cô rất chậm, gần như uể oải, và run người lúc cô mở miệng ra dưới miệng anh. Anh cảm thấy lưỡi cô dò dẫm tìm anh, và anh rạo rục, kích thích hơn bao giờ hết

Anh bắt đầu vuốt ve ngực cô, bàn tay cô tìm xuống dưới trên tấm lưng rộng của anh và đặt lên hông anh. lúc này, Kay áp sát vào anh, toàn thân cô toát ra sự khao khát anh chưa thấy bao giờ, và anh khó lòng kiềm chế nổi. Bị kích thích quá mức chịu đựng, anh cảm thấy từng thớ thịt của anh bùng nổ lúc anh đi sâu vào nơi ấm áp của cô, còn cô ngây ngất đón anh.

Quá nửa đêm, Kay cuộn tròn trong chiếc ghế bành tiện lợi gần lò sưởi trong phòng ngủ của chủ nhân. Giống như mọi phòng khác trong toà nhà rộng lớn bằng đá này, phòng ngủ có một vẻ thật huy hoàng và trang trọng. Phòng rộng, rất cân đối, có tám cửa sổ, chiếc nệm đối diện với chiếc kia, một chiếc đối diện với lò sưởi giữa phòng, ba chiếc trên bức tường cuối cùng. Lò sưởi rất lớn và cao, vĩ lò bằng thép quá cỡ xếp những thanh củi gỗ và những tảng than bùn lớn. Mặt lò sưởi màu gỗ dái ngựa rất hợp với các rèm nhà màu đen bắc trên trần. Áp vào tường chính, đối diện với lò sưởi là một cái giường bốn cọc bằng gỗ dái ngựa, các cọc đều chạm khảm, rèm và khăn trải giường bằng lụa màu hồng. Ian đã ngủ say. Cô có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ, lên xuống nhịp nhàng của anh; Âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng củi lách tách trong lò và tiếng chiếc đồng hồ cổ từ thời ông anh tích tãc trong góc phòng.

Đêm nay, sự say đắm của anh hoàn toàn áp đảo cô. Anh không thể đủ cho cô. Cô thấy mình đáp ứng được anh, thoả mãn nhu cầu tình dục nồng nhiệt của anh, hung dữ và đòi hỏi chẳng kém anh. Cô hy vọng lần này sẽ thụ thai.

Kay khao khát có con cũng như chồng cô, tuy Ian chưa lần nào nói đến việc thêm có một đứa con trai. Nhưng trong thâm tâm, cô biết anh tha thiết muốn có một người thừa kế, một đứa con trai nối bước anh làm chủ nhân lâu đài lochcraigie.

Nếu không có thai, chuyện gì sẽ đến với cô? không bao giờ có? Anh sẽ ly dị cô và tìm một người phụ nữ khác sinh con cho anh? Hay anh sẽ nhún vai và mong cô em gái Fiona lấy chồng, có một đứa con trai để thừa kế tước hiệu và gia sản to lớn này? Cô không dám nghĩ đến Ian sẽ làm điều gì tệ hại.

Nhóm dậy, Kay đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Tuyết vẫn rơi; một luồng gió mạnh làm các bông tuyết lấp lánh quay tròn, rồi đậu trên nền đất. Bên dưới như phủ một tấm mền trắng toát, và dưới ánh trăng nhợt nhạt, tấm chăn phủ tinh khôi này như dệt bằng chỉ bạc. Gió đập vào cửa sổ kêu lách cách, nhưng tào nhà vẫn đứng vững chãi như mọi khi. Hơn 400 năm trước, William Andrews của lochcraigie đã xây toà lâu đài bất chấp thời gian và những mùa đông khắc nghiệt của xứ Scotland.

Giá có một người nào đó để nói chuyện nhĩ, Kay nghĩ lúc áp mặt vào cửa sổ lạnh giá. Cô chưa bao giờ bàn với Ian hoặc với mẹ chồng về chuyện họ không có con, sợ gọi nên bao điều bất lợi. Ước gì mẹ còn sống, cô nghĩ, và cơn xúc cảm bất ngờ làm cô nghẹn ngào. Mẹ cô đã gây dựng cho cô, đặt cô vào chỗ cần thiết, nhưng bà không còn để được hưởng nhữ lợi

ích hoặc chia sẻ niềm vui với cô. Em trai Sandy của cô đã di cư sang Australia từ tám năm trước, từ bấy đến nay cô chẳng biết tin tức gì . Buồn thật .

Cô hiểu rõ cô chẳng có bạn bè, ít ra là chẳng có bạn thân, và nghĩ ngay đến Alexandra Gordan. Đã có thời họ rất thân thiết, cho đến cuộc cãi nhau kinh khủng ấy . Đôi khi, nhớ đến những ngày tuyệt diệu trong trường của bà Anya, những kỷ niệm về Alexa vây bọc lấy cô, và cô thấy rất nhớ cô gái Mỹ đó .

Một tiếng thở dài, khe khẽ thoát khỏi họng cô và cô thấy thấm thía buồn . Nhưng còn Anya Sedgwick. Bà luôn tốt với cô, bà không những là cô giáo, là cố vấn đầy kinh nghiệm mà còn là một người bạn thật sự, gần như một người mẹ thương yêu. Rất cuộc, có lẽ cô nên đến dự tiệc của Anya. Nếu cô đến sớm vài ngày, cô có thể gặp riêng Anya, có thể bộc bạch tâm tư với bà . Nhưng sao lại phải đợi đến tháng Sáu, lúc này cô tự hỏi . Và cô tức khắc nghĩ đến Françoise Boujon. Khi đã có hẹn với ông, cô có thể hen ăn trưa, uống trà hoặc ăn tối với bà Anya, chắc bà rất vui gặp cô, điều này cô không nghi ngờ gì ..

Kay bỗng có một quyết định, thật liều lĩnh .... Dù thế nào, cô cũng sẽ đi dự tiệc . Để tỏ lòng kính trọng Anya, như lan đã gợi ý lúc trước.

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác: Three Weeks In Paris

Chương 3

Jessica Pierce đang cúi . Cô đứng trong phòng làm việc riêng thanh lịch ở nhà cô tại Bel-Air, nhìn xuống Gary Stennis, bạn trai của cô. Anh gần như ngã vật trên chiếc sofa nhung màu crem, vắt ngang tấm nệm, say xỉn .

Cặp mắt xám diêm tĩnh của cô thường ngày sắc sảo và hay quan sát quét một lượt khắp phòng . Mọi thứ không bị xáo trộn, trừ những thứ anh chất đống trên chiếc bàn trà Tàu cổ, thấp trước lò sưởi . Chiếc bàn gỗ mun quý, khảm những cây cam nở hoa rất đẹp bằng ngọc trai, bừa bộn những cốc vại, một trong những ly pha lê Baccarat đẹp nhất của cô, một chai Stolichnaya Cristall voi một nửa, một chai Château Simard Saint-Emilion 1988 rỗng không. Một trong những chai vang ngon nhất của mình, cô nghĩ lúc nhìn một đĩa pha lê Lalique cổ trên bàn . Cô cau mày tức giận lúc thấy cái đĩa dùng làm gạt tàn .

Lông mày cau lại đột ngột, cô cúi gần hơn xuống bàn, nhìn chăm chăm vào cái ly pha lê. Một vết son môi trên vành ly. Nhưng đây là một cuộc gặp làm ăn, cô biết chắc là thế . Nhiều trang bản thảo mới của Gary vương vãi trên sàn, một tập giấy nhắn tin màu vàng đầy những ghi chú bằng lối chữ nguệch ngoạc của anh ta.

Đứng thẳng lên, lúc này hoàn toàn chú mục vào Gary, cô ngắm nghía anh ta một lúc lâu bằng cặp mắt thản nhiên. Mái tóc muối tiêu của anh ta rối bù, bộ mặt hốc hác và nhợt nhạt, mí dưới thâm quầng . Trong giấc ngủ, trông anh ta già nua, mòn mỏi lạ lùng .

Đồ bỏ đi, cô nghĩ, và cảm thấy thoáng buồn .

Nhưng không, anh ta không phải loại người như thế . Ít ra thì cũng chưa phải .

Gary vẫn là một nhà viết kịch bản xuất sắc, có một quá khứ đầy vinh quang. Nhiều giải Oscar. Gary đã viết nhiều kịch bản được quay thành phim. Anh ta đã tạo dựng và đánh mất vài cơ hội, đã cưới và ly hôn hai ngôi sao điện ảnh, có một đứa con gái từ lâu chẳng thèm nói chuyện với bố . Hiện giờ, anh ta đang ve vãn Jessica và năn nỉ cô lấy anh ta. Trong lúc anh ta tỉnh rượu .

Hồi này, anh ta thường xuyên say. Cô biết rõ là cô sẽ không bao giờ lấy anh ta vì thói nghiện ngập ấy . Đã hai lần Jessica tống cổ anh ta đi, nhưng rồi anh ta lại cố tìm cách trở lại đời cô. Ai cũng biết anh ta hiện thân của sự quyến rũ, là bậc thầy về từ ngữ . Anh ta chẳng đã kiếm bạc triệu vì từ ngữ đó sao?

– Cậu đừng quên anh ấy là nhà văn, anh ta biết chính xác nói những gì để ấn thóp cậu - cô bạn Merle luôn nói thế với cô.

Jessica quay nhanh góc ra khỏi phòng làm việc và đóng cửa thật nhẹ nhàng sau lưng. Cô đã ở Santa Barbara được 5 ngày, giám sát lắp đặt một toà nhà mới cho khách hàng, và Gary đã hứa một bữa ăn tối tay đôi ở nhà ... bất kể cô đến lúc nào . Anh ta là đầu bếp cừ khôi lúc nào anh ta muốn, và là một người tình tuyệt vời những khi không say.

Cô điên tiết thấy anh ta trong trạng thái say bết nhè, và tốt nhất là để anh ta ngủ yên.

Cô đến thẳng phòng khách ở phía trước, sàn lát đá hoa cương màu đen bóng, phẳng như gương và cầu thang uốn cong thanh lịch, Jessica nhặt chiếc c xắc và lên tầng trên. Lúc đến phòng trang điểm, cô bắt chợt hình ảnh mình ở trong bốn chiếc gương. Tiến lại gần hơn, cô hất mớ tóc dài vàng hoe ra sau lưng, rồi vuốt thẳng tấm áo vét . Cô thấy một phụ nữ 31 tuổi trẻ trung, cao, không xấu, rất thanh lịch trong bộ đồ bằng hàng gabardin trắng muốt, giày cao gót trắng, chuỗi ngọc trai quấn quanh cổ, đôi hoa bằng ngọc trai trên tai. Nhưng tối nay trông mình thật mệt mỏi, cô lẩm bẩm rồi quay lưng xuống cầu thang.

Cái xắc bằng gia nâu của Jessica nằm trên chiếc ghế dài thời vua Louis IV trong phòng khách . Nhặt xắc lên, cô vội xuống hành lang trải thảm rồi đến thẳng phòng làm việc .

Cô bật đèn và đến chỗ bàn làm việc từ thế kỷ 18 đặt trước cửa sổ .

Vật đầu tiên cô nhìn thấy là chiếc phong bì của Fedex dựng vào cây đèn bằng sứ Tàu màu vàng .

Jessica chăm chú ngắm tấm thiệp mời một lúc lâu, đắm chìm trong suy nghĩ và cô chợt thấy mình trở lại thời quá khứ .

Một thập kỷ đã trôi qua. Cô còn trẻ, mới 21 tuổi, bắt đầu vào học thiết kế nội thất trong Trường Nghệ thuật trang trí, Thiết kế và thời trang của Anaya Sedgwick. Trong trí cô hiện lên hình ảnh cô hồi đó ... cao, rất gầy, mái tóc vàng hoe để thẳng đổ xuống hai bờ vai. Một cô gái tính lẻ ở Texas lần đầu tiên đến châu Âu. Cô bị Paris, trường học, Anya, khách sạn nhỏ của gia đình bên bờ Tả ngạn mà cô trọ hấp dẫn . Tất cả đều mới mẻ và kích thích, khác xa với San Antonio.

Chính ở Paris, cô đã yêu Lucien Girard. Cuối năm học thứ nhất, Larry Sedgwick, cháu trai của bà Anya giới thiệu họ với nhau. Cô mới hai mươi hai, còn anh hơn cô bốn tuổi, là một nghệ sĩ chuyên nghiệp .

Cô và Lucien là một cặp đẹp đôi, rất hợp nhau. Họ cùng thích phim ảnh, sách và nghệ thuật, hoà hợp nhau đến khó tin. Họ cùng có triết lý sống, cùng mong muốn những thứ giống nhau và cùng có hoài bão như nhau.

Những ngày tháng bên nhau thật vô cùng quý giá, lúc nào bầu trời cũng xanh lơ và đẹp nắng, những ngày thanh bình và những đêm mê.

Anh đã dạy cô rất nhiều về những thứ khác nhau...tình dục và tình yêu... cách thưởng thức

những thứ rượu vang và món ăn ngon nhất . Cùng với anh, cô đã ăn món trai dầm trong nước dùng thơm phức, ngon lành, món trứng tráng mỏng nhẹ, mịn mượt như không khí, phó mát nhà quê mềm, thơm thêm một chút dâu tây có mùi thơm phảng phất, phết một lớp crem dày ngon lành .

Mọi thứ với anh đều hạnh phúc .

Anh gọi cô là người đẹp Mỹ chân dài của anh, hoàn toàn yêu thương và ngưỡng mộ cô như cô đối với anh vậy . Họ đã có nhiều dự định ...

Nhưng một ngày kia, anh biến mất .

Lucien đã mất tích .

Cùng Alain Bonnal, bạn thân nhất của anh, Jessica cố tìm anh. Căn hộ của anh không hề bị xáo trộn, không mất thứ gì . Anh là trẻ mồ côi, họ không biết người nào trong gia đình anh để báo tin. Cô và Alain đã kiểm tra các bệnh viện, nhà xác, đăng tin tìm người nhà . Chẳng có ích gì . Không sao tìm thấy anh.

Gary nói từ ngưỡng cửa phòng làm việc của cô:

- Cuối cùng thì em cũng quyết định về nhà .

Giật mình, Jessica quay ngoắt lại và nhìn anh ta chăm chăm . Mặc bộ quần áo nhàu nát, anh ta dựa vào khung cửa, vẻ gầy gò .

Anh ấy đang say và cáu, cô nghĩ, nhưng vẫn nói:

- Trông anh cứ như vừa phi ngựa một chuyến vất vả và ướt đẫm mồ hôi ấy .

Anh cau mày, chưa bao giờ anh thích kiểu hài hước của miền Nam Texas như cô. Anh cắn vụn:

- Sao em về muộn thế ?

- Thì em có làm được gì khác đâu? Anh đã say xỉn, ngủ vạ vật trên sofa của em.

Anh thở dài và lướt vào phòng, đến bên ghế cô, đột ngột mỉm cười với cô:

- Bọn anh vừa ăn mừng . Harry và Phil sướng điên lên vì bản thảo đầu tiên, và sau khi ghi chú, sửa chữa chút ít, bọn anh đã có một bản thảo hay ho để dựng . Thế là .... bọn anh quyết định ăn mừng ....

- Em cho việc đó ngoài tầm tay.

- Không. Em về quá muộn .

- Chín giờ đâu phải là quá muộn .

- Sao em về muộn thế ? Mark Sylvester giữ em lại hay sao? - Anh nhướn một bên lông mày nâu lên và nhìn cô chòng chọc .

- Đừng lố bịch thế! Em không thích những lời cạnh khoé . Anh ấy không có đấy . Em về muộn vì bị tắc đường ở Santa Barbara. Còn Gina thì sao?

- Gina? - Gary cau mày rồi ngồi xuống sofa.

- Đừng bảo tối nay Gina không ở đây, cô ấy lúc nào chẳng có mặt trong những buổi tụ tập

đọc bản thảo của anh. Cô uống thứ vang đỏ ngon nhất của em và để lại vết son môi trên vành ly. Chẳng lẽ Harry lại tô môi son?

– Em châm chọc anh chỉ hoài thôi, Jessica. Anh không hiểu vì sao em gay gắt như thế với Gina. Gina là trợ lý của anh từ nhiều năm nay.

và là một người cùng giường với anh những lúc anh hưng lên, cô nghĩ, rồi nói:

– Đây không phải là lần đầu tiên mọi người tụ tập chèn chèn .... Tôi biết cái gì là gì chứ .

Gary nhảy dựng lên, mặt đỏ tía . Trông anh ta rất cáu khi nói:

– Tôi hiểu tâm trạng của cô, và tôi không ở lại để hứng roi của cô đâu, thưa cô. Tôi sẽ về chỗ tôi. Ngày mai tôi sẽ xếp dọn đồ đạc của tôi. Sẽ gặp cô ở đâu đó nhé, bé .

Jessica chăm chăm nhìn anh ta, lạnh lùng và bỗng hiểu rằng cô đã thực sự chán cái kiểu để anh ta lợi dụng cô. Và lạm dụng nhà cửa của cô.

Anh ta rảo bước đi ra và đóng sầm cửa phòng . lát sau cô nghe tiếng cửa sập mạnh và tiếng bánh xe rít chói tai lúc anh ta lái xe ra khỏi sân với tốc độ chết người . Chính vào lúc đó, Jessica Pierce hiểu rằng cô không cần gì nữa .

Cô mở cuốn album bằng da đỏ và giở từng trang, liếc qua những tấm ảnh suốt ba năm ở Paris của cô. Trông bọn mình mới trẻ làm sao, cô nghĩ . Trẻ trung, ngây thơ, cả cuộc đời phía trước ...chẳng quan tâm gì đến tương lai, đến cuộc sống của cả bọn

– Lucien - Cô lẩm bẩm, đưa ngón tay lần khắp gương mặt anh trong bức ảnh họ chụp cùng nhau bên sông Seine - Có chuyện gì xảy ra với anh?

Jessica chưa bao giờ thấy Thái Bình Dương đẹp như lúc này . Trong ánh sáng chiều, đại dương trải dài vô tận, xanh thẳm, lấp lánh, ngút tầm mắt . Một chiều thứ Hai, cô ngồi trong vụng lâu cổ, nhỏ bé trên tầng thượng toà nhà của Mark Sylvester ở Santa Monica.

Cô biết ở nơi dốc đứng xuống biển, vụng lâu là một địa điểm yên bình, một nơi để suy tư và lặng lẽ . Mark thích nó, cũng như thích ngôi nhà mới này . Cô chắc anh sẽ bằng lòng, nhưng cũng nhẹ cả người khi biết anh thích . Đến cuối tuần anh sẽ dọn đến, và hôm nay là lần đầu tiên cô cùng anh đi khắp ngôi nhà kể từ lúc đồ đạc xếp đặt xong xuôi.

Mọi thứ trong nhà đều hoàn hảo, còn mọi thứ trong đời mình đều hỏng cả, cô nghĩ, tâm trí dần hết về Gary. Phải thế thôi, cô bất ngờ quyết định . Mình phải lo cho đời mình thôi. Cô chậm rãi đứng dậy và rời khỏi vụng lâu đến thẳng toà nhà, xuyên qua những khuôn viên tuyệt đẹp .

Lung linh trong ánh sáng mặt trời là biệt thự Palladian với nghệ thuật và phong cách không chê vào đâu được . Toà nhà bằng đá trắng, mặt tiền như thánh đường cổ với những vòng cung và cột do Andrrea Palladio, kiến trúc sư nổi tiếng về nghệ thuật Phục hưng thiết kế . Jessica đã làm việc rất tỉ mỉ với kiến trúc sư để đạt được mọi điều mà cô biết Mark mong muốn . Khi ngôi nhà hoàn tất, cô đã trang trí nội thất theo phong cách hết sức đặc sắc và không thể bắt chước của cô, sử dụng rất nhiều tông lam, crem và trắng cho nhiều phần

trong nhà . Nét nổi bật của cô là một căn phòng đơn sắc, đồ gỗ thanh nhã bậc nhất kết hợp với những tấm vải và thảm sang trọng . Mark đã giao cho cô toàn quyền quyết định và một ngân sách không hạn chế, nên cô tha hồ sáng tạo một toà nhà tuyệt đẹp và có phong cách lạ thường mà vẫn hoàn toàn không có ý khoe khoang.

Dạo bước dọc hành lang, Jessica mở những cánh cửa kiểu Pháp dẫn Đến thư viện, Và thấy mình đối mặt với Mark.

– Cô biến đi đâu đấy ? Anh hỏi, vẻ tò mò .

– Thấy anh bận điện thoại công việc, nên em nghĩ là để anh yên thì tốt hơn. Em đi dạo một lát .

– Cô có thể cứ ở lại - Anh đáp và ngồi xuống sofa.

Cô ngồi lên ghế đối diện với chiếc sofa và nói:

– Em được hưởng ít phút hoàn toàn yên tĩnh để ngắm đại dương.

– Nơi đây là một vị trí tuyệt vời - Anh nhìn cô giây lát rồi nói - Suốt buổi sáng nay trông cô phiền muộn thế nào ấy, Jessica ạ . Cô có muốn nói chuyện không?

– Không hẳn - cô lẩm bẩm .

– Anh ta đã quanh quẩn quá nhiều lần quanh khu nhà này vì cô, và anh ta... - Mark ngừng lại, chăm chú nhìn cô, bỗng nhiên trông rất chán nản .

Cô dăm dăm nhìn lại, cặp mắt cô mở to vì ngạc nhiên.

– Tôi xin lỗi, Jessica. Đây không phải là việc của tôi.

– Không, không sao đâu - Cô nói, thoáng cười - Em nhìn anh chăm chặp chỉ vì hôm qua em nghĩ về mình đúng y như thế . Em e rằng lúc này Gary và em đều đang lúc kỳ cục, và không chắc thay đổi được tình trạng này.

– Lại chứng nào tật ấy thôi - Mark nói và bắt giắc lắc đầu - Tôi đoán anh ta lại say xỉn .

– Không, không phải thế đâu - Jessica vội nói - Nói thật với anh, một phần là lỗi tai em. Sáu tháng nay em quá bận, em e rằng có hơi sao lãng với anh ấy . Em thấy bọn em ngày càng xa nhau.

– Chuyện ấy dễ xảy ra với hai sự nghiệp cùng mãnh liệt - Anh đứng dậy và đến bên quầy gắn vào tường ở cuối thư viện - Cô có muốn uống chút gì không? Một chai Coke nhé ? Hay nước ?

– Cho em nước việt quất, anh Mark - Cô cười - Em biết có một chai, vì sáng hôm thứ Bảy em đã để vào tủ lạnh .

Anh gật đầu, rót đồ uống cho họ, trong lòng băn khoăn không hiểu vì đâu mà Jessica lại dính dấp tới Gary Stennis. Cô đáng được hạnh phúc hơn thế nhiều . Theo anh, Gary đã có thời là một nhà viết kịch bản xuất sắc, nhưng rượu chè và đàn bà đã huỷ hoại tất cả, làm anh ta nhiều lần bị đo ván . Cuộc sống có lẽ khá khắc nghiệt trên đường đua quay cuồng của Hollywood, của danh tiếng và vận may.

Lúc Mark quay trở lại, anh không khỏi nghĩ Jessica là một phụ nữ ưa nhìn biết bao. Cô mặc áo vét màu oải hương nhạt, váy ngắn và đi giày gót rất cao. Anh luôn thán phục cặp chân dài, mượt mà và cách dùng màu hoàn hảo của cô.

Ý nghĩ của anh vẫn hướng đến cô lúc anh trở lại quầy lấy bia gừng cho mình. Jessica Pierce là một trong những người dễ thương nhất mà anh biết. Dịu dàng và ân cần là điểm nổi bật trong tính cách của cô, luôn làm anh cảm phục. Anh biết Gary nghiện rượu nặng, và đó là điều cô tránh nhắc cũng như thừa nhận, để bảo vệ Gary trong con mắt anh.

Lúc trở lại ngồi đối diện với cô, Mark giờ cố lên:

– Nâng cốc nào, Jessica. Cảm ơn cô đã làm cho nơi này đẹp đến thế. Cô thật là ....kỳ diệu. Cô mỉm cười, cặp mắt cô bỗng long lanh vì vui thích.

– Cảm ơn anh Mark. Em rất mừng thấy anh thích ngôi nhà mới.. Nâng cốc - Cô uống một ngụm và quan sát anh trong giây lát. Cô biết Mark 45 tuổi, nhưng trông anh trẻ hơn thế nhiều. Cứ như mới 35 vậy. Anh mảnh dẻ, rậm nắng, dáng vẻ như một vận động viên, gương mặt xương xương và dễ thương, cặp mắt nâu tinh táo và hiểu biết. Không biết bao nhiêu lần, cô băn khoăn không hiểu vì sao Kelly O"Keefe lại bỏ anh, năm ngoái nhất quyết đệ đơn xin ly dị. Anh là một người đàn ông tử tế, đúng mực, biết điều và làm việc với anh rất dễ chịu, thêm nữa anh là người nổi tiếng ở Hollywood. Cô biết anh là một doanh nhân mạnh dạn, chính vì lẽ đó anh là một đạo diễn thành công.

Mark ngồi, dựa lưng vào ghế sofa và vắt chéo chân:

– Vậy bây giờ cô sắp làm gì, Jessica?

– Em phải tân trang một vài ngôi nhà ở Beverly Hills và ....

– Tôi định nói là cô định làm gì với cuộc đời kia.... với Gary Stennis?

Buột một tiếng thở dài, cô sụp xuống chiếc sofa:

– Em không biết nữa. Mà không, không phải thế. Em biết sẽ làm gì, đó là kết thúc mối quan hệ này. Nó đã chấm dứt thật rồi, anh Mark ạ, và đó là cách thoát khỏi tình trạng này.

– Tôi biết Gary nhiều năm nay, anh ấy luôn là người tự huỷ hoại. Cũng chẳng còn cách nào khác để thoát khỏi tình trạng này. Cô phải nhảy dù khỏi máy bay thôi. Phải thế thôi. Hít một hơi thật sâu và nhảy.

– Em nghĩ là anh đúng. Cứ rón rén mãi chẳng giải quyết được gì, rốt cuộc chỉ càng đau đớn thêm mà thôi.

– Tốt hơn hết là tin vào việc này, Jess ạ.

Cô gật đầu, và muốn thay đổi chủ đề, cô hỏi:

– Anh đã làm xong bộ phim mới chưa, và bây giờ sắp làm gì?

– Có một kịch bản tôi muốn mua. Rất kịch tính, và sẽ làm thành một bộ phim hay. Đúng loại phim của tôi. Khoảng hai tuần nữa, tôi sẽ gặp nhà biên kịch. Sau đó tôi sẽ đi Paris vì một số việc khác.

- Em vừa nhận được thiệp mời đến dự một bữa tiệc ở Paris.

Cặp mắt anh sáng lên, và anh nói:

- Liệu chúng ta có ở đó cùng một thời gian không?

- Em không biết. Em không nghĩ thế. Bữa tiệc ấy tổ chức vào ngày 2 tháng Sáu, mừng cô giáo cũ của em tròn 85 tuổi.

- Có vẻ tuyệt đấy, nhưng chắc đến lúc ấy tôi đã rời Paris mất rồi. Thật tiếc quá.

Cô nhếch miệng cười, rồi quay đầu ngắm một bức tranh.

Chăm chú quan sát cô, Mark nói:

- Cô lại có vẻ buồn nữa rồi.

- Nhận được giấy mời làm em hồi nhớ lại cả một thời đã qua, và những vết thương cũ lại hoác miệng. Em đã không còn như cũ nữa.

- Hồi nhớ những kỷ niệm xưa chẳng?

- Vâng - Bất ngờ, những giọt nước mắt dâng đầy mắt dâng đầy mắt cô.

Mark nhô người về phía trước:

- Kìa Jessica, có chuyện gì thế? Cô khóc đấy ư? Chắc hẳn là vì một người đàn ông - Một ben lông mày nâu của anh nhướn lên, dò hỏi.

Jessica chỉ có thể gật đầu.

- Một mối tình cũ .... một mối tình lãng mạn đã tan vỡ ....mong mỗi anh ấy? Cô có muốn nói chuyện đó không? Tôi có đôi tai biết lắng nghe đấy nhé.

Thở dài, cô chậm rãi nói:

- Vâng một mối tình cũ, một tình yêu tuyệt vời. Bọn em đã có nhiều dự định. Rồi sau đó nó kết thúc.

- Nghe chừng anh ta tuyệt giao với cô.

- Không, một hôm anh ấy biến mất. Cứ như anh ấy biến khỏi cõi đời này chẳng để lại dấu vết gì. Em không bao giờ gặp lại anh ấy nữa - Từ tốn và thận trọng, cô kể với Mark những điều có thể nói được về Lucien Girard: cuộc gặp đầu tiên, quan hệ của họ, cô và Alain Bonnal đã cố công tìm kiếm anh ra sao khi anh mất tích.

Lúc cô kể xong, Mark nói, giọng trầm ngâm:

- Chúng ta có hai lựa chọn. Hoặc là anh ấy bị giết rồi bị thủ tiêu thi thể, hoặc là anh ấy chọn cách biến mất vì một mục đích nào đó.

- Nhưng sao anh ấy lại làm thế? - Cô thốt lên.

- Những người mất tích bao giờ cũng có lý do của họ. Và thường rất khó tìm được họ.

- Người biến mất như thế rõ ràng là vì họ muốn bắt đầu một cuộc đời mới - Cô nói và ngừng lại ngay. Nhìn Mark, cô bất giác tiếp - Alain và em đã tự hỏi liệu anh ấy có thay hình đổi dạng, hay là bị giết và ném xác xuống biển không?

- Để tôi xem lại lần nữa nào, Jess. Kể cho tôi nghe xem anh ấy có nói về việc phải đi xa mấy

ngày không.

- Bọn em cùng ăn tối, đấy là lần cuối cùng em nhìn thấy Lucien. Trong lúc ăn, anh ấy bảo sắp đi Monte Carlo vài ngày vì một việc làm ăn. Bọn em đã vạch ra kế hoạch cho tuần sau.
- Anh ấy có gọi điện cho cô từ Monte Carlo không?

Jessica lắc đầu:

- Nói thực ra em cũng không mong, vì em biết anh ấy rất bận. Nhưng sau một tuần im lặng, em bắt đầu thấy lo. Em gọi đến nhà anh ấy, không ai trả lời. Sau đó em gọi cho Alain. Bọn em đến nhà Lucien và hỏi người gác cổng. Bà ta bảo anh ấy vẫn đi vắng. Bà ta còn kể đã nhìn thấy anh ấy ra đi không mang theo va ly.
- Không ai nghe nói về anh ấy nữa sao? - Mark hỏi khẽ.
- Không. Alain và em đến gặp người đại diện của Lucien, anh ta cũng bất ngờ như chúng em.

- Lạ thật. Cảnh sát có phát hiện ra điều gì không?

- Không. Các bệnh viện và nhà xác cũng thế. Alain còn tiếp tục kiểm tra các nơi ấy một thời gian dài, sau khi em rời Paris và trở về nhà ở Mỹ. Nhưng chẳng tìm thấy dấu vết gì.

Mark dựa vào đệm ghế, giây lát sau anh hỏi, vẻ thận trọng:

- Cô có thể nghĩ ra lý do gì làm Lucien có thể muốn sắp đặt chuyện mất tích này không?
- Không, hoàn toàn không, anh Mark ạ. Anh ấy không phải loại người như thế, anh ấy là người trọng danh dự. Lucien là người chính trực hơn tất cả những người em đã biết. Hoặc đang biết.
- Thôi được, tôi tin vào sự đánh giá của cô - Lặng im giây lát, rồi anh hỏi - Từ ngày ấy cô có trở lại Paris lần nào không?

Jessica lắc đầu:

- Không chắc em đã đi dự tiệc. Với em, Paris không chứa những kỷ niệm hạnh phúc, anh Mark ạ. Em chẳng thích chuyến đi này.
- Tôi nghĩ thế này. Tôi có thể thay đổi kế hoạch. Cô có muốn tôi đi cùng vào tháng Sáu không? Để biểu lộ sự triu mến với cô? - Anh nói.

Giật mình vì lời đề nghị ấy, cô há hốc miệng không thốt nên lời. Cuối cùng, cô trả lời:

- Anh đi để động viên em phải không?
- Nếu cô muốn tôi làm thế.

Jessica im lặng. Cô và Mark thực sự là những người bạn tốt, cô đã thiết kế vài ngôi nhà và văn phòng cho anh, và họ đã trở nên thân thiết. Anh muốn giúp cho chuyến đi Paris của cô nhẹ nhõm hơn, làm cô thở phào:

- Cảm ơn anh đã có một cử chỉ đẹp và rộng rãi như thế. Em rất cảm kích, anh Mark ạ, thực sự cảm kích - cô thở dài nhẹ - Em rất yêu quý bà Anya Sedgwick, bà có ảnh hưởng tuyệt vời đến đời em, nhưng em không biết là ... - Cô lắc đầu vài lần và nhìn anh, vẻ bơ vơ.

– Đôi khi có người đi cùng sẽ biến một chuyến đi khó khăn thành nhẹ nhõm hơn. Vả lại, tôi cũng cần đi Paris vì tôi hy vọng sẽ quay một phần bộ phim sắp tới tại đó .

– Vâng, em còn chưa có quyết định cuối cùng về việc đi dự tiệc của bà Anya. Tối hôm thứ Bảy lúc về đến nhà em đã thấy thiệp mời ở đấy rồi . Nhưng dù em quyết định thế nào, anh cũng sẽ là người biết đầu tiên.

Mark mỉm một nụ cười ấm áp, lòng anh tràn ngập tình yêu thương với cô. Song anh băn khoăn vì sao anh lại đột nhiên lách khéo vào đời cô như thế . Về phần Jessica, cô cũng phân vân tự hỏi liệu cô có đủ gan góc đến Paris để đương đầu với quá khứ không. Cô hoàn toàn không biết .

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Chương 4

Cuộc đời cô đã thay đổi . Thay đổi phi thường . Chỉ trong một sớm một chiều . Suốt mấy ngày gần đây, cô cảm thấy cứ như đi trên mây. Cô nao nức và tràn ngập mong đợi, một điều không có từ nhiều năm nay.

Sự thay đổi trong cô bắt đầu từ hôm thứ Sáu tuần trước, lúc cô về phòng làm việc sau bữa ăn trưa. Trên bàn cô có một chiếc phong bì của FedEx gửi từ Paris. Hoang mang mất một lúc, cô bóc và rút thứ bên trong chiếc phong bì màu trắng ra. Tên cô viết bằng lối thư Pháp rất đẹp, làm cô hiểu ngay lập tức đây là thiệp mời . Lúc rút tấm giấy mời ra, cô hồi hộp lướt nhanh rồi đọc từng chữ một . Thật tuyệt vời được mời đến dự dịp lễ đặc biệt này của bà Anya.

Anya Sedgwick là người độc nhất vô nhị trong đời Maria. Chính Anya đã áp ủ dạy dỗ cô. Với cô bà như một người mẹ và nhiều lúc như một người che chở, và là một người bạn thật sự của cô.

Là người đầu tiên có mặt tại Trường Mỹ thuật Trang trí, thiết kế và Thời trang Anya Sedgwick, nên cô đã giúp những người bạn khác rất nhiều; Ngoài ra, ba người kia đã thành bạn thân nhất của cô, cho đến lúc họ cãi nhau. Trong suy nghĩ của cô, cô chẳng tán thành chuyện ấy chút nào .

Cuộc chia tay chẳng nên xảy ra. Sau khi tình bạn tan vỡ, cô đã lúng túng vì thiếu những cô bạn ấy trong đời .

Cô hy vọng họ sẽ đến đây; cô nóng lòng mong gặp họ, cho dù họ có muốn gặp cô hay không. Bảy năm rồi, chẳng lẽ sự thù oán không thể tan đi? Maria nhún vai. Người ta không thể biết hết về con người; Họ có thể hết sức lạ lùng, càng hiểu rõ họ bao nhiêu, càng thất vọng cay đắng bấy nhiêu.

Maria Pia Francesca Theresa Franconi, mà gia đình và bạn bè vẫn gọi tắt là Maria, hoàn toàn muốn đi Paris dự lễ kỷ niệm của Anya. Thực ra, cô đã không phải nghĩ đến hai lần .

Lời mời dự tiệc, viễn cảnh của chuyến đi làm cô tan biến sự trầm uất; cô nao nức và vui thích đến độ khó kiềm chế nổi mình . Ngoài việc muốn đến dự bữa tiệc của Anya, Paris là nơi Maria ưa thích . Ý nghĩ chạy trốn hấp dẫn cô rất lớn, trốn khỏi một gia đình áp chế, khỏi công việc làm cô chán ngắt, khỏi công cuộc kinh doanh của gia đình mà cô không may

thích thú, thoát khỏi cá nhân buồn tẻ và thất thường .

Không chỉ là một chuyến thăm Paris vào cuối tuần, mà là dự một lễ kỷ niệm . Cô đã dự định nghỉ hè vào tháng Sáu, và sẽ ở lại Paris một tuần lễ . Có khi hai tuần . Hay có thể là ba. Ba tuần ở Paris. Chỉ nghĩ đến thôi cũng làm cô ghen thờ .

Bây giờ là chiều thứ Năm, gần một tuần sau khi cô nhận lời, Maria vẫn còn thấy lâng lâng. Cô sốt ruột muốn kể cho Fabrizio, anh trai cô về bữa tiệc, về chuyến đi cô đã dự định . Anh trai cô thường đến ăn tối vào thứ Năm mỗi khi đến Milan.

Hai tuần vừa rồi, Fabrizio vừa đi thăm một số khách hàng ở Vienna, Munich và London. Anh là người đứng đầu doanh số trong công ty Franconi và các con, sản xuất các loại vải lụa thượng hạng từ năm 1870 .

Nhẹ nhàng và nhanh nhẹn, Maria lượn quanh bếp trong căn nhà hiện đại của cô, kiểm tra món mì ống cô vừa làm lấy bằng bột nhào, khuấy sốt bolognesei vừa rót vào bát thủy tinh mấy phút trước . Cô đến tủ lạnh, lấy phó mát mozzarella và cà chua và bắt đầu thái . Làm xong, cô xếp vào hai đĩa rồi thêm mấy lá húng quế . Sau đó, cô phun dầu ăn lên trên.

Maria nhìn ra ngoài cửa sổ, thăm nghĩ trời hôm nay đẹp làm sao. Đen như mực, đầy những vì sao long lanh và mặt trăng tròn vành vạnh, không một gợn mây. Cô có thể nhìn thấy những dải sương giá đọng băng ngoài cửa sổ như những làn ren tinh tế .

Maria vui vì Fabrizio sắp đến ăn tối. Anh không chỉ là người cô quý nhất nhà, mà còn là đồng minh của cô trong công việc . Anh luôn đứng về phe cô bất cứ lúc nào cô cần được ủng hộ mạnh mẽ . Cha họ thường không như vậy . Ông ủng hộ cô chỉ vì ông thấy cần phải cho một số người trong dòng họ hiện đại hoá . Maria vẫn đấu tranh để được như thế, nhưng không phải lúc nào cô cũng thành công.

Nhiều năm sau khi tốt nghiệp trường của Anya ở Paris, cô đã trở thành một trong những nhà thiết kế hàng đầu của hãng Franconi, và Fabrizio đặc biệt cổ vũ những mẫu vải của cô. Tuy vậy, trong tâm tâm cảm thấy mình đang đi theo lối mòn .

Khẽ thở dài, cô vội nén những cảm giác tiêu cực lại, tập trung nghĩ về anh trai. Fabrizio thích co nấu ăn, hai anh em có những thời gian thoải mái bên nhau, bất kể làm việc gì . Fabrizio cũng độc thân như cô, và cũng hay bị mẹ họ cản nhắc rầy la vì không chịu lấy vợ lấy chồng . Mẹ và bà nội Franconi, bà ngoại Rudolfo sốt ruột muốn được bế các bambino, và cứ một mực khăng khăng muốn thế .

Không một người phụ nữ lớn tuổi nào trong gia đình quên nhắc nhở họ đang sao lãng nhiệm vụ của mình .

Anh trai họ là Sergio đã lấy vợ và ly dị, lại không có con. Theo ý các bà, rõ ràng là anh ta quá kém cỏi; chủ yếu vì chuyện hôn nhân, vì thói thích ăn chơi, và ưa loại phụ nữ chung diện, loè loẹt . Sergio là người thừa kế đương nhiên. Nhưng Maria biết Fabrizio mới là con cưng thực sự trong gia đình . Anh là người đẹp nhất trong nhà . Cao, mắt xanh và tóc vàng hoe,

anh là một Franconi chính hiệu về diện mạo, trong khi cô và Sergio mắt đen, to đen và giống họ Rudolfo. Fabrizio là người khéo léo nhất, thông minh nhất và làm việc cần mẫn nhất. Chẳng cần cố gắng, anh cũng được mọi người yêu mến. Ngay những người lạ cũng bị anh thu hút. Fabrizio là một ngôi sao, và cô không thể giận anh điều gì. Cô yêu quý và ngưỡng mộ anh trai hơn bất cứ ai trên đời. Anh có hai đặc điểm mà cô đánh giá rất cao, là trọng danh dự và chính trực.

Mười phút sau, Fabrizio đã đứng tựa vào khung cửa nhà bếp của cô em gái, vừa nhấp từng ngụm vang vừa ngắm Maria nấu nướng, trông hờ hững.

Anh vừa kể cho Maria nghe về chuyến đi của mình, còn cô quay lại mỉm cười với anh, trong lòng phấn khởi lúc anh bảo cô sẽ tân trang và hiện đại hoá bộ Sưu tập thời Phục hưng nổi tiếng của họ, và làm cho công ty khác biệt hẳn.

Phải xấp xỉ lại rất nhiều, Maria ạ - anh giải thích - Vì thế anh chúc mừng em, cô em nhỏ, vì em đang thiết kế được rất nhiều mẫu và đã thành công phi thường.

Nâng ly vang lên, cô chạm ly với anh:

- Cảm ơn anh, Fab. Thế ông nội có ngạc nhiên không?

Ông chống ại ý tưởng của em đến thế kia mà - Cô cười mẫn nguyện - Em muốn nhìn thấy mặt ông lúc anh kể cho ông nghe.

- Anh không thể. Các khách hàng đều thật sự ca ngợi em. Anh đã nói với họ là anh sẽ giới thiệu toàn bộ mặt hàng mới cho mùa sau. Một loạt mẫu không dựa trên bất kỳ tiêu chí nào của công ty.

- Anh nói rồi ư! - Cô chăm chăm nhìn anh, mắt cô như khoá chặt lấy anh.

- Ừ. Vì vậy anh mong em sẽ cho ra một sưu tập chỉ mang phong cách của riêng em.

- Quả là một thách thức! - Cô ngừng giây lát - Anh Fabrizio....?

- Hử? - Anh chăm chú nhìn cô, vẻ tinh quái, nhận thấy một vẻ mới mẻ trong giọng em gái - Trông em có vẻ kích động gớm.

- Đúng thế. Em nhận được giấy mời đến Paris dự tiệc mừng sinh nhật lần thứ 85 của bà Anya.

Fabrizio hơi cứng người, song anh cố che giấu, nét mặt anh không hề biến đổi lúc anh nói, vẫn thản nhiên như thường lệ:

- Bữa tiệc ấy tổ chức vào khi nào?

- Đầu tháng Sáu.

- Anh hiểu rồi .... Anh để tiếng mình nhỏ dần, không ép buộc, đợi xem cô nói gì.

Tất nhiên là em sẽ đi. Em sẽ không bỏ lỡ dịp này. Em đã nhận lời và định ở đấy độ 2 hoặc 3 tuần lễ.

Anh trai cô cau mày:

- Hai hoặc ba tuần lễ ư. Để làm gì?

- Vì em yêu Paris, và em muốn nghỉ hè ở đấy .
- Nhưng đến mùa hè, chúng ta thường đến nhà nghỉ ở Capri.
- Nhưng năm nay, em không muốn đến đấy .
- Mọi người sẽ không thích thế đâu.
- Em chẳng quan tâm. Em đã 29, gần 30 tuổi rồi, và em cho là em có thể đi nghỉ một mình để thay đổi . Có được không anh?
- Tất nhiên là được, em đã là người lớn - Fabrizio dịu dàng mỉm cười với em gái, quyết định không nói thêm. lát sau nữa, sau bữa tối, anh sẽ phải bảo cô không thể đi Paris. Nghĩ đến chuyện đó thôi, anh đâm sợ .

Maria lén quan sát anh, cô hài lòng thấy anh thích bữa ăn mà cô đã chuẩn bị cẩn thận cho anh.

Ăn xong ít mì ống bolognese, một trong những món sở trường của cô, cô đặt đĩa xuống và lấy ly vang đỏ . Cô nhấp vài ngụm rồi nói:

- Em cảm thấy vui lên nhiều, đỡ chán nản, anh Fabrizio ạ . Em biết việc nhận lời mời đã làm em vui lên.

Ngẩng đầu, anh chăm chú nhìn cô, cố nén bối rối:

- Anh vui thấy em khá hơn. Nhưng có lẽ sự thay đổi này thực sự do bố đã ủng hộ em và những ý tưởng gần đây của em.
- Nó chẳng giúp gì được cho công việc hết . Chẳng giúp một tý nào!
- Thôi thôi, em đừng nổi cáu lên thế .
- Em không cáu. Em chỉ nói với anh là sự việc như thế . Và em biết cách làm cho em hạnh phúc . Mấy ngày vừa qua, cứ nghĩ đến chuyến đi Paris em thấy như được phóng thích . Đây quả là điều cuối cùng Fabrizio Franconi muốn nghe, anh ăn mấy đĩa đầy mì ống rồi đẩy đĩa ra:

- Ngon lắm, Maria. Em đúng là người nấu ăn cừ nhất mà anh biết .
- Tốt nhất là anh đừng để bà nội, bà ngoại nghe thấy câu đó - Cô đáp và mỉm cười với anh. Rồi cô đứng dậy, mang đĩa của họ vào bếp .
- Có cần anh giúp không? - Anh cô gọi với theo.
- Không ạ, mọi thứ xong rồi - mấy phút sau Maria trở lại, bưng một đĩa bánh quy - Em không làm món tráng miệng, vì anh không bao giờ ăn. Nhưng em đã pha cà phê. Anh có muốn uống một tách không?

Anh lắc đầu:

- Không, cảm ơn em. Anh sẽ uống vang.
- London thế nào hở anh? - Cô hỏi và ngồi đối diện với anh.
- Lạnh và ẩm . Nhưng trở lại đó vài ngày cũng hay. Em biết không, anh có nhiều kỷ niệm thực sự tốt đẹp về những ngày học ở đấy . Anh thích thời kỳ ấy trong đời . Em không thích

hỏi học ở Anh sao?

– Vâng, em nghĩ thế . Nói thật là em thích thời kỳ học ở trường của bà Anya hơn nhiều - Mặt cô có sinh khí hẳn lên lúc nói - Mà trong bữa tiệc của bà ấy phải mặc lễ phục . Em sẽ may một bộ dạ phục mới, vì em chẳng mong mua được thứ gì đặc biệt ở cửa hàng .

Anh trai cô im lặng giây lát, phân vân không biết bắt đầu sao. Sau một lúc ngẫm nghĩ, anh nhẹ nhàng nói:

– Anh ước giá em đừng nhận lời mời này, Maria ạ .

– Anh định nói gì kia? - Cô hỏi, hơi cao giọng . Cô đã thấy một vẻ kỳ lạ trong giọng anh.

– Em biết là em không thể đến Paris vì ... - Tiếng anh nhỏ dần .

Cô chăm chú nhìn anh.

Anh nhìn lại em gái . Anh đang nhìn một trong những gương mặt đáng yêu nhất mà anh biết . Một gương mặt thánh nữ, xứng đáng được một họa sĩ vĩ đại vẽ . Maria có cặp mắt to, có hồn, đen nhánh, mái tóc đen dày lộng lẫy đổ xuống bờ vai, một khuôn mặt trái xoan hoàn hảo có hai lúm đồng tiền mỗi khi cô mỉm cười .

Cặp mắt Maria như xuyên lấy mắt Fabrizio lúc cô nói, run run:

– Anh không muốn em đi Paris vì em... nặng nề thế này chứ gì . Có phải anh định nói thế không?

– Anh không thể ngăn em, nếu em tha thiết muốn đi. vả lại, trích lời cô bạn Jessica mà em hay trích dẫn, thì em tự do, là người da trắng đã quá 21 tuổi . Nhưng đó chỉ là lý do của anh thôi, Maria ạ . Jessica. Cả Alexandra và Kay nữa . Cả ba đều là những lý do xác đáng để em không nên đến Paris. Em không chỉ nặng nề, mà em béo, anh biết em sẽ cảm thấy ngượng ngập và bẽ mặt khi gặp các bạn em. Chắc là họ vẫn thon thả và kiêu diễm như mọi khi.

– Anh không biết điều đó! - Cô hét lên và nhắm mắt lại . Lẽ tất nhiên là anh nói đúng . Trông họ sẽ lộng lẫy và cô sẽ cảm thấy mình như một con cá voi mắc cạn . Nhưng cô muốn đi Paris vô cùng, cô không thể chịu nổi ý nghĩ phải từ chối lời mời, và cô nói, bướng bỉnh:

– Có lẽ em vẫn đi. Em không quan tâm họ nghĩ gì

Fabrizio đứng dậy, đến chiếc sôpha và nói:

– Hãy đến đây ngồi với anh, chúng mình sẽ nói chuyện, bé ạ .

Lúc Maria đã ngồi bên Fabrizio, anh cầm lấy tay cô và trìu mến nhìn vào mắt cô:

– Vì em muốn đi đến thế, anh có một cách này . song vất vả đấy .

– Anh định ám chỉ gì chẳng?

– Trước hết, anh em mình hãy nói về thú nấu nướng của em. Anh biết đấy là thú vui lành mạnh, nhưng em làm bếp chỉ vì em thất vọng nhiều thứ . Em tự an ủi mình bằng những món ăn, Maria ạ .

Cô không nói lời nào .

Fabrizio nói tiếp:

- Nếu em quyết đến Paris, anh thấy em nên giảm bớt cân đi. Em có ba tháng để làm điều đó. Trông em sẽ xinh hơn nhiều, và em sẽ cảm thấy tự tin hơn.
- Em chẳng bao giờ thú cái chuyện ăn kiêng - Co làm bầm .
- Nó sẽ hiệu quả nếu em thực sự tuân theo - Anh đố lại ngay và chăm chú nhìn cô, cai nhìn sắc sảo - Em phải thôi mọi chuyện nấu nướng đi. Ngay lập tức .
- Anh nghĩ là em có thể ăn kiêng sao, Fab? - Cô hỏi, bỗng nhiên có vẻ hy vọng .
- Anh chắc thế . Ngày mai anh sẽ đưa em đến một chuyên gia dinh dưỡng, bà ấy sẽ cho em một chế độ phù hợp . Sau đó, em có thể ghi tên vào lớp thể dục của anh, và tập luyện hàng ngày .

Lúc Fabrizio về rồi, Maria đứng trước tấm gương soi toàn thân. Lần đầu tiên trong nhiều năm, cô thấy mình thực sự trông ra sao. Anh cô nói đúng . Mấy năm nay, cô lên cân nhiều . Đúng thế, mình béo, cô tự nhủ . Không, không chỉ béo, mà rất béo . Cô chớp mắt mấy lần lúc nước mắt tuôn trào, và quay khỏi tấm gương, tự thấy chán mình . Vội chiếc áo choàng bằng lụa, cô quấn vội lên người và lăn ra giường, vùi mặt vào gối . Cô để mặc cho những giọt nước mắt tuôn rơi cho đến lúc hết nước mắt . Cô nằm đó, kiệt sức, cõi lòng tan nát vì thèm đến dự bữa tiệc của bà Anya, vì chuyện thừa cân, vì cảnh ngộ khốn khổ hiện tại của cô. Làm gì bây giờ ? Làm gì ? Cô hỏi đi hỏi lại mình .

Fabrizio nói đúng . Phải nghĩ đến việc tận dụng mấy tháng cuối cùng này để giảm trọng, nhưng cô sợ thất bại, ngại những bài tập vất vả và kiêng cử .

Cô chợt nghĩ đến Ricardo. Mọi việc đã bắt đầu khi họ đẩy Ricardo Martinelli ra khỏi đời cô. Cô đã yêu anh biết bao, anh cũng yêu cô, nhưng cha mẹ cô cho là anh không thích hợp, và họ đã phá vỡ mối tình này, và cô chưa gặp lại anh lần nào .

Sau khi Ricardo ra khỏi đời cô, cô bắt đầu lên cân. Cô tự nuông chiều mình những món ăn, vì cô đã mất anh , vì cha mẹ, ông bà cô rất độc đoán, và vì cô vô cùng lẻ loi. Cô ghét công việc của cô, chán thiết kế những mẫu vải .

Chạy trốn thôi. Đó là điều cô thực lòng mong muốn .

Thoát khỏi Milian vĩnh viễn . Thoát khỏi gia đình cô. Thoát khỏi công việc của cô.

Nhưng Maria ơi, mình không thể thoát khỏi bản thân mình cô tự nhủ và ngồi thẳng lên, gạt tóc vương trên mặt . Mình có một thân hình to béo, nặng nề, và mình là người duy nhất chịu trách nhiệm . Mình không thể đổ tại gia đình vì sự ăn uống của mình, dù chỉ là gián tiếp . Chỉ có mình mới là người duy nhất phải chịu trách nhiệm vì những gì mình đã ăn vào miệng mà thôi.

Phải chấm dứt, chấm dứt chuyện này, cô ngóc đầu khỏi gối, rồi xuống giường và đến ngồi bên bàn phấn, nhìn chăm chặp vào gương.

Cô thấy cô đúng là cô; một gương mặt đẹp đang chăm chú nhìn cô. Giá như cô không có thân hình kinh khủng kia nhỉ . Mình có thể làm được điều đó, cô quả quyết trong đầu . Mình có

thể giảm trọng . Bây giờ mình đã có một động cơ lớn . Đi Paris gặp bà Anya, kết bạn lại với Jessica, Alexandra và Kay. Biết đâu mình chẳng nhẹ nhõm đủ để gặp Ricardo. Cô biết anh đang ở đâu và làm gì . Có lẽ người yêu của cô vẫn mong mỏi cô, như cô mong mỏi anh vậy .

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Chương 5

Anya Sedgwick giật mình trên ghế sofa và nhìn chăm chú vào vị khách ngồi đối diện. Cái nhìn của bà có vẻ hỏi han và rõ ràng là ngạc nhiên.

Sau khi điều chỉnh lưng dựa vào những cái gối kiểu cổ viền ren, bà hơi cau mày hỏi ;

- Nhưng cái gì làm cháu ....Dữ dội đến thế ? - Bà lắc đầu - Chẳng giống cháu tý nào ....

- Giọng bà nhỏ dần, trong khi cái nhìn của bà vẫn dán lên gương mặt điển trai của anh.

Nicholas Sedgwick hắng giọng mấy lần:

- Cháu xin bác đừng giận, bác Anya

- Trời ạ, Nicky, bác không giận đâu - Bà độ lượng mỉm cười ấm áp, muốn khích lệ anh. Anh là đứa cháu cưng trong gia đình, dù anh chẳng phải là cháu bà, cũng không có máu mủ ruột dà gì, nhưng bà coi anh như con trai Anh là người có vị trí đặc biệt với bà .

- Thôi được - Bà nói tiếp - Cháu đang tổ chức tiệc cho bác, cháu đã gọi đi hàng đồng thiệp mời, có lẽ phải ngừng lại thôi Vậy tốt hơn hết là kể bác nghe chuyện ấy .

- Cháu muốn làm một thứ thật đặc biệt cho lễ kỷ niệm sinh nhật của bác, bác Anya ạ - Anh đáp - Cháu biết bác rất thích khách sạn Ledoyen, nên cháu đã chọn nơi đó .

Cháu đã đặt toàn bộ khách sạn tối hôm ấy . Và sẽ có nhiều thứ ngạc nhiên nữa .

- Bác chắc là cháu sẽ làm nhiều điều sững sốt - Bà cười .

- Cháu đã mời 75 người, nhưng nếu bác muốn, có thể mời nhiều hơn, gấp đôi số đó chẳng hạn.

- Bẩy mươi năm là đã quá nhiều rồi! - Bà kêu lên, nhưng mỉm cười ngay khi thấy anh tiu nghỉu - Bác đùa thôi, Nicky Nói tiếp đi

- Sau khi đến khách sạn, cháu có nhiều ý tưởng cho bữa tiệc, và cháu cho là cháu đã quá phần khởi . Cháu đã cho in giấy mời, và đề địa chỉ trên phong bì bằng lối thư pháp . In xong, cháu đem đi bưu điện . Nhưng hôm đến bưu điện, cháu phát hoảng khi thấy còn thiếu gia đình . Vì thế cháu mới nói .

- Cháu cứ làm như mọi khi - Bà quả quyết bằng giọng rắn rỏi .

Anh gật đầu, tin vào sự nhân hậu của bà:

- Bác phải có lần lễ kỷ niệm lần sinh nhật lần thứ 85, một cái mốc quan trọng mà . Tất cả những người bac quan tâm sẽ quây quần quanh bác .

- Cháu có mang danh sách mời đến không?

- Có ạ - Anh cười gượng nói thêm - Cháu e rằng cháu đã làm một việc lén lút . Cháu đã nhờ Laure lấy phần lớn các địa chỉ trong hồ sơ của bác - Không đợi bà nhận xét, anh vội tiếp - Danh sách đây ạ - Rút tờ giấy trong túi ra, anh đứng dậy đến ngồi cạnh bà trên sofa
Sau bữa ăn trưa, lúc Nicky đã về, Anya trở lại phòng khách ở tầng trên. Căn phòng này đầy sức hút với bà kể từ khi bà đến sống ở đây hơn nửa thế kỷ, là nơi giải trí của gia đình và bè bạn, nơi thư giãn và đọc sách khi bà chỉ có một mình, hoặc nghe nhạc mà bà rất yêu thích . Bà thích làm việc ở đây hơn cả . Hàng đồng giấy tờ chất trên chiếc bàn rộng kiểu cổ kê ở góc phòng chứng thực cả cuộc đời lao động cần mẫn của bà .

Bước qua quyết qua sàn, Anya dừng lại bên cửa sổ trong chốc lát, chăm chú nhìn xuống mảnh sân phía dưới, thăm nghĩ khu vườn của bà trong buổi chiều tháng Hai giá lạnh này mới ảm đạm làm sao Cây cối trơ xương nổi bật trên nền trời Paris xám nhạt nhưng sáng sủa . Những viên sỏi ướt lấp lánh ánh bạc sau trận mưa rào vừa qua

Những cây tiêu huyền trưởng thành và chanh bao quanh ngôi nhà, giữa sân là một cây anh đào già rất đẹp nổi bật lên trong quang cảnh . Lúc này, những cây trụi vươn rộng thành những hình rắc rối màu xám trùm khắp sân. Nhưng đến mùa xuân, đầy những bông hoa màu hồng dịu, cành cây nặng trĩu những tầng hoa quyến rũ; Trong cái nóng nực mùa hè, lớp lá xanh rậm tạo thành một vòm cây mát mẻ, đầy mời gọi .

Hôm nay khu vườn trông thật thê lương, nhưng Anya hiểu rõ rằng chỉ một hoặc hai tháng nữa thôi, nó sẽ rực rỡ với những thảm cỏ xanh tươi có nhiều ụ dưỡng xỉ, điểm những đốm hồng lộng lẫy của cây anh đào nở hoa và những cây bóng nước nhỏ bé viền quanh bãi cỏ . Cái nhìn của Anya chuyển sang bức tường cao màu trắng ngà có nhiều cây to làm cho ngôi nhà và khu vườn trở nên tách biệt . Bà luôn thích khu vườn, mảnh sân duyên dáng, và mặt tiền ngôi nhà có ốp gỗ nửa chừng với hai màu đen - trắng gây ấn tượng rấy mạnh . Toà nhà như một tảng đá ném từ đại lộ Invalides náo nhiệt và uốn quanh theo gốc Phố Université . nơi có ngôi trường của bà .

Anya cười thầm, nghĩ đến sự ngạc nhiên của hầu hết mọi người lúc từ ngoài phố bước qua cánh cửa lớn bằng gỗ và đối diện mảnh sân trong. Toà nhà cổ kính, sừng sững đứng nơi đây đã hơn một trăm năm, và khung cảnh điền viên của nó gợi nhớ đến miền Normandy thường làm tất cả ghen thờ .

Mùa hè năm 1936, lần đầu tiên đến thăm ngôi nhà vào ngày kỷ niệm 20 năm ngày sinh của mình, chín Anya cũng như vậy . Anya đến đây cùng Michel Lacoste để gặp mẹ anh. Michel là mối tình lớn của bà thời trẻ, là người chồng đầu tiên của bà, là cha của hai người con bà là Domitri và Olga

Ngôi nhà này thuộc sở hữu của thân mẫu ông là Catherine, và thuộc về ông sau khi bà cụ mất . Khi Michel qua đời, ngôi nhà trở thành của Anya

Ông mất khi còn quá trẻ, Anya lẩm bẩm lúc rời khung cửa sổ . Giờ đây, bao hồi ức và kỷ niệm về quá khứ tràn ngập tâm hồn bà . Có lẽ một phần do tuổi già . Nhưng bà không thể đắm chìm mãi vào quá khứ . Nicholas Sedgwick là cháu Hugo Sedgwick, người chồng thứ hai của bà, đã ép bà phải nhìn đến tương lai Đến ngày mừng 2 tháng Sáu và bữa tiệc . Ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh lò sưởi, vui mừng vì sự ấm áp của những thanh củi đang cháy rùng rục, bà chú ý đến danh sách khách mời mà anh đã chuẩn bị . Bà bằng lòng với những người trong gia đình, bè bạn mà anh đã mời, cùng một số học trò cũ . Bà đặc biệt ưng ý thấy có cả bốn cô học trò xuất sắc của khoá học năm 1994. Jessica Pierce, Kay Lenox, Maria Franconi và Alexandra Gordon. Nhất là Alexandra Cô học trò đặc biệt của bà, bà nghĩ . Anya dựa vào lưng ghế, nghĩ đến Alexandra và chuyện rắc rối của cô với Tom Connors tai hại đã làm cô chết mê chết mệt . Tất cả là lỗi của Nicky, vì chính anh đã giới thiệu họ với nhau Mà thực ra, cũng không hẳn thế . Tom đến trường quay gặp một khách hàng, nếu bà nhớ không nhầm .

Mà là lỗi của ai, nếu mọi việc không như mong đợi ?

Chắc là do số phận . Bà ngẫm nghĩ lại đời mình và vai trò định mệnh trong đó . Bà chắc rằng cho đến ngày nay, số phận đã làm nên cuộc sống của bà .

Dù thích khí hậu ấm áp của xứ Provence trong những tháng mùa đông và thường xuyên đến đó, Anya vẫn vui mừng trở lại Paris. trở lại ngôi nhà có ý nghĩa lớn lao với bà đến thế, đây ắp những câu chuyện của đời bà .

Nhất là căn phòng này, như thể nó thuật lại toàn bộ câu chuyện . Các bức tường đã lưu giữ bao kỷ niệm trong suốt từng ấy năm. Một số thứ bà mua, một số là quà tặng, là đồ thừa kế, một số do chính bà sáng tạo nên.

Cách trang hoàng phòng khách chứng tỏ một phụ nữ sáng suốt, có óc thẩm mỹ tài năng, một người phụ nữ gốc nước ngoài đã mạo hiểm một cách dũng cảm từ khi còn trẻ .

Bà đã nghe theo trái tim và những giấc mơ của bà, để óc sáng tạo tha hồ bay bổng, tin vào số phận như một người phụ nữ và một nghệ sĩ . Bà đã sống trọn vẹn cả đời, không nuối tiếc chút gì về những việc đã làm, chỉ có nhiều việc bà không có thời gian để làm .

Cân nhắc danh sách khách mời và ghi chú vài nhận xét, thêm vài cái tên xong, bà đặt xuống một bên. Nhưng bà vẫn tiếp tục làm việc, xem các giấy tờ chồng chất trong vài tuần đi Provence Lúc hơi mệt, bà đặt bút xuống, ngồi thẳng dậy và liếc nhìn quanh.

Anya mỉm cười, nghĩ trong lúc này căn phòng như có một màn sương rất đáng yêu màu vàng, dù bóng chiều chạng vạng đang ập tới nhanh chóng . Lúc nào bà cũng có cảm giác nó đầy nắng mặt trời .

Mặc dù khởi nghiệp là một hoạ sĩ, Anya có tài trong nhiều lĩnh vực, bà rất tinh tế trong trang trí nội thất . Nhiều năm trước đây, muốn đưa ánh mặt trời vào căn phòng khách rộng, trần cao, bà đã phủ các bức tường bằng vải kẻ sọc vàng trên nền vàng . Căn phòng như được kéo

dài nhờ sắc độ màu thủy tiên hoa vàng đến màu hoa anh thảo, đem lại cảm giác dịu dàng và ấm áp .

Tương phản sinh động với các bức tường màu vàng lạng lẹ, Anya chọn các tấm màn bằng lụa taffeta màu đỏ tía cho hai cửa sổ . Chúng được móc vào các vòng trên sào bằng gỗ, rủ thẳng xuống, nhưng đến lưng chừng cuộn lên mềm mại như tà váy dạ hội .

Anya thích những tấm rèm này, thích hậu quả tạo nên đến ngạc nhiên, và khi màu đã phai, bà chỉ việc thay bằng các loại vải giống hệt . Lúc nào bà cũng coi trọng rèm trướng, dùng tay đập cho phồng lên, đôi khi còn nhồi giấy lụa phía sau để tạo thành dạng quả chuông như mong muốn .

Vải lụa là niềm tự hào của bà, tạo cho bà một niềm vui sướng to lớn . Dù Nicky hay trêu bà về việc đó, anh vẫn thầm khâm phục nghị lực của bà, biết rằng chỉ có Anya Sedgwick mới dám chọn chúng, biết chúng là một thứ phi thường . Bà muốn làm cho mọi người ngạc nhiên, và luôn thành công đáng kể .

Lẽ tất nhiên, Anya chẳng mấy may chú ý gì đến sự treu6 chọc của anh, bà vững tin vào khiếu thẩm mỹ và sự chọn lựa màu sắc của mình . Toàn bộ căn phòng này là sự lấp lánh giữa màu đỏ tía và màu vàng, nhấn mạnh những chấm phá màu trắng . Bà dùng một số ghế tựa thanh lịch đặt rải rác trong phòng, phủ lụa màu táo xanh nhạt làm dịu các màu mạnh . Anya tin các màu chìm này sẽ cân bằng được căn phòng uy nghi do các màu sắc rực rỡ của nó .

Phía trước lò sưởi là một ghế trường kỷ lớn, nhồi thật đầy và hai ghế bành lùn phủ toàn nhung màu đỏ tía, điển hình cho phong cách của Anya Bà luôn lựa chọn sự tiện nghi cũng như phong cách . Ngay cả chiếc bàn nước hình chữ nhật cũng là sáng tạo của bà . Nguyên là một cánh cổng vườn cũ kỹ bằng thép bà tìm được ở chợ trời, bà đã thuê một thợ kim khí hàn vào những cái chân thấp, rồi đặt lên đó một tấm kính dày . Bà rất tự hào có một chiếc bàn nước độc nhất vô nhị, và lúc này vừa ngắm nó, bà vừa gật đầu tán thưởng .

Ngọn lửa trong lò tăng thêm cảm giác ấm áp và thân mật trong một buổi chiều đông hiu hắt, và Anya thầm sung sướng có một chốn thiên đường tuyệt vời như thế này . Bà mới từ Provence về được hai hôm, và lúc mới về bà cảm thấy thật lạnh lẽo .

Mình già lão quá rồi, bà lẩm bẩm và cố đứng lên. Xương cổ già lão, và ngày càng già lão . Bà đi vòng quanh bàn và đến chỗ lò sưởi, nhưng rồi dùng lại chiêm ngưỡng vài thứ của bà .

Dường như trong lúc vắng mặt ở miền Nam, bà đã tạm thời quên bằng những đồ đạc ấy đẹp biết dường nào, và muốn làm quen lại với chúng, chạm vào chúng, nhớ lại ai đã tặng bà, nhớ đến chúng đã có ý nghĩa biết chừng nào .

Cái này đặt chưa đúng chỗ, bà nghĩ lúc cái nhìn sắc sảo của bà đặt lên chiếc ấm xamôva Cái ấm này phải đặt lên một chiếc bàn tròn bằng bạc, mép bàn viền sa mỏng màu đỏ và vàng, đặt giữa hai cửa sổ .

Bà nhào người, đẩy chiếc xamôva vào giữa bàn, nơi có lý nhất, rồi lùi lại, bà trù mển

ngắm nghĩa; nó là thứ có ý nghĩa đặc biệt với bà . Thân mẫu bà đã kiên quyết mang nó ra khỏi Nga lúc họ rời đất nước . Người phụ ấy đã nhất định không để những báu vật của gia đình lại .

Anya không nhớ được sự kiện này, nhưng mẹ bà đã kể lại cho bà và các anh chị em bà nghe nhiều lần, và nó đã thành một phần trong lịch sử gia đình bà .

Đi qua một chiếc bàn vững chắc, bà dừng lại thán phục bộ sưu tập các tượng thánh cổ rất giá trị của mẹ bà . Một đầu bàn bày những bức ảnh gia đình chụp ở Nga Tất cả đều được lồng trong khung Fabergé bằng vàng, khảm nhiều viên đá quý màu xanh lơ và xanh biếc, được song thân bà trang trọng giữ gìn .

Những bức chân dung chụp người đàn ông đẹp trai, ăn mặc sang trọng và những phụ nữ kiều diễm mặc dạ phục rất thời trang, đeo đồ trang sức quý giá .

Anya tránh những bức ảnh đầy gợi nhớ này, tài sản kế thừa mà ba mẹ bà để lại cho bà cùng nhiều thứ khác mà họ đã mang ra khỏi nước Nga Cái nhìn của bà quét nhanh qua những giá sách dựng ven tường ở cuối phòng . Giá nào cũng đầy ắp các loại sách, một số do bà viết, còn lại là của bạn bà . Bà hy vọng một tác phẩm khác của bà sẽ sớm nằm trên giá sách đằng kia, cuốn sách về Giai đoạn Nghệ thuật trang trí mà bà đang viết những dòng cuối cùng . Khoảng một tháng nữa, cuốn sách sẽ xuất bản .

Như một phản ứng tự động, cái nhìn của bà lướt sang một bức tranh đầy ấn tượng treo trên tường sát ngay các giá sách . Đó là một bức tranh phong cảnh, tất cả là những góc và mặt phẳng, một bức tranh hiện đại đầy lôi cuốn vì những màu xanh lá cây đậm, màu vàng phong phú và màu đỏ sẫm, cân bằng nhờ những màu nâu đất và màu đồng, màu của mùa thu Đây là bức vẽ có tác động mạnh nhất của phụ thân bà là Valentin Khôngssikhôngvsky, một họa sĩ Nga vĩ đại . Bức vẽ như hút lấy cái nhìn của bà, và bao giờ cũng thế . Bà thực sự cảm phục tài năng xuất chúng của cha mình .

Cuối cùng bà quay đi và nhìn tiếp .

Có vài bức tranh bà treo ở đây Một trong những bức vẽ ấy nổi bật . Bà vẽ nó từ hơn 60 năm trước, chân dung một phụ nữ trẻ, sống động, to bằng người thật . Treo phía trên lò sưởi, bức tranh là tâm điểm chú ý ở đầu kia căn phòng, ai vừa nhìn thấy cũng bị thu hút ngay lập tức .

Anya đến gần lò sưởi, đứng nhìn chăm chú vào bức tranh, cái nhìn của bà đầy phê phán như thường lệ . Bà chưa từng chê trách bức tranh này tý gì, dù nó là một trong những tác phẩm của bà, thông thường bà có khuynh hướng nhận xét hết sức khe khắt .

Bà vẽ bức này miêu tả Ekaterina, em gái bà, gọi tắt là Katti năm 21 tuổi . Katti là một người đẹp thực sự . Góc trái bên dưới bức tranh đề tên riêng của bà; Anya Khôngssikhôngvskaya cùng ngày tháng, năm 1941.

Năm ấy, Anya 25 tuổi . lúc cô đề nghị em gái ngồi làm mẫu, Katti đã miễn cưỡng đồng ý .

Dưới con mắt Anya, Katti là người đặc biệt xinh đẹp mà không hề kiêu căng, một người khiêm tốn nhất .

Cuối cùng, khi bức vẽ hoàn thành, thân phụ họ đã sửng sốt đến mức không nói nên lời mất một lúc . Ngạc nhiên vì tác phẩm của Anya, ông đã gọi bức vẽ là một kho báu . Ngay lập tức, ông đã đề nghị một gallery nghệ thuật nổi tiếng ở London làm đại diện và giải quyết công việc cho ông, đưa cho họ xem và họ đã giúp ông. Thậm chí họ còn tổ chức một cuộc triển lãm các bức tranh khác của Anya; chúng bán hết veo làm cô rất ngạc nhiên và hài lòng . Đã có nhiều người thử mua bức vẽ em gái bà mà bà đặt tên là chân dung Ekaterina, vì nó đặc biệt lôi cuốn . Nhưng bà muốn giữ nó cho riêng mình . Bức tranh hết sức đặc biệt với bà, đầy ý nghĩa và quá khứ riêng tư. Trải qua nhiều năm ròng, còn nhiều người nữa muốn mua, nhưng câu trả lời của bà bao giờ cũng là "không bán".

Anya tập trung cái nhìn đánh giá lên bức tranh, muốn phân tích xem vì sao nó quyến rũ được nhiều người khác nhau đến thế . Đây là Katti yêu quý của bà, tóc vàng hoe, xinh đẹp, gò má cao, nghiêng nghiêng, vàng trắng rộng, cặp mắt mở to, mảnh dẻ vô cùng, cái mũi quý phái . Trong làn ánh sáng trong trẻo, em gái bà có vẻ lung linh thật sự đến mức bà phải cố hết sức bắt giữ nó trên nền vải . Bức vẽ hầu như lấp lánh cùng làn ánh sáng trong trẻo, thường làm nổi bật tác phẩm của bà .

Cặp mắt Katti xanh biết như một mảng trời rất đáng yêu, phản chiếu màu xanh của tà áo choàng bằng lụa taffeta cô mặc . Ngay cả lúc này Anya cảm thấy như bà luôn cảm thấy là đưa ngón tay ra đến gần bức tranh, bà có thể sờ thấy không chỉ làn lụa trên tấm vải vẽ, mà là lớp lụa thực sự với những nếp gấp, những gợn sóng óng ánh mềm mại . Hầu như bà nghe thấy cả tiếng sột soạt của làn lụa .

Một lần nữa, bà sửng sốt thấy diện mạo em gái bà rất Ấng lê. Mà sao lại không nhỉ, bà tự hỏi . Bà đã vẽ chân dung này trong một buổi chiều giữa hè đẹp nắng, trong khu vườn của trang viên ở Kent. Nền phẳng phát bóng láng của Gainsborough, bà tự nhủ . Bà không so mình với người hoạ sĩ bậc thầy, mà đúng hơn là cách ông vẽ phong cảnh nước Anh thời đó . Bà băn khoăn không biết người ta bị thu hút đến bức tranh này vì cô gái, hay vì vẻ Anh quốc trên tranh? Hoặc vì tâm trạng của một lứa tuổi đã qua đường như cần giữ lại ? Bà không biết . Bà chưa bao giờ biết điều gì có ý nghĩa với người khác, cảm xúc mạnh mẽ nào gợi nên phản ứng trong lòng họ .

Ngoảnh nhìn đi chỗ khác, song ý nghĩ của bà vẫn tập trung về cô em gái . Katti sinh ở London, nhưng Anya tin rằng trong sâu thẳm, bà là một người Nga thực thụ . Bà rất giống Natasha, thân mẫu họ . Em trai họ là Vladimir cũng sinh trưởng ở London lại đặc Anh, không còn tí ti bóng dáng Nga nào . Vladimir ít hơn Katti 3 tuổi .

Cả hai người em ruột của Anya đều còn sống, và bà vô cùng cảm kích về điều đó . Họ sẽ rất vui đến dự tiệc mừng sinh nhật của bà . Dù Katti và Vladimir sống ở Anh, song nhiều năm

qua, cả ba người vẫn thân thiết và yêu quý nhau Họ ở khôn cách xa nhau là mấy, chỉ qua eo biển Anh là tới Kent, nơi sinh trưởng gắn bó của họ .

Chắc chắn là Nicky để tên họ lên hàng đầu danh sách khách mời cùng những người khác trong gia đình . Bà em gái Katti cùng chồng là Sacha Lebedev, một người Nga sinh trưởng ở Anh và các con là Charles và Anthony cùng cháu gái Serena Ông em Vladimir và vợ là Lilli và ba con trai là Michael, Paul và Petter cùng các con dâu

Rồi đến gia đình thân thiết nhất của bà, các con với người chồng đầu tiên Michel Lacoste Cô con gái Olga và con trai Dimitri; lại còn các cháu gái, con của Olga là Anna và Natalie Sau đó nhà họ Sedgwick mà bà thừa hưởng của Hugo người chồng thứ hai mà bà rất yêu Larry và vợ là Stephanie; Nicky, đứa cháu được cưng nhất và vợ là Constance Nhưng không, có lẽ Constance không đến, vì cô và Nicky hồi này đang bất hoà và lạnh nhạt với nhau Một sự pha trộn phức tạp, nhưng tất cả bọn họ đều là thành viên trong gia đình bà và bà quan tâm đến từng người một . Vừa ngồi xuống chiếc sofa nhung đỏ, bà vừa nghĩ bữa tiệc sẽ diễn ra vui biết chừng nào . Dựa lưng vào tấm nệm ghế, hưởng thụ ngọn lửa ấm áp, mùi nến thơm phức, sự thoải mái của những vật bao quanh và bầu không khí thaanh thản bao quanh nơi này .

Tám mươi lăm tuổi, mình không thể tin là chỉ ba tháng nữa mình sẽ 85 tuổi, bà nghĩ . Trong lòng, mình cảm thấy trẻ trung hơn nhiều .

Anya cười một mình, rồi quay nhìn bức chân dung Katti Bà cảm thấy trẻ như cô gái trong tranh đang chăm chú nhìn bà bằng cặp mắt ngây thơ...

Bà sinh năm 1916 ở Péterburg. Song thân bà thuộc tầng lớp quý tộc và được hưởng nhiều đặc quyền đặc lợi nhất nước Nga Cha bà thuộc dòng dõi quý tộc lâu đời, rất giàu có nhờ ruộng đất mênh mông thuộc sở hữu gia đình ở Crimea, nhiều tài sản công nghiệp ở Moscow và những lợi tức tài chính ở nước ngoài . Mẹ bà Nathalie, thường gọi là Natasha, là con gái của Bá tước Ilya Devenarskhônge cũng là một chúa đất giàu có .

Lúc sinh Anya, phụ thân bà đã là một hoạ sĩ có tên tuổi nhờ tài năng xuất chúng của mình . Trong vòng 15 năm rời nước Nga, cha bà - Valentin đã công nhận là một trong những hoạ sĩ vĩ đại của Nga thế kỷ hai mươi

Bà cùng cha mẹ rời nước Nga và sau vài tuần trú ngụ tại Na Uy, họ lên một chiếc tàu buôn Anh đến nước này .

Bác gái Olga đã đợi sẵn họ . Bà lấy chồng là Adrrian Hamilton, một chủ ngân hàng Anh giàu có và chuyển đến London từ năm 1910 . Những kỷ niệm đầu tiên về thời thơ ấu của Anya là nước Anh, nhất là trang ấp tuyệt đẹp của bà cô ở Kent, nơi nhiều năm sau Anya vẽ chân dung Katti trên nền đất cao

Sau sáu tháng sống ở Kent, Valentin và Natasha tìm được một căn nhà nhỏ nhưng hấp dẫn ở Chelsea, có một nhà bảo quản trong vườn . Ngôi nhà xây dựng hầu như toàn bằng kính, đây

chính là nơi lý tưởng để Valentin làm xưởng vẽ . Anya đã lớn lên ở đây, vây quanh bằng những gia sản và những bức ảnh mà mẹ em đã cố mang ra khỏi nước Nga

Anya ăn món ăn Nga, học lịch sử Nga từ ông bố, Học tiếng Nga từ cha mẹ . Họ chỉ toàn nói tiếng Nga những khi chỉ có nhau Về bản chất, Anya được nuôi dưỡng như một tiểu thư Nga lớn lên ở St. Peterburg. Cô cũng là một cô gái Anh được nuôi dạy đúng kiểu ở nước này và trở thành sinh viên của Học viện Nghệ thuật Hoàng gia "Em là một thứ pha trộn", Anya đã nói thế với Michel Lacoste trong lần gặp gỡ đầu tiên ở Paris. "Nhưng trong sâu thẳm, em biết mình mang tâm hồn Nga". Bà vẫn tin như thế cho đến hết đời, đúng như cha bà, một ông hoàng Nga mong muốn .

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Chương 6

Trời mưa không làm tâm trạng hào hứng của Nicholas Sedgwickb mất vui lúc anh dạo bước qua Đại lộ Invalides, nhằm thẳng đường Université . Anh vừa hoàn thành phác thảo cho bộ phim sẽ bấm máy tại trường quay ở Billancourt và thung lũng Loire, được các đạo diễn phim và nhà sản xuất phim thích thú .

Không gì làm con người phấn khởi bằng sự thành công dù chỉ nhỏ bé thôi, anh nghĩ lúc ngang qua đại lộ đến trường của Anya.

Đúng lúc ấy, một bóng đen thoáng qua gương mặt điển trai và đọng lại trong cặp mắt xám xanh của anh. Anh đã được đỉnh cao nghề nghiệp, nhưng trong cuộc sống riêng tư, hạnh phúc vẫn lẩn tránh anh. Cuộc hôn nhân của anh với Constance Aykroyd, một nữ diễn viên sân khấu người Anh đang đến hồi kết thúc . Suốt nhiều tháng ròng, anh đã cố làm cho nó tốt đẹp hơn nhưng càng ngày anh càng xa cách cô hơn, và giờ đây anh chỉ muốn chấm dứt . Nhưng Connie không muốn ly dị, cô không tự nguyện rời bỏ anh dù anh đã dọn đi nhiều tháng trước đó .

Nicky thở dài, thầm biết ơn đã không dính dáng đến con cái trong cuộc hôn nhân bất hạnh này . Nếu cuối cùng có phải xảy ra tan vỡ, mong sao cho gọn gàng . Anh mới 38 tuổi . Anh có thể làm lại cuộc đời .

Anh mỉm cười một mình . Hy vọng không ngừng tuôn trào... đó chính là điểm mà ông bác Hugh Sedgwick ưa thích . Hugo là đời chồng thứ hai của Anya, ông là một nhà doanh nghiệp chân chính và là cột trụ của gia đình, là người suy xét đến mọi người, mọi việc . Là người đầy sức thuyết phục, chắc chắn và mạnh mẽ, vững vàng như một tảng đá, ông có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời Nicky. Cả anh và Anya đều suy sụp vì cái chết của ông.

Xong ít ra công việc của mình vẫn tấn tới, Nicky nghĩ lúc rẽ vào góc phố . Anh và cậu em trai Larry đang bận bịu chưa từng thấy, vì công ty thiết kế nghệ thuật của họ có văn phòng tại Paris và London đang phát đạt .

Không chỉ có thế, anh đặc biệt thích thú công việc giảng dạy . Mỗi tuần anh dạy hai lớp thiết kế và trang trí tại trường của Anya, và năm nay anh mới phát hiện ra vài sinh viên xuất sắc trong lớp anh. Anh luôn mãn nguyện trong việc khích lệ và dạy dỗ các sinh viên có triển vọng, và sẵn lòng chỉ bảo họ cách phát triển tài năng để đạt được mục tiêu đã đề ra.

Đến giữa phố Université, anh đến cái cửa khép khổng lồ bằng gỗ dẫn đến sân trường. Anh vào trong bằng cửa phụ nhỏ dành cho người đi bộ; Lúc đóng cửa lại sau lưng, anh mong bà Anya sẽ hài lòng với những thiết kế dành cho bữa tiệc sinh nhật của bà. Cuối ngày hôm nay, anh sẽ đưa bà duyệt.

Nicky vào chiếc thang máy cổ lỗ lên phòng làm việc của anh ở tầng ba. Nhiều ngôi nhà xây từ những năm 20 đến 40 làm trường học lúc ban đầu, sau đó nối liền với nhau vì cần thiết. Ra khỏi thang máy anh đi dọc hành lang và không thể không nghĩ đến lịch sử của tòa nhà này. Đến cuối năm nay, nhà trường đã tồn tại 75 năm, và đó là một thành công đáng kể. Chỉ những bức tường có rặng cây ăn quả là đáng để nói đến, anh nghĩ lúc đi vào văn phòng. Anh cất ô vào tủ áo, rồi ngồi xuống bên chiếc bàn rộng, bắt đầu xem xét những bản phác thảo cho bữa tiệc của Anya. Nhưng đầu óc anh phiêu diêu mất một lúc. Mọi ý nghĩ của anh tập trung vào nhà trường, và tất cả chỉ vì Anya Sedgwick.

Ban đầu, chỉ là một trường nghệ thuật nhỏ bé, rất mực khiêm tốn do bà Catherine Lacoste, mẹ chồng bà Anya cai quản.

Bà là goá phụ trẻ của nhà điêu khắc Pháp lừng danh Laurent Lacoste, người đã điều hành trường từ năm 1926. Sau cái chết của Laurent đầu những năm 30 không, bà đã vật lộn giữ cho nhà trường tiếp tục hoạt động.

Trường tuy nhỏ nhưng đã có tiếng tăm vì thuê được nhiều giáo viên giỏi, phần lớn là các nghệ sĩ cần một nguồn thu nhập ổn định trợ giúp cho hoạt động nghệ thuật của họ. Ngoài ra, tên tuổi của Laurent Lacoste cũng mang lại uy tín cho trường.

Thật khó tin nổi, với uy tín của bà, Catherine đã xoay sở giữ cho trường vẫn mở cửa trong thời chiến và cả trong những năm Đức chiếm đóng Paris. Rồi sau Thế chiến II, nhà trường lại phát triển rực rỡ lần nữa. Đến năm 1948, Catherine nhận thấy bà không thể điều hành nhà trường hơn được nữa. Cuối cùng, bà bảo cô con dâu trẻ của bà tiếp nhận và cai quản thay bà. Anya đồng ý, chị biết mẹ chồng chị lúc nào cũng là người tư vấn và hướng dẫn chị. Anya và bà Catherine gắn bó với nhau lạ lùng. Họ quyến luyến nhau từ năm 1936, khi Michel đưa Anya đến gặp mẹ anh. Đó là ngày Anya tròn 20 tuổi và chính trong buổi chiều hôm đó, Catherine đã dự đoán rằng sẽ có ngày con trai bà và Anya lấy nhau.

Trong chiến tranh, Michel Lacoste vốn là một nhà báo chuyên nghiệp đóng tại London, anh là một nhân viên của tướng Charles de Gaulle đang cầm đầu các lực lượng Giải phóng nước Pháp. Anya và Michel đã yêu nhau ở Paris từ trước chiến tranh, họ vẫn gặp nhau trên đất Anh bị cuộc chiến dày xéo. Họ cưới nhau năm 1941 trong một cuộc oanh tạc dữ dội. Anya 25 tuổi, còn Michel 31.

Năm 1946, vài tháng sau khi cuộc chiến chấm dứt, Michel đưa Anya và hai đứa con nhỏ của họ, Olga lên ba và Dimitri lên hai, về Paris.

Cuộc sống ở Paris năm 1946 đầy rẫy những thiếu thốn và bao vấn đề sau chiến tranh. Vì

không có nhà và tình hình tài chính eo hẹp, Michel và Anya dọn đến ở với mẹ của Michel. Catherine rất vui sướng, bà nồng nhiệt đón tiếp họ và rất hài lòng là sau một thời gian dài, cả gia đình con trai lại về sống chung với bà. Những năm chiến tranh thật gian nan và cô đơn; bà nồng nhiệt đón mừng họ, ấp ủ mấy đứa cháu nội xinh xắn.

Họ sống hào thuận trong ngôi nhà ốp gỗ màu đen và trắng mà Anya vẫn đang ở. Ngôi nhà đủ rộng cho tất cả, khu vườn thật đẹp, rộng rãi cho bọn trẻ chơi đùa, chạy nhảy thoải mái, nhất là khi đẹp trời.

Theo yêu cầu của Catherine, Anya đã đến dạy nửa ngày ở trường. Chị sững sốt nhận thấy mình có khiếu về sư phạm. Hai năm sau, khi Catherine đề nghị tiếp nhận nhà trường, chị đã đồng ý, vững tin vào khả năng của mình.

Anya là một phụ nữ trẻ sắc sảo và khôn ngoan; Dưới sự lãnh đạo của chị, nhà trường bắt đầu phần vinh. Chị có tài tổ chức, quản lý và sáng tạo, cộng thêm sự thính nhạy, phát hiện ra các giáo viên hiếm có. Nhưng có lẽ điều quan trọng hơn cả là chị có tầm nhìn sắc bén. Chị có thể phát hiện ra nhiều năng lực phi thường, nhiều phương pháp hứng thú để mở rộng ngôi trường nghệ thuật nhỏ bé bằng cách phát triển chương trình học, thêm vào nhiều giờ mới, dạy một số bộ môn nghệ thuật trang trí quan trọng khác nữa. Tuy nhiên, chị không làm bất cứ một sự thay đổi lớn lao nào cho đến khi Catherine qua đời vào năm 1951.

Lúc đó, Anya mới nâng cấp trường, từ tốn và thận trọng, bổ sung nhiều khoá mới dạy thiết kế thời trang và vẽ vóc cũng theo thiết kế trang phục và sân khấu. Các lớp nghệ thuật và điêu khắc vẫn là lớp chính của trường, nhưng sinh viên bắt đầu ghi tên vào học các lớp khác. Michel và Anya rất hồi hộp. Một năm sau, họ nói thêm toà nhà lúc bắt đầu thiếu chỗ.

Năm 1955, một thảm kịch xảy ra. Michel đột tử vì một cơn đau tim nặng. Anh mới 45. Anh và Anya đã chung sống được 14 năm hạnh phúc. Choáng váng và đau đớn vì cái chết không đúng lúc của Michel, song Anya vẫn tiếp tục điều hành nhà trường. Có lần Nicky hỏi vì sao bà có thể làm được điều đó, Anya trả lời:

– Bác chỉ tiếp tục lê bước dần lên thôi. Mặc dù trái tim tan vỡ, bác biết bác không thể nương bộ hoặc sụp đổ. Bác có quá nhiều trách nhiệm, cuộc sống của bao nhiêu người phụ thuộc vào bác, lại còn hai đứa con nhỏ phải nuôi và dạy dỗ. Bác phải đi tiếp thôi. Vả lại, bác cảm thấy mắc nợ với Catherine, phải giữ cho trường hoạt động để nhớ đến bà.

Hai năm sau khi Michel mất, năm 1957 Anya gặp Hugh Sedgwick qua những người bạn chung. Ông là một thương nhân Anh sống và làm việc ở Paris, Goá vợ và không con. Ông xuất thân từ một gia đình kịch sĩ, lúc rảnh rỗi ông cũng là một tài tử nghiệp dư. Dường như họ có nhiều điểm chung. Họ cưới nhau năm 1960 ở Paris. Khi Anya đề nghị ông giúp bà quản lý tài chính cho trường, Hugo vui vẻ đồng ý. Chỉ trong vòng một năm, nhà trường đã qua giai đoạn khó khăn và lần đầu tiên có lãi trong lịch sử của trường.

Không chỉ có thế, những năm sau đó danh tiếng của trường bắt đầu lớn mạnh. Nhiều sinh

viên, kể cả người nước ngoài đổ đến ghi tên học tại trường . Khoảng giữa năm sáu mươi, nhà trường có tên là Trường Nghệ thuật trang trí Anya Sedgwick. Mấy năm sau, trường đổi tên lần nữa, lần này là Trường Nghệ thuật trang trí Thiết kế và thời Trang Anya Sedgwick. Trường tiếp tục lớn mạnh, nhiều người tốt nghiệp xuất sắc, còn Anya đã trở thành huyền thoại sống .

Đúng lúc ấy chuông điện thoại réo vang làm Nicky suýt giật nảy người . Chìm đắm trong suy nghĩ, mất một lát anh mới định thần được và cầm lấy ống nghe.

– Nicholas Sedgwick nghe.

– Bác Anya đây, Nicky

– Chào bác. Cháu đang nghĩ đến bác. Mấy giờ cháu có thể đến văn phòng của bác đưa bác xem các phác thảo về bữa tiệc?

Bác không muốn xem, Nicky ạ, vì thế bác mới gọi điện cho cháu . Nói thật bác thích một bữa tiệc bất ngờ về mọi mặt. Bác để cháu toàn quyền chọn lựa và quyết định.

– Nhưng bác Anya...

– Không nhưng gì hết - Bà ngắt lời - Bác hoàn toàn tin vào cháu, cháu yêu quý ạ. Cháu có thị hiếu khá nhất trong những người bác biết.

– Cháu rất hãnh diện, nhưng nói thật là cháu vẫn muốn được gặp bác.

– Vậy cháu hãy đưa bác đi uống trà. Được không Nicky, và chúng ta có thể trò chuyện một chút . Đạo này bác cháu ta không làm thế.

– Hay quá bác ạ. Cháu rất sẵn lòng .

– Sao chúng ta không gặp nhau ở khách sạn Meurice vào bốn giờ nhỉ?

– Cháu sẽ đến đấy . Đúng bốn giờ, bác ạ.

Họ ngồi cùng nhau trong vườn mùa đông, ngay bên ngoài hành lang khách sạn Meurice mới tân trang, trên phố Rivoli đối diện Tuileries.

Những cây cọ trồng trong chậu và nhiều cây lạ tạo cho khu vườn cảm giác chung là một nơi duyên dáng và dễ chịu. Nổi lên phía trên là mái vòm băng kính, gắn kết với tác phẩm nghệ thuật bằng kim loại. Lớp kính màu trắng sữa mờ đục lọc ánh sáng tự nhiên, tạo cho căn phòng một sự dịu dàng khác thường .

Anya dựa lưng vào ghế nhìn quanh.

– Bà Catherine Lacoste, mẹ chồng bác rất thích khách sạn này - Lát sau, bà thổ lộ - Bà thường đưa bác đến đây uống trà . Hoặc champagne. Nó cũng thành nơi ưa thích của bác .

Hồi chiếm đóng, khách sạn biến thành bản doanh chỉ huy tối cao của Đức . Bà Catherine rất căm ghét bọn Boches.

– Những người Pháp cũng thế .

– Ớn Chứa vì bọn Nazis đã không phá huỷ Paris, dù chúng có thể làm lắm . Năm 1944, Hitler đã ra lệnh triệt phá các toà nhà có tính chất lịch sử khi quân đồng minh đến gần . Nhưng

tướng Dietrich von Choltitz, tổng chỉ huy bon chiếm đóng đã không thể thực hiện cái lệnh báng bổ thánh thần ấy . Hắn đã nộp thành phố nguyên vẹn cho Tướng LeClerc, người giải phóng Paris.

– Có lần bác Hugo đã kể với cháu điều đó - Nicholas nói và cầm tách trà hớp một ngụm, nhìn Anya qua vành tách, nghĩ thầm chiều nay trông bà mới đẹp làm sao. Bà mặc bộ áo bằng len màu lơ nhạt cắt rất khéo, mái tóc vàng sẫm của bà cắt ngắn, lượn sóng mềm mại như một cái mũ thanh lịch thường lệ. Trông bà rất lộng lẫy .

Anya hỏi, cắt ngang những suy nghĩ của anh:

– Có nhiều người nhận lời đến dự tiệc không, Nicky?

– Nhiều ạ, và tuần này cháu hy vọng còn nhiều hơn nữa .

– Cháu có biết tin Alexa không? Cô ấy nhận lời chứ ?

– Cháu chưa nghe, nhưng cháu tin chắc là một ngày nào đó cháu sẽ biết .

– Có khi Alexa không đến . Từ ngày tan vỡ với Tom Connors từ ba năm trước, Alexa chưa trở lại Paris, đúng vào lúc nó thôi làm việc với cháu và Larry. Năm ngoái bác có gặp nó ở New York... - Bà ngừng lại, nhìn anh thật sắc sảo và nói - Bác có cảm giác Alexa tránh nước Pháp, nhất là Paris, vì anh ta.

Nicky thở dài:

– Cháu vẫn cảnh báo cô ấy về anh ta. Anh ta xoay trở tình cảm quá nhanh. Không người phụ nữ nào cần một người như thế, bác Anya ạ .

Biết đâu anh ta chẳng bỏ chút ít thói quen ấy rồi ? Bây giờ chẳng hạn ? - Bà lại tặng thêm cái nhìn sắc sảo nữa .

– Bác nghĩ thế, nhưng cháu không biết là... - Tiếng nói của anh nhỏ dần, ngập ngừng - Lúc nào Tom cũng thui thủi một mình . Giữ kín ý nghĩ của mình . Dè dặt và lạnh lùng . Chẳng cởi mở chút nào .

– Đạo này cháu có gặp anh ta không? - Anya nhô người về phía trước, cặp mắt xanh nhạt nhìn anh chăm chú hơn - Bác có cảm giác anh ta vẫn đại diện cho nhiều người trong công việc kinh doanh.

– Đúng thế đấy ạ . Có lẽ Tom vẫn làm . Nhưng đến một năm nay, cháu không gặp Tom lần nào . Có thể anh ta không làm nữa - Anh hơi nheo mắt - Sao ạ ? bác định nói gì ạ ?

– Bác rất muốn Alexa đến dự tiệc . Bác đang nghĩ biết đâu Tom đã rời Paris.

– Cháu ngờ lắm - Nicky đứng dậy, vể mặt cảnh giác - Anh ta sinh trưởng ở đây, thuộc về chốn này .

– Có một số người chuyển đến miền Nam, đến Provence hoặc một nơi nào đó .

– Nhưng không phải là Tom, cháu xin thề đấy. Nhân tiện, cháu đã nhận được tin Maria Franconi, cái cô Italy dễ thương cùng lớp với Alexa. Cô ấy là người nhận lời đầu tiên.

Nụ cười nở rộng trên mặt Anya:

- Bác vui vì cô ấy đến! Maria là một cô gái đáng yêu. Lại rất có tài, vậy mà hiện giờ ổng phí .

- Bác nói sao kia ạ? - Nicky hỏi anh cau mày .

- Lẽ ra Maria có thể làm được nhiều hơn là thiết kế những mẫu vải không còn hợp thời cho việc kinh doanh của gia đình cô ấy - Không để anh có dịp bình luận, bà tiếp - Bác chắc Kay Lenox sẽ đến, nhưng không có Jessica. Bác cho là cô ấy sẽ không thể đối mặt với Paris vì chuyện đã xảy ra.

- Bác định nói đến việc Lucien mất tích ?

- Đúng thế . Thật là một chuyện bí ẩn... và chẳng ai hiểu ra sao nữa .

- Vì thế bác cho là Jessica sẽ bỏ bữa tiệc của bác vì Paris lưu giữ nhiều kỷ niệm xấu và quá đau đớn cho cô ấy phải không?

Anya gật đầu và ngồi dựa vào lưng ghế .

- Bác nghĩ thế thật, Nicky ạ. Bác chưa bao giờ thấy ai quẩn trí đến thế . Bác còn nhớ chuyện đó rất rõ ràng - Bà lắc đầu - Nói thật, bác cho là cô ấy sẽ chẳng bao giờ hồi phục được.

Chuyện này khác hẳn với người yêu bị chết. Chết là một kết cục hết sức kinh khủng. Nhưng đó là sự kết thúc. Là chấm dứt. Có đám tang, gia đình tụ tập, thương khóc, có mọi thứ nghi lễ cần thiết. Mọi người giúp đỡ, tin tưởng mình. Còn khi người yêu của mình mất tích, chẳng có cách gì giải quyết được nỗi đau đớn và thương nhớ cả .

- Vì đó không phải là sự kết thúc chẳng? - Nicky gợi ý .

- Đúng thế . Không thi hài. Không tang lễ. Không chấm dứt một nỗi đau. Cô ấy không thể giới hạn được sự đau đớn vì mất mát, vì Lucien Girard không có gia đình để có người thực sự chia sẻ nỗi tiếc thương hoặc an ủi Jessica. Alain Bonnal là bạn thân nhất của Lucien, một người tuyệt vời, nhưng anh ta cũng sững sốt, bối rối lúng túng y hệt Jessica. Họ vẫn giúp đỡ nhau.

Nicky im lặng một lát. Câu chuyện thật kỳ quặc. Cuối cùng anh hỏi:

- Thực ra Jessica có chuyện gì vậy, bác Anya? Cô ấy vẫn chưa lấy chồng ? Bác có tin tức gì về cô ấy không ạ ?

- Có, bác có biết . Thỉnh thoảng bác nhận được thư hoặc bưu thiếp của Jessica, hoặc một bài báo cắt từ Tập san kiến trúc, nếu một trong những ngôi nhà nó thiết kế được in. Jessica vẫn chưa lấy chồng . Nó sống ở Bel-Air, thiết kế nhiều thứ cho những người giàu có và nổi tiếng . Bác cũng nhận được thiệp mừng Giáng sinh của Kay và Maria nữa .

- Còn Alexa?

- Nó vẫn liên hệ đều với bác . Lúc nào nó cũng tận tụy với bác .

- Cháu cho là cháu lúc nào cũng quý Alexa - Anh cầm lấy tay Anya - Có lẽ bây giờ cũng thế . Bác có biết lý do không?

- Không, bác không biết .

- Vì Alexa rất giống bác, bác Anya ạ. Cô ấy là hình ảnh phản chiếu của bác, hoàn toàn ngẫu

nhiên thôi. Hoặc có khi cô ấy rập khuôn theo bác . Dù thế nào đi nữa, cô ấy cũng có rất nhiều thiên tư của bác .

– Bác cho là cháu hơi định kiến đấy, Nicky ạ - anya hơi mỉm cười, trả lời . Bà vỗ nhẹ bàn tay anh vẫn đang nắm lấy tay bà - Nhưng cháu nói đúng, Alexa rất có năng khiếu .

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác : Three Weeks In Paris

Chương 7

Alexa đã thay đổi quyết định, cô sẽ đến Paris vào mùa xuân. Đúng hơn là vào tháng Năm. Ba tuần trước bữa tiệc ngày 2 tháng Sáu. Như thế là quá sớm. Hơn nữa, giai đoạn này cô đang có quá nhiều bận bịu.

Cô dự định sẽ dành một thời gian thật đặc biệt với Anya; cô sẽ đi mua sắm thật thoải thích, và vừa thoải thuận làm một bộ phim mới khá cấp bách với Nicky, nên cô sẽ gặp anh. Sau đó là chương trình bí mật của cô.

Tom Connors.

Cô dự định tìm bằng được anh. Cô cần biết thời kỳ này trong đời anh, anh đang ở đâu. Cô thực sự nhớ anh, nhớ vô cùng. Cô không gặp anh đã 3 năm nay; Biết đâu đến lúc cuối cùng gặp nhau mặt đối mặt, cảm nghĩ của cô lại khác hẳn.

Trong trí cô - mà gần như lúc nào cũng thế - câu chuyện đã kết thúc. Anh đã kết liễu nó, anh nói với cô là không có tương lai dành cho cô, rằng anh không thể cưới cô. Cũng không phải anh có người khác. Có vẻ như quá khứ của anh đã xác nhận tương lai anh.

Trong thâm tâm, cô vẫn mong mỗi anh. Anh chiếm giữ phần lớn trong lòng cô, vẫn tiếp tục len lỏi vào ý nghĩ của cô. Cho đến gần đây, cô mới nhận ra rằng kéo dài tình trạng này chỉ làm cô thêm mệt mỏi, cô không thể sống như thế này mãi.

Alexa thừa nhận rằng cô phải giải thoát những cảm xúc để tiến lên phía trước. Cô có thể không lấy Jack Wilton khi cô vẫn phải đối đầu với những hồn ma ám ảnh cô. Trong việc này, như thế là không phải với Jack vốn là người tử tế, và không công bằng với bản thân cô.

Nếu cô lấy Jack, cô phải thanh thản trong lòng, trái tim cô chỉ có một tình yêu dành cho anh. Bất kỳ một thứ vương vấn nào cũng là tồi tệ.

Vì vậy, cô phải đi giết chết con rồng dữ ở ngay hang ổ của nó.

Cô đã đến Paris sáng ngày thứ Năm. Sau khi dỡ hành lý và nghỉ ngơi gần hết ngày, cô đã sẵn sàng hành động. Lúc này là 11 giờ trưa thứ Sáu ngày 11 tháng Năm, sự căm dỗ gọi điện cho Tom Connors thật mãnh liệt. Nhưng Alexa chưa sẵn sàng giáp mặt anh. Vì thế cô vớ lấy xách, rời dãy phòng và đến thang máy.

Vài giây sau, cô dạo quanh hành lang thanh lịch, sàn lát đá hoa cương của khách sạn

Maurice mà bà Anya đã giới thiệu. Alexa đi qua cánh cửa xoay và xuống bậc, ra ngoài đứng

trước khách sạn một lúc, chưa quyết định nên làm gì . Cô được mời đến nhà bà Anya ăn trưa lúc một giờ, vì thế cô còn hai tiếng đồng hồ nữa . Tha hồ mà lựa chọn .

Cô đang ở trong thành phố cô thích nhất trên đời, và cô biết rất tường tận . Cô không ở đây đã ba năm nay, lòng cô tràn ngập háo hức, nhớ mong và khao khát đi thăm những nơi yêu thích trong thành phố .

Nếu rẽ trái,, cô có thể xuống Louvre, hoặc rẽ phải sẽ đi dọc đường Rivoli, nhìn các tủ kính bày hàng cho đến Quảng trường Concorde Ở bên Champs - Elysées, với vòng cung Khải hoàn môn trên cao.

Cô đột ngột quyết định đến thẳng Louvre. Hôm nay là một ngày huy hoàng . Paris lung linh dưới bầu trời rực nắng, trong trẻo dường như treo tít trên cao, một vòng cung vĩ đại trông như cái bát úp ngược, bên trong tráng một lớp men xanh dịu .

Mọi thứ trông đều lộng lẫy, cô nghĩ lúc bước đều đặn trên phố Rivoli và liếc nhìn quanh.

Nhiều hồi ức cuồn cuộn, nhấn chìm cô. Những kỷ niệm về Tom và ba năm có nhau... cuộc tình của họ, niềm vui của họ . Hồi nhớ về những bộ phim cùng làm với Nicky và Larry.

Những ngày sôi nổi với họ, những đêm mê đắm với Tom...

Một mùi thơm phức bỗng ùa đến với cô, mùi cà phê mới pha làm cô chảy nước bọt . Cô đột ngột dừng lại bên ngoài một tiệm cà phê ven đường và ngồi xuống bàn .

– Cho một ly cà phê sữa - Cô nói với người phục vụ xuất hiện và đang mỉm cười .

– Thưa vâng - Anh ta đáp và quay vội đi.

Alexa ngồi dựa vào lưng ghế, nghĩ thầm ở đây sao mà tuyệt diệu; Cô đã ngu ngốc nên mới xa cách nơi này lâu đến thế ,

Vài giây trôi qua, rồi người hầu bàn quay lại, đặt trước mặt cô một bình cà phê và một bình sữa nóng bốc hơi nghi ngút .

– Thưa cô, đây ạ - Anh ta gật đầu nói .

– Cảm ơn - Cô mỉm cười đáp lúc người phục vụ đặt lên bàn giỏ bánh sừng bò mới, cùng đĩa bơ mịn như kem và đĩa mức quả mâm xôi đen thẫm . Cô nhắc bình, rót cà phê vào một chén lớn, thêm sữa cho sủi bọt .

Ngậm đầu tiên ngon tuyệt . Sau đó cô nhìn chăm chú vào giỏ bánh . Cô có thể ngửi thấy mùi bánh sừng bò tươi... Trời đất ơi, sao lại không nhỉ, cô nghĩ và cầm một chiếc lên, bẻ một miếng rồi phết chút bơ và thêm một lát mức hậu hĩ . Miếng bánh dường như tan trong miệng cô, cô nghĩ đến những bữa điểm tâm cô đã ăn kiểu này hồi còn là sinh viên.

Đã chín năm trôi qua, Cô bắt đầu học ở trường bà Anya lúc mới 21 tuổi . Cô đã tận hưởng từng khoảnh khắc từ ngày đầu tiên đến ngày cuối cùng . Ở đó, một cảm giác hào hứng và phấn khởi thực sự bao bọc từng sinh viên. Lẽ tất nhiên, cảm giác ấy lan toả từ Anya, và còn ai nữa ? Các giáo viên khác đều đầy cảm hứng như bà . Tất cả đều là những chuyên gia giỏi nhất trong lĩnh vực của mình, được Anya Sedgwick lựa chọn vì những phẩm chất đa dạng

cũng như tài năng. Họ đã khắc sâu vào tâm khảm cô và các sinh viên khác lòng ham học hỏi. Những năm tháng ấy mới tuyệt diệu làm sao, cô vừa nghĩ vừa dựa vào lưng ghế, để mặc cho tâm trí tràn ngập hồi ức về những ngày ấy. Chính ở nơi đó, nhờ có Anya mọi hy vọng và hoài bão của cô được khích lệ và nhiều thứ đã trở thành hiện thực.

Người phụ nữ ấy nổi bật và gây ấn tượng mạnh đến mức mọi cái đầu đều quay nhìn lúc cô đi qua. Cô cao khoảng 1m75, khoẻ khoắn nhưng không quá nặng nề, tư thế rất vương giả, cử động uyển chuyển và duyên dáng.

Nhưng chính bộ mặt cô mới làm người ta muốn nhìn cô lần nữa. Người phụ nữ ấy đẹp lạ lùng, bờm tóc đen huyền đổ xuống tận giữa lưng, đôi lông mày đen lánh cong hoàn hảo trên cặp mắt đen như nhung, cách xa nhau và cái miệng gợi cảm bật nhất.

Quần áo của cô đơn giản song cắt may hết sức thanh lịch. Cô mặc một bộ bằng hàng Gabardine nhẹ màu đen, somi lụa trắng muốt, giày cao gót đen. Chiếc xách da màu đen vắt qua vai, một tay cầm cặp kính đen. Đồ nữ trang của cô hoàn tất vẻ lịch sự giản dị. Cổ tay trái đeo chiếc đồng hồ không hề phô trương, cổ tay kia đeo lắc vàng, tai đeo đôi hoa xinh xắn bằng kim cương.

Sáng nay, cô thông thả dạo qua các căn phòng yên tĩnh của Louvre. Còn nhiều thời gian mới tới giờ hẹn ăn trưa tại khách sạn Ritz ở Quảng trường Vendôme cách đó không xa.

Nhận ra mình đã gây nên xáo động, chính cô cũng lấy làm lạ. Ba tháng trước, cô không tin có thể xảy ra chuyện này, nhưng Maria Franconi đã trải qua sự biến dạng phi thường. Chưa đến ba tháng, cô đã sút 23 không. Suốt thời gian này, cô đã buộc mình theo một chế độ ăn kiêng ngặt nghèo và luyện tập đến kiệt sức, kiêng hầu hết các đồ ăn béo, đường và tinh bột; các loại vang và rượu bị cấm hẳn. Vào khoảng giữa thời gian đó, gương mặt cô đã thay đổi đáng kể. Vốn rất đáng yêu, nhưng nay mặt cô trở nên xinh đẹp lạ thường, cô đã phát hiện ra mình kiêu diễm, thực sự làm xay lòng người.

Mặc dù hiện giờ đang ở Paris, Maria vẫn tuân thủ chế độ ấy. Ngày nào cô cũng tắm nước khoáng trong khách sạn, bơi, tập thể dục đến kiệt sức. Cô vẫn ăn kiêng rất nghiêm khắc, dù các món ăn Pháp rất gợi thèm.

Dù Fabrizio đã ủng hộ và giúp cô đạt được mục tiêu, song anh vẫn phản đối việc cô đến Paris vào tháng Sáu. Đầu tháng Sáu, cả nhà đã đến biệt thự của họ ở Capri, và thường ở đó gần hết mùa hè. Fabrizio vẫn khăng khăng bắt cô đi cùng họ, và sau một cuộc thảo luận ráo riết, cuối cùng cô đã đồng ý.

Nhưng cô quyết dành ba tuần ở Paris, và thế là cô đã đến đây ngày 3 tháng Năm, và dự định sẽ lưu lại đến mùng 5 tháng Sáu, rồi sẽ đến với mọi người trong gia đình ở Capri.

Từ lúc đến Maria rất bận bịu. Cô đã đến thăm bà Anya kính yêu mấy lần. Cô đi mua bán, đến các phòng trưng bày nghệ thuật, thăm cung điện Versailles. Cô tận hưởng từng phút rời xa công việc và gia đình độc đoán của cô.

Mình đã thoát rồi, cô nghĩ lúc từ từ đến gần một bức tranh. Giá như mình không phải trở về, giá như mình có thể lưu lại Paris. Mãi mãi. Cô đã không ngừng nén những khao khát về một bên, hôm nay cô không muốn có những ý nghĩ không vui.

Bức tranh tuyệt vời. Không gì so sánh nổi. Maria đứng trước bức tranh một lúc lâu, nhìn đắm đắm như bị thôi miên. Nó luôn có tác động đến cô, thu hút toàn bộ tâm trí cô. Bức Mona Lisa. Theo quan điểm của cô, Leonardo da Vinci là họa sĩ vĩ đại nhất trên hành tinh này, trừ một ngoại lệ là Michelangelo.

Làm sao mà vẽ được như thế nhỉ, một tiếng thở dài nhỏ buột khỏi miệng Maria. Cô đến gần bức tranh hơn để ngắm co Mona Lisa kỹ hơn. Lúc làm thế, cô bắt gặp cái liếc nhìn của một phụ nữ hướng theo cô. Tim cô như rụng đi. Nhưng cô quay ngoắt đầu để khẳng định cô không làm điều gì sai trái, rồi quả quyết quay trở lại, đối diện bức tranh.

Sau cái nhìn cuối cùng, Maria vội đi theo hướng ngược lại.

Bàn của anh ở L'Espadon đối diện với cửa ra vào, và anh nhìn thấy cô ngay lúc cô tới. Anh đẩy ghế, đứng dậy trước lúc cô đến bên bàn, nụ cười chào đón nở rộng trên mặt anh. Lúc cô dừng lại, anh nắm lấy tay cô gần như sở hữu, hôn lên má cô rồi chăm chú nhìn cô một lúc.

Maria mỉm cười với anh lúc cô ngồi vào ghế:

– Xin lỗi vì em đến muộn.

Anh ngồi đối diện với cô và lắc đầu:

– Cô không đến muộn đâu, và dù có muộn, cô cũng đáng để được đợi lắm. Trông cô thật xinh đẹp, Maria ạ.

– Cảm ơn anh - cô nói khẽ và hơi cúi đầu.

– Tôi đã gọi nước bưởi ép cho cô - Anh nói tiếp - và hy vọng là cô thích.

– Tuyệt lắm cảm ơn anh.

Nâng cốc vang, anh nói:

– Chúc sức khoẻ.

– Chúc sức khoẻ - Cô đáp, rồi nâng cốc và chạm cốc với anh.

– Sáng nay cô làm những gì?

– Em đến Louvre. Đặc biệt là xem Mona Lisa. Bức tranh này lúc nào cũng làm em mê mẩn.

Cũng như em đang làm tôi mê mẩn, anh nghĩ.

Người hầu bàn mang thực đơn đến, và họ nghiên cứu mất một lát. Anh biết anh sắp gọi món gì; anh cho là Maria cũng làm như vậy. Vì anh thường kiêng khem rất kỹ, nên họ chọn các món ăn gần như nhau. Tối hôm trước, cô đã kể anh nghe chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt và chương trình tập luyện vất vả của cô, và thổ lộ nỗi lo về bữa tối thứ hai của họ. Anh đã chăm chú lắng nghe và rất cảm kích vì sự thật thà của cô.

Từ hôm cô đến Paris, anh gặp cô nhiều lần và anh vẫn muốn tiếp tục gặp cô. Anh say mê cô, theo kiểu đã nhiều năm nay anh chưa có với phụ nữ.

- Sao anh cứ nhìn em chăm chăm thế?

- Tôi xin lỗi - Anh nói - Nhưng tôi không thể dừng được. Gương mặt cô thật siêu phàm. Chỉ có chữ ấy mới tả nổi .

Maria khẽ cười và lắc đầu:

- Thế mà em không biết đấy . Em chỉ dùng chữ ấy khi nghĩ đến Mona Lisa thôi. Đấy mới là một gương mặt đẹp thực sự.

- Đúng vậy, còn cô cũng đáng để một họa sĩ bậc thầy, một Da Vinci hiện đại vẽ .

Người hầu đến bên bàn làm cô không kịp trả lời . Cô gọi sò, cá bơn, và anh cũng gọi như thế .

Lúc chỉ còn hai người, Maria buột miệng nói:

- Sáng nay em gặp Alexa Gordon ở Louvre.

Mắt anh hẹp lại . Anh liếc nhìn cô cảnh giác:

- Cô ấy ra sao? Chắc phải vui lắm lúc gặp cô.

- Em không nói chuyện với cô ấy . Em bỗng thấy ngượng, hơi căng thẳng, và em tránh trước khi cô ấy phát hiện ra em. Em không kịp nghĩ gì lúc làm thế - Maria lắc đầu và nói thêm - Có lẽ là ngu xuẩn .

- Giữa bốn cô đã có sự rạn nứt lớn, phải không? - Anh hỏi .

- Hồi ấy có vẻ là như thế . Nhưng bây giờ, em thấy trẻ con quá, thậm chí gốc gác nữa .... - Giọng cô nhỏ dần, ngập ngừng.

Hiểu rằng cô không muốn nói tiếp, anh chuyển chủ đề:

- Cô thích Paris lắm, phải không Maria?

- Vâng, rất thích . Cảm ơn anh. Anh đối với em rất tốt .

Anh nắm lấy bàn tay cô trên bàn. Hắng giọng mấy lần, anh khẽ nói:

- Tôi rất say mê em, Maria. Tôi mong em cũng cảm thấy thế .

Lặng im một lúc, cô nói:

- Em biết. Ôi Nicky, em cũng thế.

Họ ngồi, tay nắm tay qua bàn, dăm dăm, lặng lẽ nhìn nhau cho đến lúc món sò mang tới.

Cuối cùng, thả bàn tay cô ra, anh cầm lấy cái đĩa nậy sò, phân vân không biết có chuyện gì đang xảy ra với anh. Anh, một người đàn ông từng trải, lịch duyệt, đã 38 tuổi mà lại xúc động như một cậu học trò . Ngổ thật, anh nghĩ, mình là một thằng ngố .

Ăn xong mấy con sò, Maria đặt đĩa xuống và nhô người qua bàn, cái nhìn thẳng thẳng của cô lại chăm chú vào anh.

- Tuần trước lúc em đến Paris, em định đi tàu đến London một hoặc hai ngày . Để gặp Ricardo. Em đã kể với anh là anh ấy đang làm việc ở đó . Nhưng bây giờ em không muốn đi nữa, Nicky ạ.

- Vì tôi ư? - Anh đánh liều một cách thận trọng.

- Vâng - Cô ngược nhìn anh và dăm dăm đáp lại.

Nicky đọc được nỗi khát khao, mong mỏi anh trong đó, và tìm anh thất lại. Từ từ đã, anh tự cảnh báo mình . Phải đón nhận thật từ tốn, hết sức từ tốn.

Trở lại Paris là một điều sai lầm, Jessica nghĩ lúc bước trên con đường hẹp dọc khách sạn Plaza Athénée, nơi cô đang ở. Nơi đây có quá nhiều kỷ niệm, hầu hết đều dính dáng đến Lucien Girard. Chung gợn lên trong cô một nỗi buồn mênh mông vì những gì có thể xảy ra... một cuộc hôn nhân không bao giờ đến, những đứa con không bao giờ ra đời, một cuộc đời không được sống với người đàn ông cô thực sự yêu thương.

Lúc này, cô ước giá tuần trước cô không gọi cho Alain Bonnal từ Los Angeles để hẹn ăn trưa nay. Cô và Alain là bạn của Lucien, nhưng anh không phải là người cô thân thiết hơn. Suốt mấy năm qua, cô chỉ gặp anh có hai lần khi đến California có việc . Ngoài ra, cô không bao giờ quên lòng trắc ẩn của anh lúc cô tràn ngập nỗi buồn.

Anh là mối quan hệ với quá khứ, cái quá khứ mà cô không thể không nghĩ đến những lúc cô thành thật với lòng mình . Lucien với tình yêu mãnh liệt của anh luôn ám ảnh cô từ ngày anh mất tích . Và ám ảnh bất kỳ mối quan hệ nào cô toan thử . Lúc này, cô mới hiểu thực sự . Về một mặt nào đó, Gary Stennis là nạn nhân trong quá khứ của cô, dù anh ta có cư xử tồi tệ. Cuối cùng thì anh ta cũng tạo cho cô quá nhiều lý do để bỏ . Chẳng ai tiếc, cô nghĩ, mình chẳng hề tiếc khi nói lời chia tay với Gary.

Trong số những người đàn ông cô quen biết, Lucien có ảnh hưởng đến cô mạnh nhất . Đó không phải là chuyện tình yêu không được đền đáp, mà là cả cuộc sống không được đền đáp kể từ ngày cô rời trường của Anya, cô tự nhủ lúc vội đến Chez André, nơi hẹn gặp Alain. Cô không còn dịp thăm Anya, nhưng họ đã nói chuyện qua điện thoại mấy lần . Có lẽ ngày mai cô ghé đến nhà bà uống trà như Anya gợi ý . Jessica đã đến Paris được ba ngày, nhưng lúc nào cũng túi bụi công việc . Cô nhận lời trang trí lại cho một khách hàng được quý trọng, bà ta muốn làm lại căn nhà ở Bel-Air. Jessica đã gợi ý dùng các loại đồ cổ thịnh hành ở các tỉnh lẻ Pháp và vải để trang trí ngôi nhà, và bà khách đã đồng ý . Mấy ngày gần đây cô đã gặp những người buôn đồ cổ sành sỏi nhất, tìm loại vải phù hợp với phong cách thôn dã Pháp, lùng sục các hãng buôn hàng đầu để tìm thăm Aubusson và Savonnerie.

Vài phút sau, cô đẩy cánh cửa của Chez André, bước vội vào quán ăn ồn ào, hối hả, có một vẻ quyến rũ điển hình theo lối cổ của Paris, với quầy rượu bằng đá cẩm thạch, đồ đạc bằng đồng thau đánh bóng và không khí của những ngày đã qua. Giờ này đây những khách quen, nhưng lúc liếc nhìn quanh thật nhanh, cô phát hiện ngay ra Alain.

Lúc nhìn thấy cô, anh vẫy tay rồi đứng dậy đi vòng quanh bàn đón cô. Anh rối lên vì cô, sau lúc ôm hôn nhau triu mến, họ cùng ngồi xuống chiếc ghế dài .

Alain tuyên bố:

- Cô đẹp chưa từng thấy, Jessica ạ! - Anh lắc đầu, phân vân - Cô chẳng bao giờ già . Không như tôi.

- Cảm ơn anh Alain, nhưng anh lúc nào cũng có định kiến . Vả lại, em thấy anh trông khá đấy chứ .

- Hiện giờ đã có tóc bạc rồi đấy, cô bạn thân mến ạ .

- Nhưng mặt anh trẻ lắm - Cô nói lại ngay và mỉm cười với anh, thậm nghĩ chưa bao giờ thấy anh hấp dẫn đến thế .

- Cô uống rượu khai vị nhé?

- Vâng, cảm ơn anh. Em sẽ uống loại giống anh - Cô vừa trả lời vừa nhìn cốc rượu anh đào của anh.

Sau khi ra hiệu cho người hầu và gọi đồ uống cho cô, alain nhìn cô và tiếp:

- Tôi biết cô đến dự lễ sinh nhật cô giáo cũ, nhưng cô lại kể về việc mua đồ cổ, thảm và tác phẩm nghệ thuật cho ngôi nhà của khách hàng . Tôi có thể giúp gì cho Jessica không? - Anh nhếch một bên lông mày lên dò hỏi lúc cặp mắt xám nhạt của anh chăm chú nhìn cô.

- Thực ra là một ngôi nhà ở Bel-Air - Jessica đáp - Một ngôi nhà đẹp, và em tin là sẽ trang trí bằng những đồ cổ của Pháp, anh Alain ạ. Hiện giờ chủ nhân ngôi nhà đã đồng ý như thế .

Jessica nâng cốc đồ uống trước mặt cô:

- Anh Alain, được gặp anh sau chùng ấy thời gian thật vui quá .

- Hai năm rồi . Chúc sức khoẻ, Jessica. mừng cô tới Paris.

- Vậy là anh vẫn chưa lấy vợ - Cô nhận xét sau khi nhấp một ngụm champagne pha rượu anh đào .

Anh cười khúc khích:

- Tôi sợ tôi sẽ làm anh chàng độc thân kinh niên mất . Tôi cho là chẳng bao giờ tìm được người phụ nữ thích hợp .

Cô mỉm cười và lắc đầu:

- Bao giờ đến Los Angeles lần nữa, em sẽ giới thiệu với anh nhiều phụ nữ xinh đẹp - Cô trêu chọc .

Anh cũng cười và nhấp nhấp đồ uống . lát sau, anh nói tiếp:

- Cô đã hỏi tôi có quan tâm đến tranh vẽ không, nay quá chúng tôi vừa nhận được một bộ sưu tập thuộc một bất động sản đang rao bán . Tôi nghĩ là cô nên xem. Nó là thứ rất hiếm, và tôi tin cô sẽ mua được một số thứ hay ho.

- Em rất thích xem.

- Sau bữa trưa nay, cô có thích đi thăm gallery không?

Jessica nghĩ ngợi giây lát .

- Không, em không định thế, Alain, nhưng chỉ vì em đang đói là ra đây này .

- Vậy tôi phải cho cô ăn ngay lập tức - Anh ra hiệu cho người phục vụ gần đấy mang thực đơn đến - đọc thuộc lòng những món ăn đặc biệt, rồi để thực đơn lại cho họ chọn.

- Chúa ơi, món em thích đây rồi! - Jessica kêu lên lúc xem thực đơn - Cervelle au beure. Em

sẽ gọi món này .

– Tôi nhớ cô và Lucien thích món ốc. Còn tôi sẽ gọi món nướng. Cô muốn bắt đầu món gì? Tôi thấy họ có món măng tây trắng .

– Gọi món ấy cho em, anh Alain. Cảm ơn anh.

Đặt món xong, Alain gọi thêm hai cốc rượu anh đào và rượu vang.

– Ôi đừng, đừng gọi vang cho em. Em e là không thể uống quá nhiều vào ban ngày được - Jessica giải thích.

– Tôi sẽ gọi một vang trắng nhẹ, một Pouilly-Fumé; Nếu cô muốn, cô có thể uống một cốc loại sau vậy.

– Để em xem sao. Anh có thể để đến mai được không, Alain? Hay gallery đóng cửa thứ Bảy ?

– Không, chúng tôi vẫn mở. Gặp cô tôi rất vui, và tôi cho là một vài bức tranh sẽ gây cho cô ấn tượng mạnh mẽ .

Trong lúc nhấp nháp rượu khai vị, Jessica nói về nghệ thuật, về sở thích riêng khiến Alain rất thích thú vì sự hiểu biết của cô. Các lớp học của bà Sedgwick đáng giá thật, anh nghĩ lúc lắng nghe cô tin cậy thổ lộ.

Alain Bonnal làm việc cùng với cha và anh trai trong một gallery gia đình. Đó là một trong những gallery tốt nhất Paris, đặc biệt nổi tiếng vì những tác phẩm hội họa theo trường phái Ấn tượng và Hậu ấn tượng.

Trong lúc Jessica nói chuyện, Alain ngắm cô, thầm nghĩ trông cô mới đẹp làm sao. Gương mặt cô cười mở, mớ tóc dài, thẳng màu vàng hoe đổ xuống vai. Cô mảnh dẻ, vẫn giữ được vóc dáng đáng yêu. Trong giây lát, anh tưởng như thời gian dừng lại. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua, rồi đi ngay.

Món măng tây trắng được mang tới, và Alain thầm thì:

– Chúng ta thật không may vì bây giờ không đúng mùa măng, nhỉ.

Jessica gạt đũa và bắt đầu ăn.

Lúc người hầu bàn mang vang tới, cô lấy một cốc rồi khi các đĩa không đã dọn đi, cô ngồi dựa vào ghế. Một vẻ trầm ngâm đọng trên mặt cô.

Sau một lát im lặng Alain nói:

– Trông cô có vẻ nghĩ ngợi quá, Jessica.

– Em ấy ư? Vâng, nói thực với anh là em muốn nói chuyện về Lucien.

Anh gạt đũa, rồi nhìn chăm chú, cái nhìn của anh cảnh giác và dò hỏi. Cô tiếp:

– Suốt mấy năm qua, chúng ta chưa bao giờ xem xét đến việc Lucien có thể biến mất vì một mục đích nào đó.

Alain sững sờ nhìn cô, gương mặt xanh xao của anh đầy vẻ ngạc nhiên:

– Nhưng không, không thể như thế được! - Anh kêu lên - Có lý do gì mà lại làm thế?

– Có thể anh ấy muốn bắt đầu một cuộc đời mới.

– Không, không phải! Như thế lỗ bịch quá! Cậu ấy và cô đã có nhiều kế hoạch tuyệt vời đến thế kìa mà. Cậu ấy là một người trọng danh dự . Không, Lucien không thể làm bất cứ việc gì như thế .

Jessica ngồi lặng lẽ, đăm đăm nhìn Alain. Một kỷ niệm mơ hồ xao động trong trí cô, nhưng cô không để nó sống dậy:

– Anh biết không Alain, trong thâm tâm em luôn có cảm giác Lucien vẫn còn sống . Ở một nơi nào đó .

Alain Bonnal ngồi nhìn cô chăm chăm, chết lặng.

Khi trở về khách sạn, lựa những mẫu vải vóc cô đã tìm được lúc trước, Jessica nghĩ đến về không tin, sững sờ của Alain Bonnal. Anh ấy đóng kịch chẳng? Alain có biết gì hơn những điều anh ta nói không? Anh ấy có biết sự thực về Lucien đã dàn xếp việc biến mất của mình không?

– Ôi, vì Chúa, anh ấy chết rồi! - Co kêu to trong căn phòng trống rỗng . Tiến lên chứ, cô tự nhủ, mi phải tiến lên chứ. Phải dành lấy cuộc sống . Mi không thể sống mãi trong quá khứ được, hoặc là...

Chuông điện thoại reo cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, làm cô giật mình . Với lấy ống nghe, cô nói:

– Alô?

– Chào Jess, tôi đây. Mark Sylvester đây.

– Mark, chào anh. Anh khoẻ không?

– Rất khoẻ. Công việc của em ra sao?

– Hơi chậm trễ một chút, nhưng ổn cả. anh đang ở Los Angeles hay London?

Anh cười vang:

– Tôi đang ở Paris.

Anh làm cô sững sốt và lặng đi một lát. Rồi cô nói:

– Anh đang ở chỗ nào vậy?

– Phòng bên cạnh. Đúng là ở phòng bên, nhưng ở tầng dưới. Tôi đang ở Plaza Athénée - Anh trả lời, cười khúc khích - Tối nay em có rỗi không? Đi ăn tối ở La Tour d Argent nhé?

– Vâng, em rỗi .

– Vậy hẹn đúng tám giờ nhé?

– Vâng. Em nóng lòng muốn gặp anh.

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác : Three Weeks In Paris

Chương 8

Một bà già và một phụ nữ trẻ hơn ngồi với nhau trong vườn, dưới gốc cây anh đào già. Người giáo viên danh tiếng và cô sinh viên yêu quý năm xưa của bà. Anya và Alexandra. Nicky đứng trong nhà Anya, chăm chú nhìn hai người qua cửa sổ. Họ uống cà phê trên chiếc bàn sắt, và sôi nổi trò chuyện như vẫn thế. Trông họ thật thoải mái.

Anh nhận thấy người trợ lý cũ của anh vẫn đáng yêu như thuở nào, dù mái tóc đen của cô cắt ngắn hơn. Chiếc áo vét bằng vải kẻ màu xám của cô cắt may rất khéo, rất hợp với bộ váy ngắn. Nổi bật nhất là cặp chân tuyệt đẹp. Cô đeo hoa tai bằng vàng và một dây chuyền vàng vòng quanh cổ. Như thường lệ, cô mặc trang phục ban ngày hết sức trang thanh lịch.

Ngồi cạnh Alexa, bà Anya là một bà lớn nổi bật, tác phong rất vương giả, rất ưa nhìn với mái tóc vàng hóp thời trang và trang điểm thật hoàn hảo. Anya mặc bộ đồ bà gọi là quần áo làm việc: quần flanen mềm màu xám, áo sơ mi lụa trắng và áo khoác ngắn tay màu xanh nước biển. Nó làm cho bà có vẻ rất Anh.

Liếc nhìn đồng hồ, Nicky vừa bước ra vườn vừa nói:

- Xin chào các quý bà!

Cả hai ngừng nói chuyện và nhìn anh, Alexa nhảy bật lên, chạy đến với Nicky và vòng tay ôm lấy cổ anh.

- Tôi xin lỗi đã đến sớm một chút làm gián đoạn thời gian của cô với bác Anya - Nicky nói.

Anh liếc nhìn bà bác - Cháu xin lỗi.

- Không sao đâu, đằng nào thì chúng tôi cũng đã xong cuộc thảo luận dài và thú vị rồi. Ngồi xuống đây, Nicholas thân mến. Bác không chịu được cái kiểu cháu cứ lảng vảng đâu đó như một người hầu vậy.

Nicky cười vang lúc rảo bước đến cái ghế bằng sắt xếp quanh bàn và ngồi xuống.

Quay sang Alexandra, tròng mền chạm vào cánh tay cô, bà Anya nói:

- Tuần trước cô đã bảo Nicky làm một việc cho cô, và hẳn là cả cho em, Alexa ạ. Cô cho là Nicky đến để báo cáo với cô thôi.

Alexa hết nhìn bà Anya đến Nicky, vẻ bối rối.

- Mấy tuần trước, bác Anya đã nghĩ là cô không đến dự tiệc sinh nhật bác ấy vì Tom

Connors - Nicky nói - Bác ấy gợi ý tôi hỏi thăm tin Tom, tìm hiểu xem anh ấy đang làm gì và

tình hình anh ấy nói chung.

– Em hiểu - Alexa lẩm bẩm, cô ngồi rất lặng lẽ - Em biết anh ấy vẫn ở Paris. Khi nhận được giấy mời của cô, em đã gọi điện đến văn phòng của Tom. Rồi em đặt máy lúc anh ấy trả lời. Em cho rằng em đã mất bình tĩnh.

– Vậy là cậu ấy vẫn ở trong tâm tưởng em - Anya nói - Cô cho là rất nhiều nữa - Bà cảm thấy Nicky ủng hộ nhận định của bà.

– Vâng, thưa cô Anya. Cô thấy đấy, em muốn giải thoát cái chuyện dở dang này đi. Lúc ấy có lẽ em mới có thể bắt đầu một cuộc đời mới.

– Hay lắm! - Bà Anya xác nhận - Vậy là chúng ta đã làm cho em một việc đòi hỏi phải dày công. Hay đúng hơn là Nicky đã làm bằng mọi giá.

Alexa gật đầu. Lúc này, cô nôn nóng muốn nghe anh nói gì.

– Tôi đã liên hệ với nhiều nơi - Nicky bắt đầu nói, anh nhìn thẳng vào Alexa - Tom chưa lấy vợ, cũng không gặp gỡ một ai đặc biệt. Dù sao tôi cũng nghe tin là không ít phụ nữ lượn quanh anh ấy. Tom vừa được thừa kế tiền nong của một người họ hàng, và đã mua một dinh cơ ở Provence.

– Có nghĩa là anh ấy đã rời Paris? - Alexa đánh bạo hỏi.

– Tôi không biết - Nicky đáp - Tôi e rằng cô đã có toàn bộ những gì tôi phát hiện, Alexa ạ, không kể việc anh ấy vẫn khoẻ và sung sức, và theo lời cô bạn Angélique của tôi, thì Tom vẫn điển trai như thường.

Alexa bỗng cảm thấy nhẹ hơn hẳn trong những năm qua. Dường như một gánh nặng đã cất khỏi ngực cô. Cô mỉm cười.

– Cảm ơn anh đã làm một việc vất vả, Nicky. Em nợ anh chuyện này. Đã đến lúc chúng ta thảo luận về bộ phim chưa hở anh? Cuối ngày hôm nay chẳng hạn?

– Tôi e là không được - Nicky nói và liếc nhìn đồng hồ - Tôi rất tiếc, Alexa ạ, nhưng tôi phải về nhà thay đồ. Tối nay tôi có một cuộc hẹn ăn tối đặc biệt - Anh đứng dậy, đến gần Anya và hôn lên má bà - Chắc bác sẽ vui khi nghe tin cháu mời Maria ăn tối.

– Bác thực sự hài lòng, nó là một phụ nữ trẻ rất đáng yêu - Anya đáp và vỗ tay nhẹ.

Nicky đi vòng quanh bàn đến bên Alexa và hôn cô:

– Nếu cô rỗi chúng ta có thể đi ăn trưa mai.

– Vâng được, anh Nicky. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?

– Tôi sẽ đưa cô đến Le Relais ở Plaza Athénée. Chúng ta gặp nhau lúc một giờ nhé.

– Vâng - Alexa đáp.

Anya đứng dậy, khoác tay anh và cùng anh đi vào nhà:

– Cảm ơn Nicky vì những tin tức của Tom. Bác đánh giá cao việc này.

– Cháu nghĩ Alexa cũng thế - anh nói khẽ bằng giọng tin tưởng - Bác có thấy trông cô ấy nhẹ hẳn người đi không? Có lẽ vì biết anh ấy vẫn còn độc thân.

- Có lẽ vậy - Anya đáp, không chắc chắn lắm . Suốt bao năm dài làm cô giáo, bà đã học được một điều: phụ nữ trẻ có thể rất phức tạp .

- Cô rất vui vì em không cho cô là bà già hay xen vào chuyện người khác - Anya nói với Alexa sau khi tiễn Nicky ra về, bà trở lại bên chiếc bàn dưới gốc hoa anh đào - Một số người có thể thế, em ạ.

- Thứ nhất là em chưa bao giờ nghĩ cô già, Và thứ hai, cô không can thiệp - Alexa quả quyết

- Biết trước là sẵn sàng trước, cô ạ . Em tin là cô nghĩ như thế, có phải không ạ ?

- Hoàn toàn đúng .

- Em rất ngạc nhiên là không bị Nicky trách - Alexa buột miệng - Nicky và Larry vẫn cảnh báo em về Tom. Cả hai vẫn bảo Tom chỉ làm em khổ thôi.

- Cô biết Nicky hay chọc tức người khác, nhưng nó là người tốt bụng, Alexa. Chúng ta phải thấy rằng Nicky không nhận xét sai. Cả Larry cũng vậy .

- Cô bao giờ cũng đúng - Alexa nhìn cô giáo cũ chăm chú, và hỏi chằm chọc - Mấy phút trước, Nicky có nhắc tới Maria Franconi phải không ạ? Anh ấy có ngụ ý gì chẳng?

- Cô tin là thế - Anya ngồi lại, bà ngoảnh mặt đi giây lát, cố nén tiếng cười nghẹn trong cổ . Rõ ràng là Alexa rất sững sốt trước lời tuyên bố hẹn ăn tối của Nicky. Bà biết Alexa và Maria đã gây gổ với nhau trước khi tốt nghiệp, và mất cả tình bạn bè .

- Em không tin được! Em nhất định không tin. Anh ấy có vợ rồi . Với Connie Aykroyd - Alexa lắc đầu .

- Không kéo dài hơn đâu. Nicky đã chuyển đi từ lâu rồi, và cô cho rằng nó có thể hẹn hò với người phụ nữ khác nếu nó muốn . Và nếu người phụ nữ ấy bằng lòng .

- Rõ ràng là Maria Franconi bằng lòng rồi! Ôi cô Anya, thật là một sự hoà trộn khó hiểu!

- Ồ, thế mà cô không biết đấy . Nicky hoàn toàn mê đắm cô ấy .

- Thực thế ạ? Lạ thật đấy . Còn cô ấy thì sao?

- Maria có vẻ rất khá . Và mãn nguyện vì đã giảm được 23 không.

- Maria béo lên à? - Alexa nói rồi cười phá lên. Cặp mắt cô hẹp lại - Ôi trời ạ, em cho tất cả là vì món mì ống thôi.

Anya thoáng cười đáp lại. Bà buồn cười thấy Alexa có ác ý một lần trong đời . Bà nói:

- Ít ra thì nó cũng đã làm một việc gì đó về trọng lượng . Nhưng nghe giọng em, cô thấy em vẫn còn khó chịu vì Maria và "hành động phản bội" của cô ấy. Có hồi em đã gọi thế phải không?

- Cô ấy là một kẻ phản bội - Alexa đáp, giọng cô đanh lại.

- Sau từng ấy năm, em vẫn không sẵn sàng kể cho cô nghe chuyện ấy sao?

- Vâng, thưa cô Anya. Chuyện ấy kinh khủng quá, rất khó chịu, và cô ấy là người tệ nhất với em.

Anya biết tốt nhất là không nên thúc ép. Bà nói:

- Jessica cũng đã ở đây, và cô nghe tin Kay Lenox sắp đến . Cô chân thành mong cả bốn em sẽ chôn vùi, xoá bỏ những chuyện bất đồng .

Alexa chú ý đến vẻ xót xa nhẹ nhàng trong giọng bà Anya. Cô đưa tay vỗ nhẹ vào bàn tay bà:

- Tất nhiên là chúng em sẽ thế - Cô cười, rồi tuyên bố - Em sẽ đánh cả bọn để bắt chúng quy phục!

Anya bật cười:

- Ôi Alexa, em có thể làm ta cười bất cứ lúc nào em muốn, nhất là lúc em cố tỏ ra khắc nghiệt .

- Em là người khắc nghiệt, cô ạ.

- Không đâu - Anya hơi rùng mình và đứng dậy - Trời lạnh hơn rồi, Alexa, chúng ta vào nhà thôi. Em nhìn kia, mặt trời đã khuất sau đám mây.

Họ cùng đi đến ngôi nhà cổ xinh đẹp . Anya dẫn đường, còn Alexa theo bà vào thư viện nhỏ .

Anya đi quanh phòng, bật đèn rồi bảo Alexa:

- Alexa, em nhóm lửa hộ cô. Cô thấy rét .

- Em làm ngay đây - Alexa đáp và quỳ trước lò sưởi .

Trong lò có sẵn nhiều mảnh báo cuộn tròn và những dăm gỗ, và cô tìm thấy diêm trong cái giỏ bằng đồng đựng đầy củi . Giấy báo bùng cháy, cô quỳ cho đến lúc đám dăm gỗ bắt cháy, cô cho thêm vào mấy thanh củi rồi đến bên chiếc ghế bành bọc nệm và ngồi xuống .

Anya ngóc đầu lên khỏi chõng gối trên chiếc ghế đối diện:

- Cảm ơn em, Alexa.

Anya nói tiếp câu chuyện lúc trước:

- Em đã làm một việc tốt cho tôi và cho em. Giải quyết với Tom Connors. Nếu em thấy cần ra đi, thì cứ đi. Sống cuộc đời mới không có anh ta. Sẽ có ngày em gặp người đàn ông khác - Bà nhìn Alexa bằng cái nhìn nghiêm nghị - Cô thực sự ngạc nhiên thấy em chưa sẵn sàng làm việc ấy .

- Nhưng em có làm đấy chứ, cô Anya. Với Jack - Tên anh ấy là Jack Wilton. Anh ấy là họa sĩ, rất có tài và thành đạt . Anh ấy muốn cưới em.

- Còn em thì sao, Alexa? Em thấy thế nào ?

- Em rất thích Jack, nhưng... - Cô lắc đầu - Không giống như Tom.

Cô cắn môi và ngoảnh đi. Cuối cùng, lúc nhìn lại Anya, cặp mắt cô phiến muộn:

- Em quá cầu toàn nên không thể lấy một người mà trong lòng mong mỗi người khác - Alexa nói .

- Đúng vậy, lúc nào em cũng là một phụ nữ trẻ trọng danh dự . Nhưng danh dự có đáng là danh dự không nếu thiếu lòng can đảm? Em đừng sợ đương đầu với Tom, và cả với Jack nữa, nếu cần phải thế. Dũng cảm lên, và phải thành thực trong lúc đối mặt .

- Em biết, và cô nói đúng, cô Anya ạ .

Anya cười khích lệ cô, rồi liếc nhìn toàn bộ cái bàn nhỏ trong góc phòng .

- Điện thoại ở đằng kia. Em gọi cho Tom đi. Xem cậu ta phản ứng ra sao khi nghe giọng em. Alexandra thấy mình run lên giãy lất trên ghế . Nhưng rồi cô đứng dậy và bước qua phòng . Bàn tay cô run rẩy lúc nhắc ống nghe, nhưng làm ra vẻ không biết đến điều đó, cô quay số trực tiếp của cô ở văn phòng .

- Tom Connors đây - Anh trả lời sau hồi chuông thứ hai.

Cô thấy không thể thở nổi . Dựa vào bàn, cô nuốt nước bọt, miệng cô khô khốc .

- Tom Connors đây - Anh trả lời lần nữa, giọng anh trầm trầm .

- Chào anh Tom...

Cô cắt ngang:

- Alexa! Em đang gọi từ đâu thế?

- Em đang ở Paris, Tom ạ. Anh khoẻ không?

- Anh khoẻ, vẫn khoẻ. Em đến vì công việc?

- Đại loại thế - Cô đáp, và mừng vì giọng cô bình thường - Thực ra là em đến mừng lễ kỷ niệm sinh nhật lần thứ 85 của cô Anya.

- Khó mà tin bà Anya 85 - Tom nói và cười vang - Anh mong là đến tuổi bà, trông anh vẫn được như bà .

- Em cũng thế - Alexa đồng ý .

- Chúng ta có thể gặp nhau được không, Alexa? Em có thời gian không?

Cô thấy vừa yếu đuối vừa nhẹ lòng khi nghe những lời ấy:

- Có ạ. Em cũng muốn gặp anh. Bao giờ hỏi anh?

- Trưa mai được không?

- Em không thể . Em đã hẹn ăn trưa mai với Nicky Sedgwick rồi . Em sắp làm cùng anh ấy một bộ phim vào cuối năm nay, và chúng em có nhiều việc phải bàn . Vì thế em không thể thay đổi được .

- Không sao. Thế tối mai? Em rảnh chứ?

- Vâng.

- Chúng ta đi ăn tối nhé?

- Vâng, được, anh Tom.

- Em đang ở đâu?

- Khách sạn Meurice.

- Khoảng sáu rưỡi anh sẽ đến đón em, được không?

- Vâng. Hẹn gặp anh.

- Thật tuyệt vời - Cô nói và đặt máy .

Alexa đứng, tay nắm chặt ống nghe và nhìn bà Anya trừng trừng . Anya cười phá lên:

- Cuối cùng cũng không đến nỗi khó quá, phải không?

- Không khó, nhưng em run quá . Run hết cả người . Em tưởng chừng như em vẫn đang yêu anh ấy .
- Có lẽ thế thật . Nhưng em sẽ không biết em thực sự cảm thấy ra sao, cho đến lúc gặp Tom tối mai.

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác : Three Weeks In Paris

Chương 9

Lúc đi ngược lên Champs-Élysées, Kay không hiểu sao lần này cô lại xa cách Paris lâu đến thế. Hít một hơi thật sâu, cô liếc nhìn xung quanh. Paris vẫn là thành phố đẹp nhất, và sáng nay đặc biệt đáng yêu. Bầu trời màu lơ nhạt đầy những cuộn mây trắng, ánh mặt trời rạng rỡ bao trùm những toà nhà cổ kính, những mặt tiền bằng đá lấp lánh trắng lên dưới làn ánh sáng trong trẻo.

Chăm chú nhìn về phía trước, cái nhìn của Kay dán lên Khải hoàn môn ở phía đại lộ dài dằng dặc. Dưới vòng cung cao vút là ngọn cờ Pháp ba màu đỏ, trắng và xanh tung bay trong làn gió brizo nhẹ nhàng. Quang cảnh làm cô ngen thở. Trong chuyển động đơn giản của lá cờ sáng lên trong gió có một cái gì đó rất nên thơ. Vì nó tượng trưng cho lòng dũng cảm và sự chiến thắng của một đất nước.

Đã có lần cô cùng Anya, Alexa, Jessica và Maria leo lên tận nơi cao nhất của vòng cung, đứng nhìn khắp kinh thành Paris. Chỉ đến lúc đó cô mới hiểu vì sao khu vực này lại gọi là l'Étoile - ngôi sao. Vòng cung ở giữa 12 đại lộ, xoè ra như hình một ngôi sao. Nhiều đại lộ mang tên các tướng lĩnh nổi tiếng, và là khu vực của Paris được bắt đầu hiện đại hoá từ năm 1852.

Lúc đi xuyên và vòng quanh vòng cung, Kay còn là một sinh viên, cô không ngờ một người đàn bà như Josephine lại giống cô, không thể sinh thành một đứa con làm người thừa kế cho người đàn ông mình yêu dấu. Cuối cùng, Napoleon phải ly dị Josephine, nhằm kiếm đứa con trai với phụ nữ khác. Ông không hạnh phúc gì với Marie-Louise, con gái của hoàng đế Áo, dù cuối cùng Marie đã sinh hạ cho ông đứa con trai. Đó là một cuộc hôn nhân đầy tính ngoại giao, và Napoleon vẫn mong nhớ Josephine khôn nguôi.

Vừa thở dài, Kay vừa thơ thẩn đi khỏi vòm Khải hoàn môn sang hè bên kia của Champs-Élysées, rồi vừa rẽ xuống đại lộ vừa nghĩ đến bác sĩ Françoise Boujon. Hôm qua cô đã đến gặp ông tại phòng khám ở đại lộ Montaigne để trao đổi về tình trạng không thể có thai của cô. Cô đã làm nhiều xét nghiệm, và theo những kết quả xét nghiệm đó, có thể cô phải vào nằm viện của ông ở Barbizon, gần Fontainebleau.

Lát sau đến đại lộ George V, cô chậm rãi đi dọc phố, nhắm thẳng Quảng trường de l'Ama. Cô có thể thấy tháp Eiffel nổi bật trên bầu trời từ mãi phía xa, và nhớ đến những điều Nicholas Sedgwick đã kể với cô. Ở Paris, nhìn từ bất cứ nơi nào cũng có thể thấy Tháp Eiffel hoặc

những toà nhà nguy nga màu trắng của Sacré Coeur.

Cô băn khoăn không biết Nicky và những người khác hiện ra sao. Những cô gái đã từng bầu bạn với cô trong ba năm trời . Liệu họ có đến dự tiệc mừng sinh nhật bà Anya, hay không thu xếp được ? Cô ngờ lắm . Suốt một thời gian dài, cô đã coi họ như những kẻ phản trắc và không tình cảm, nhưng có lẽ rốt cuộc cô cũng phải suy xét lại . Cuộc sống quá ngắn ngủi . Có biết bao điều quan trọng hơn những cuộc cãi lộn đã xảy ra từ 7 năm trước .

Tối qua, bà Anya đã nói với cô về chuyện đó qua điện thoại . Bà nói đúng .

Kay tìm được một bàn trong tiệm cà phê nhỏ bên lề đường ngay Quảng trường de l Ama. Lúc người phục vụ tới, cô gọi một trứng ôp-lét cà chua, một salat xanh và một chai nước khoáng . Lúc đợi dọn đồ ăn, cô ngồi nghĩ về cuộc đời cô, và nhất là nghĩ đến Ian, người chồng mà cô yêu biết chừng nào .

Anh chẳng hề thích thú việc đi lại, vậy mà vừa rồi phải bay đến New York để giải quyết một việc bất ngờ với những mặt hàng bằng len của họ, sản xuất tại các nhà máy ở Scotland. Anh đã đi mười ngày, và Kay hy vọng sẽ hoàn thành các xét nghiệm với bác sĩ Boujon trong thời gian đó . Cô cũng dự định tìm một cơ ngơi hoàn hảo làm cửa hàng . Tuần sau Sophie McPherson, trợ lý của cô sẽ đến, họ sẽ cùng làm việc với đại diện hãng bất động sản đã được giới thiệu từ trước .

Trong lúc nhấp vài ngụm nước khoáng, những ý nghĩ của Kay phiêu bạt về những năm cô sống ở Paris. Nhà là một khách sạn nhỏ, ấm cúng trên bờ tả ngạn, cô yêu thích căn phòng nhỏ ở đấy và cách xa Quảng trường Saint-Michel.

Thời gian ở Paris là những năm hạnh phúc nhất của đời cô vì nhiều lý do khác nhau. Cô cách biệt hẳn với khu nhà ổ chuột ở Glasgow; và nhất là cô được an toàn . Cô học ở một trường danh tiếng mà cô đã mơ ước nhiều năm, trước kia không bao giờ cô dám mơ được trở thành sinh viên ở đó vào năm 19 tuổi .

Riêng việc xa môi trường tồi tệ ở Scotland đã tạo cho cô cảm giác nhẹ nhõm vô cùng; Cô cảm thấy yên tâm, không dễ tổn thương và phơi bày lồ lộ ra nữa . Cô rất nhớ mẹ, nhưng mẹ cô không lần nào cho phép cô trở lại nhà:

– Hãy nhớ lấy điều này, con ạ - Alice Smith nói - Không có người nào là Jean Smith nữa .

Hiện giờ con là Kay Lenox. Một cái tên mới . Một nhân dạng mới . Một cuộc đời mới . Một tương lai mới . Không được quay lại, dù bằng bất cứ kiểu gì .

Tiếng mẹ cô dường như vang lên trong thâm tâm cô, luôn cổ vũ cô, nói với cô về một cuộc đời và một tương lai mới mẻ. Mình có quá nhiều, Kay nghĩ. Nhưng lúc nào mình cũng sợ để tuột mất. Mình không thể tận hưởng những gì đã có. Vấn đề là ở đấy .

Mọi sự sẽ đâu vào đấy, cô kiên quyết tự nhủ . Nhất định phải thế.

Cô gái đã trở thành một người đẹp vô cùng, Anya vừa nghĩ vừa chăm chú ngắm Kay Lenox. Cô đã đến nhà bà được một lúc .

Hôm ấy ấm áp và đẹp nắng, nên bà quản gia Honorine đưa Kay ra bàn ngoài vườn đã dọn sẵn trà . Kay đứng ngay khỏi ghế và rảo bước qua mảnh sân trải sỏi .

Lúc này cô đợi dưới cây anh đào trong vườn, một tay dựa vào thân cây, dăm dăm nhìn vào phía xa có hai cây anh đào đang nở hoa màu hồng nhạt . Cô không biết mình đã quan sát bao lâu, vẻ mặt cô mơ màng và xa xôi.

Kay quá ư mảnh dẻ, cao, chân dài, trông cô gái gần như siêu trần, Anya thăm nhận xét. Ánh mặt trời xuyên qua cành cây, biến mái tóc cô thành một vòng hào quang vàng đỏ lung linh. Mái tóc cô vẫn dài như lúc cô vào trường hồi 19 tuổi, và từ xa bà Anya nghĩ trông Kay chẳng khác gì ngày ấy. Kay mặc bộ đồ màu phi yến cắt may rất khéo, quần hẹp ống, giày cao gót màu xanh, áo khoác theo kiểu nữ hoàng Ấn Độ. Trang phục của cô là hình ảnh thu nhỏ của sự tao nhã. Cô gái rất có tài, ngay từ lần đầu đến chỗ mình đã tỏ ra là một nhà thiết kế trang phục phụ nữ tiềm ẩn, Anya nhủ thầm.

Vừa vào sân, Anya nói:

– Kay thân mến, cô đây! Cô xin lỗi đã bắt em phải đợi - Bà bước vội đến, gương mặt bà rạng lên tươi tắn, cặp mắt lấp lánh vì niềm vui gặp lại Kay sau một thời gian dài.

Kay quay ngoắt lại, rồi lao tới trong tầm nhìn của Anya. Cô ôm Anya thật chặt:

– Em được gặp cô thật là tuyệt vời .

– Cô cũng có thể nói như thế, Kay ạ. Nhưng chúng hãy đến ngồi bên bàn và uống trà đã . Cô muốn nghe mọi tin tức của em.

Hai người đến bên chiếc bàn Sắt, Honorine đã trải tấm khăn bàn bằng lanh nỉ, và xếp dọn mọi thứ cho bữa trà chiều. Cạnh bình trà lớn bằng bạc là một bình sữa và lọ đường rất hợp bộ, một đĩa đựng nhiều lát chanh thái mỏng . Trên một cái giá bạc nhiều tầng, Honorine xếp những miếng sandwich nhỏ và nhiều loại bánh quy. Có cả một chiếc bánh xốp phết đầy mứt và kem trứng . Thêm một bánh ngọt hao quả kiểu Anh, màu thẫm và trông ngon lành, trên cùng điểm những quả hạnh trắng .

Anya rót trà vào những tách sứ rồi đặt bình xuống, bà chăm chú nhìn Kay.

Người phụ nữ trẻ trông rất hấp dẫn, mái tóc đỏ buông dài, nước da màu trắng ngà mịn màng, óng ả, cặp mắt xanh biếc .

– Kay, trông em thật lộng lẫy! Thật là vui thấy em như thế này.... thật không tưởng tượng nổi .

Kay cũng cười:

– Chắc hồi đi học, em lóng ngóng và vụng về lắm?

– Chưa bao giờ như thế - Anya phản đối - Cô chúc mừng em đã thành công xuất sắc . Em làm cho nhà trường rất tự hào .

– Nhờ có cô em mới có ngày nay. Và tất nhiên nhờ cả mẹ em nữa . Không có bà em chả là gì hết ...

Anya chú ý thấy một bóng đen thoáng trong mắt Kay, làm nhòa cả màu mắt lúc cô nói về bà Alice đã mất ít lâu nay. Bà hiểu rõ Alice đã hy sinh rất nhiều cho Kay.

- Chúng tôi chỉ có thể hướng dẫn em, chỉ cho em phương pháp - Anya nhận xét - chỉ mình em tạo ra thành công cho em thôi, Kay ạ.

Kay gật đầu và nhấp từng ngụm trà, cô yên lặng, gương mặt cô nghiêm trang và trầm tư. Cô chìm đắm vào quá khứ giây lát, nhớ lại rất nhiều thứ .

Anya nói, phá vỡ sự im lặng:

- Cô rất mừng thấy em đến Paris từ trước bữa tiệc và chúng ta có cơ hội gặp nhau - Anya cười, cặp mắt bà vui vẻ - Những người kia cũng nghĩ như em, Kay ạ. Alexa, Jessica và Maria Ở đây cả rồi .

- Ô - Kay chỉ có thể nói thế .

Anya nghĩ đến Alexa và Jessica, cả hai đều bận bịu không lúc nào ngơi. Ngắm Kay bà băn khoăn. Liệu Kay có che giấu một điều bí mật nào không?

Hơi nhô về phía trước, bà nhìn cô học trò cũ chăm chặp:

- Em đến sớm có vì một lý do đặc biệt gì không, Kay thân mến?

- Thực ra là có cô ạ - Kay quay mặt về phía Anya và tiếp - Em đang nghĩ đến việc mở cửa hàng bán quần áo và các mặt hàng mới ở đây. Ai cũng tin là các loại quần áo của em sẽ bán được ở Paris.

- Cô hoàn toàn tin thế . Và ý tưởng ấy thật tuyệt vời . Cô tự hào vì em.

- Em cảm ơn cô. Em cũng muốn đến Lyon gặp các nhà sản xuất tơ lụa và gấm thêu kim tuyến . Em cần một số màu đặc biệt cho bộ sưu tập sắp tới của em.

- Em sử dụng màu rất thông minh. Cô rất ưng bộ quần áo màu phi yến này của em - Bà Anya nói nhỏ . Rồi bà hỏi - Chồng em thế nào rồi?

Kay ngồi thẳng lên:

- Nhà em khoẻ - Cô lắc đầu -Vâng, em hy vọng là thế . Ian đang ở New York có việc, và nhà em không thích thành phố lắm . Chắc Ian rất buồn chán và nóng lòng muốn về nhà ở Scotland.

- Ừ phải, cậu ta là một người nông thôn, có lần em đã kể cô thế.

- Vâng - Cô ngừng một chút - Mấy người kia đang ở đây hở cô? Cô đã gặp họ chưa?

- Cô gặp Maria vài lần, còn Alexa vừa ăn cơm với cô trưa hôm qua.

- Cả hai lập gia đình rồi chứ?

- Ồ, chưa.

- Thế còn Jessica?

- Cô chưa gặp nó. Nhưng nó vẫn chưa lấy chồng. Hình như em là người duy nhất trong bộ bốn tìm được người trong mộng.

Kay dựa lưng vào ghế há hốc miệng nhìn Anya, một vẻ hoảng hốt chập chờn trên mặt.

Những giọt nước mắt bất giác dâng tràn mắt cô, chỉ chực chào xuống má .

– Có việc gì thế em? Anya hỏi, ngạc nhiên và ân cần .

Kay không nói gì . Nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi.

– Kia em, có chuyện gì thế? - Anya tì gần hơn vào bàn và chạm vào cánh tay Kay như thể an ủi .

Đưa mấy đầu ngón tay lau nước mắt, Kay nói bằng giọng ngập ngừng:

– Em rất lo về cuộc hôn nhân của em, cô Anya ạ. Mãi em không có thai, và đó là căn nguyên mọi chuyện .

– Cô hiểu rồi. Ian muốn có một đứa con trai và một người thừa kế.

Tức hiệu.... đất đai... lẽ tất nhiên rồi. Cô hiểu.

Kay nuốt nước mắt và hắng giọng:

– Ian là người rất tốt, anh ấy không nói gì hết. Chưa bao giờ đã động đến chuyện này. Nhưng em biết việc đó luôn ở trong tâm trí Ian. Và đó chính là sức ép của em, lúc nào cũng lơ lửng trên đầu em.

– Cô hiểu ý em.

– Em đến Paris để gặp bác sĩ Françoise Boujon. Cô có nghe ông ấy không?

Anya gật:

– Có, ông ấy rất được kính trọng. Cô chắc ông ấy có thể giúp được em.

– Ôi cô Anya, em cũng hy vọng như thế.

– Em đã gặp ông ấy chưa?

– Dạ hôm qua rồi ạ, em đã làm nhiều xét nghiệm.... - Kay ngừng lại, ngoảnh mặt đi và cắn môi.

Anya chăm chú nhìn cô.

Kay đưa mấy đầu ngón tay lau mắt lần nữa; Cô thốn thức .

– Em có sao không?

– Em đã nói dối bác sĩ Boujon - Kay nói toạc ra và quay lại nhìn Anya - Ông ấy hỏi em một số câu, và em đã không trả lời đúng sự thật. Em đã nói dối.

– Nhưng tại sao? Anya cau mày - Em làm thế để làm gì? Chẳng giống em chút nào.

Lại cắn môi, Kay giải thích:

– Em không muốn kể với ông ấy những bí mật của em. Em nghĩ là không ai biết... những điều về em thì tốt hơn.

– Cô hiểu - Anya dựa lưng vào ghế, điềm đăm nhìn cô - Chính xác thì em đã dấu bác sĩ Boujon những gì?

– Lúc ông ấy hỏi em có mang bao giờ chưa, em nói chưa. Nhưng không phải thế đâu. Em đã có thai một lần rồi . Cô có nghĩ là khi khám, ông ấy sẽ phát hiện ra không?

– Cô không chắc... - Anya chăm chú nhìn Kay - Em đã mất đứa bé chẳng?

Kay hít một hơi thật sâu:

– Em đã phá thai.

– Ôi, Kay.

– Cô đừng nhìn em như thế, cô Anya. Em xin cô. Em bị lạm dụng tình dục lúc em còn rất trẻ. Khi có thai em mới 12 tuổi.

Anya nhắm nghiền mắt lại và ngồi im một lúc lâu. Cuối cùng mở mắt ra, bà thấy khu vườn dường như bớt rục rờ hơn, ánh nắng như nhạt nhòa hẳn đi. Bà điềm đạm nhìn Kay, thấy mặt cô như khô quắt lại.

– Em có kể chuyện đó với ai không?

– Em chưa bao giờ nói với ai. Chỉ có mẹ em biết - Kay thì thào.

Anya siết chặt tay cô, rồi rót thêm trà vào tách. Bà vẫn lặng lẽ và đợi.

Một lát sau, Kay mới trấn tĩnh lại. Cô ngồi dựa vào lưng ghế và nhấp vài ngụm trà Anya vừa rót. Sự xúc động và lo âu của cô dần lắng xuống.

Cái nhìn đăm đăm của cô dịu lại, giọng cô bình tĩnh lúc cô nhìn Anya và nói:

– Em nghĩ tốt hơn hết là em kể từ đầu. Hồi ấy mẹ em làm việc cho một nhà thiết kế thời trang ở Glasgow tên là Allison Rawley. Mẹ em trông coi cửa hàng. Ngoài ra, Allison có một người bạn thân, một người Anh có tước hiệu quý tộc. Thỉnh thoảng bà ấy ghé thăm Allison và tất nhiên là mua đồ ở cửa hàng. Bà ta mời mẹ em trông nom nhà cửa cho bà ta. Bà ấy cho là mẹ em giàu kinh nghiệm và có khả năng. Hồi ấy em mới lên mười.

– Mẹ em đã nhận việc đó?

– Vâng. Mẹ em từ chối sao được? Ngôi nhà ấy ở Vịnh Forth, từ Edinburg đi độ nửa giờ ô tô. Quý bà ấy bảo mẹ em không phải lo gì cho bọn em - Sandy và em. Bọn em có thể đi cùng mẹ và được thu xếp chỗ ở trong ngôi nhà ấy. Mẹ em thấy đấy là cơ hội tốt hơn cho địa vị của bà, được nhiều tiền hơn để mẹ con có dịp đi khỏi thành phố về vùng nông thôn.

Kay ngừng lại.

– Em sẽ không bao giờ quên nhà ấy, Cô Anya ạ. Đất đai vườn tược, quang cảnh đồi lammermuir và vịnh Forth đẹp kỳ diệu. Thật mê người. Nhưng trong nhà ấy có một thứ khó chịu - ít nhất là với em - đó là ông chủ.

– Ông ta quấy nhiễu em - Anya hỏi, nhẹ nhàng.

Kay gật đầu.

– Mẹ con em ở đấy độ nửa năm thì bắt đầu có chuyện. Hồi ấy em mười một tuổi rưỡi. Lúc đầu lão ta làm như tình cờ vuốt ve em, bóp vai em xoa đầu em. Rồi sau đó, lão ta bắt đầu rình em trong bãi đất hoặc trong rừng. Lão ta...lão ta sờ soạng em... vào những chỗ kín đáo. Anya chỉ gật đầu, không muốn cắt ngang giọng kể của Kay.

– Sau mấy lần xảy ra thật tệ hại, em bắt đầu chống cự. Lão ta dọa sẽ sa thải mẹ em, đuổi cả mấy mẹ con em nếu em không làm việc lão muốn. Lão bảo sẽ tống mẹ con em vào cảnh

nghèo túng (penury), em không hiểu như thế nghĩa là gì và sợ lắm . Em biết việc làm của mẹ rất có ý nghĩa với bọn em. Nếu phải ra đi, mẹ con em biết đi đâu? Và Penury ở chỗ nào? Suốt một thời gian dài, em cứ ngỡ đó là tên một địa điểm khùng khiếp .

– Em không kể cho mẹ em một lần nào ư? Anya đánh bạo hỏi.

– Em quá sợ nên không dám kể... em sợ lão ta lắm... sợ những việc lão ta có thể làm với mẹ con em. Lão ta là người có thể lực, còn mẹ con em thì nghèo. Bố em đã mất nhiều năm và bọn em chỉ còn bà ở Glasgow.

– Ôi Kay thân mến - Anya lẩm bẩm - Câu chuyện với em thật kinh khủng - Mặt bà ảm đạm, cái nhìn của bà đau đớn lúc bà nói.

– Kinh khủng thật, và đáng sợ. Rồi thời gian trôi đi, lão ta ngày càng trở tráo và đi xa hơn với em. Em cố tách lão ra, nhưng lão khéo và dai dẳng . Cuối cùng, năm em mười hai tuổi, lão đã đến tận cùng, cô Anya ạ. Một chiều thứ Bảy, Lúc mẹ em và Sandy đến Edinburg, lão đã cưỡng bức em.

Kay ngừng lại uống một ngụm trà . lát sau, cô tiếp:

– Chuyện đó đã xảy ra mấy lần làm em rất hoảng sợ . Rồi đến ngày em mất kinh, và em biết điều mà em sợ cuối cùng đã xảy ra. Em chắc là mình đã có thai.

– Rồi cuối cùng em kể với mẹ em.

– Vâng, em không còn sự lựa chọn nào khác. Mẹ em đối với em rất tốt, bà thất kinh vì việc xảy ra. Bà giận điên lên lúc đến gặp lão chủ. Bà thẳng thừng dọa sẽ đưa lão ra trước pháp luật. Bà buộc tội lão gạ gẫm trẻ vị thành niên, bà sẽ báo cảnh sát và thuê luật sư ở Edinburg. Bà thề sẽ kiện lão. Lúc đầu, lão chối không đến gần em bao giờ, nhưng trong dinh cơ ấy không còn người đàn ông nào khác, và mẹ con em sống ở một nơi biệt lập.

– Rồi mẹ em có đến cảnh sát không?

Kay lắc đầu:

– Không, Bà không đến. Bà định làm thế thì lão chủ đưa ra một giải pháp. Lão nói sẽ giữ mẹ con em đến bác sĩ ở Edinburg, ông ta sẽ làm phẫu thuật cho em và lão sẽ trả tiền. Lão đưa cho mẹ em ba tháng lương và mẹ con em phải ra đi. Ngay lập tức.

– Rồi sao? Mẹ em có nhận lời không, Kay?

– Không mẹ em hiểu là bà nắm đằng chuôi. Lão chủ có chân trong Thượng Nghị Viện ở London. Vợ chồng Lão đang ở đỉnh cao danh vọng tron xã hội . Mẹ em hiểu rằng lão sợ nhất là xảy ra một vụ bê bối . Lúc đó, mẹ em đưa ra một đề nghị ngược lại .

– Là gì vậy? Anya hỏi và cúi gằm hơn.

– Mẹ em đã có trong tay thông báo của bác sĩ ở Edinburg, và hẹn gặp lão chủ. Rồi bà bảo lão rằng bà muốn có... Kay hít một hơi thật sâu - Một triệu bảng .

Anya há hốc miệng nhìn Kay. bà không thốt nên lời mất một lúc. Cuối cùng, bà cố nói:

– Alice có được số tiền đó không?

- Không. Cuối cùng lão thoả thuận bốn trăm ngàn bảng.

- Chúa ơi!

Kay gạt đầu, rồi mỉm cười yếu ớt:

- Mẹ em không chịu ra đi cho đến lúc séc của lão được thanh toán . Lúc ấy, mẹ con em chuyển đến Edinburg, mẹ em tìm được một căn hộ nhỏ cho cả nhà . Kay dựa vào lưng ghế, lắc đầu rồi thở dài, nhìn Anya đăm đăm.

Trong vườn, tất thấy vẫn lặng lẽ. Không một tiếng lá khua, không một nhánh cỏ xao động. Không một chuyển động nào . Thậm chí lũ chim cũng im lặng.

Nhưng đầu Anya ong ong vì những điều vừa nghe.

- Bà Alice đã dùng số tiền ấy cho em ăn học, phải không?

- Vâng, và cho cả Sandy. Mẹ em không bao giờ dùng cho bản thân bà, trừ việc thuê nhà ở lúc đầu . Bà luôn làm việc cần mẫn và tiết kiệm . Số tiền còn lại, bà gửi vào tài khoản tiết kiệm ở nhà băng, khởi nghiệp cho việc kinh doanh thời trang của em sau này .

- Alice thông minh thật, Kay ạ, rất thông minh trong nhiều phương diện. Nhưng còn việc phá thai? Em chưa kể chuyện đó. Người ta làm hỏng sao?

- Em không biết chắc. Nhưng em lo thế, cô Anya ạ. Em bị chảy máu rất nhiều và đau đớn khủng khiếp mất nhiều ngày. Liệu bác sĩ có làm tổn thương em không?

- Cô nghĩ là có, nhưng rồi em sẽ biết thôi. Thế bao năm qua, mọi thứ.... vẫn ổn cả chứ?

- Vâng, nhưng em không chắc là không có chuyện gì .

Anya đứng dậy đến chỗ Kay, vòng tay ôm lấy cô, cố hết sức an ủi cô. Kay bám lấy bà, thốn thức. Anya vuốt tóc cô, dỗ dành cô, cuối cùng cô dịu dần .

Lát sau, Anya nói khẽ:

- Ian không biết phải không? Em chưa bao giờ kể với Ian?

- Em kể sao được - Kay thì thầm - Anh ấy không biết gì về quá khứ của em. Mẹ em đã tạo ra một thân thể hoàn toàn mới cho em, và bà có tiền để xoay chuyển mọi chuyện. Ian sẽ chết mất nếu biết xuất thân của em. Và anh sẽ ly dị em mất. Em biết như thế .

- Đừng tin chắc thế Kay, con người có thể rất cảm thông.

- Em không dám tin chuyện đó, cô Anya ạ.

- Trong nhiều trường hợp, lời nói chỉ là an ủi nhạt nhẽo - Anya dịu dàng nói và vuốt ve mái đầu kay - Nếu nói là cô rất tiếc vì những gì xảy ra với em là chưa đủ. Nó không thể hiện nỗi đau và thương tổn mà cô cảm thấy cho em, Kay thân mến - Giọng bà Anya hơi run vì xúc cảm bất ngờ và bà thấy không thể tiếp tục nổi .

Lát sau, Kay trấn tĩnh lại và ngược nhìn bà:

- Em đã sống trong nỗi sợ hãi kể từ ngày lão bắt đầu hành sự với em. Nhưng em là một đứa hay mơ mộng . Em đã mơ mộng ngay từ hồi còn rất bé, và chính nó đã giữ cho em sống được .

- Em đã chế ngự được mình rất giỏi . Cô không thể hình dung nổi em ra sao.
- Em đã học được một điều, Cô Anya ạ.
- Gì vậy?
- Em biết tự vũ trang để chống lại cuộc đời .

Honorine ra ngoài báo với Anya có điện thoại và Anya vào nhà để nghe. Chỉ còn lại mình Kay ngoài vườn.

Nước mắt đã ngừng chảy, cô ngồi lặng bên trong chiếc ghế, soi vào gương trong hộp phấn nhỏ bằng bạc . Có vài vết mascara hoen quanh mắt, cô lấy giấy lau đi và đập nhẹ phấn và tô lại son môi. Rồi, cho hộp phấn và các thứ vào xách, đột nhiên cô không còn thấy lo lắng nữa . Lúc quay trở lại, Anya nhìn cô và kêu lên:

- Có tin mừng đây, em ạ. Em đã khá hơn chưa?

Kay mỉm cười:

- Rồi ạ, em cảm ơn cô đã lắng nghe em, nhẫn nại và thông cảm, thưa cô Anya. Cô đã giúp em rất nhiều .
- Có việc cô muốn nói với em đây. Bao giờ đến bác sĩ Boujon lần nữa, có thể ông ấy sẽ hỏi em đã nạo phá thai lần nào chưa, cô tin là em sẽ kể lại sự thực .

Kay hơi giựt mình và nhìn bà chăm chăm:

- Em thấy khó lắm...
- Em không cần phải thuật lại tỉ mỉ từng chi tiết - Anya ngắt lời - Cô nói về việc lạm dụng tình dục kia. Chỉ kể sự thật thôi. Nếu em có gì trục trặc bên trong, ông ấy phải biết về tiền sử bệnh để có chỉ định chữa trị .
- Em cũng nghĩ thế - Kay miễn cưỡng đồng ý .
- Biết tường tận bệnh sử của em, ông ấy sẽ bảo cho em biết chẳng có gì trục trặc và chẳng có lý do gì để em không thụ thai được - Anya nhìn Kay chăm chăm - Khi đó, em sẽ không còn lo về việc ấy nữa .

Kay gật đầu.

Anya vươn tay qua bàn và nắm lấy bàn tay Kay:

- Em đã can đảm và mạnh mẽ suốt đời, Kay ạ, và cô rất tự hào vì em. Cô muốn em biết rằng cô lúc nào cũng ở đây với em, bất cứ lúc nào em cần đến cô.

Kay rất cảm động, cô đáp:

- Cảm ơn cô Anya, cô là bạn em, một người bạn thực sự.

Lời nhận xét ấy làm bà Anya cau mày, bà tuyên bố:

- Cô mong cô không là người bạn duy nhất của em.
- Vâng, em thân với Sophie, trợ lý của em, thân cả với Fiona, em gái của Ian, nhưng cô mới là người bạn thực sự thân thiết của em.

Còn chuyện ấy mới buồn làm sao, Anya nghĩ . Bà nói:

- Thật đáng tiếc là bộ bốn của các em lại tan tác. Cô chân thành mong các em sẽ xoá bỏ được những điều khác biệt và lại là bạn bè như xưa - Anya nhìn Kay thật lâu, cái nhìn sắc sảo - Cứ nghe lời bà già này đi, cuộc đời quá ngắn ngủi, đừng hận thù làm gì .
- Em cũng nghĩ thế - Kay đáp, thầm nghĩ cô là người ít gây gỗ nhất trong bốn người . Những người kia mới gây nên những chuyện rắc rối.

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác : Three Weeks In Paris

Chương 10

Alexa nhìn đồng hồ lúc chuông điện thoại reo. Đúng 6:30 . Vừa lấy ống nghe, cô nói: "Hello", giọng cô căng thẳng như không phải của mình, cô nắm chặt ống nghe đến mức những khớp xương trắng bệch dưới ánh đèn .

- Tom đây. Anh đang ở hành lang.

- Em xuống ngay đây - Cô đáp rồi gác máy, nhặt xắc và khăn quàng rồi ra khỏi phòng.

Lúc đợi thang máy, cô liếc nhìn vào tấm gương gần đó. Mái tóc cô mượt mà, cách trang điểm hoàn hảo. Cô mặc bộ váy áo bằng lanh màu đen cắt may rất đẹp, loại áo có thể đi đến bất cứ nơi nào, đồ trang sức duy nhất của cô là một chiếc đồng hồ và đôi hoa tai ngọc trai.

Cô hít một hơi thật sâu lúc bước vào thang máy. Cô rất bồn chồn trong lúc đi xuống, nhưng vừa ra khỏi thang máy cô đã nhìn thấy anh. Anh đứng tránh sang một bên, gần ngay lối vào Jardin d Hiver, đang nhìn thẳng vào hành lang chính nên chỉ nhìn thấy mặt anh nhìn nghiêng. Cô nhận thấy anh vẫn điển trai như ngày nào. Anh mặc áo cộc tay màu lơ thẫm, quần xám và somi màu lơ. Cavát lụa, kẻ sọc màu lơ và xám bạc, mái tóc nâu của anh lấp lánh.

Cô nén lòng, cố trấn tĩnh và ngạc nhiên lúc anh quay đầu lại và nhìn thấy cô ngay lập tức. Gương mặt anh nghiêm nghị lúc anh tiến đến chỗ cô, bước đi và thái độ của anh đầy tự tin. Bỗng anh nhoẻn cười, để lộ hàm răng trắng muốt, đẹp hoàn hảo. Cặp mắt anh xanh biếc. Cô cũng nhìn mái tóc anh giờ đây đã điểm bạc ở hai bên thái dương.

- Alexa - Anh nói và nắm lấy tay cô, rồi hôn lên má cô.

Cô rút ra gần như ngay lập tức, sợ anh nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch. Cô nuốt nước bọt, miệng cô khô khốc, cô nói:

- Chào anh, Tom.

Cặp mắt xanh biếc của anh thăm dò bộ mặt cô một lúc, rồi anh cau mày . Lại nắm lấy tay cô, anh nói:

- Chúng ta uống chút gì nhé?

Họ vào quán Fontainebleau quay mặt ra vòng cung Rivoli, ngay trước lối vào chính của khách sạn.

Anh đưa cô đến chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ trong góc, rồi cả hai ngồi xuống . Người phục vụ

lập tức đến bên họ .

Tom nhếch một lông mày lên:

- Như mọi khi nhé?

Cô gật đầu .

- Cho hai cốc .

Lúc người phục vụ đi rồi, Tom chăm chú ngắm cô:

- Em không thay đổi gì. Trông em vẫn y như cũ, trừ mái tóc .

- Em đã cắt ngắn.

- Anh thấy rồi . Họp với em lắm. Rất đẹp.

Cô không nói gì.

Ngừng một chút, rồi Tom tiếp:

- Anh biết rất nhiều về em, Alexa ạ. Em rất thành công với những thiết kế trong các vở diễn.

- Vâng, về nhiều mặt em đã gặp may.

- Anh thì nói có thành công như vậy phải là người có tài.

Cô cười nhẹ với anh, thầm ước tim cô đừng có đập loạn xạ như thế này nữa.

Người phục vụ trở lại bên bàn, đặt hai ly champagne xuống trước mặt họ .

Lúc chỉ còn lại hai người, Tom nâng ly và chạm ly với cô.

- Chúc sức khoẻ .

- Chúc sức khoẻ . Cô đáp, và cười thật tươi với anh.

Anh đặt ly xuống .

- Nghĩ là ít nhất thì vẽ khắc nghiệt cũng không bao giờ mất đi - Anh lẩm bẩm.

- Em không biết là trông em lại có vẻ khắc nghiệt đấy .

- Em lây anh mà - Anh nhô người qua bàn, cái nhìn của anh nồng nhiệt hơn bao giờ hết -

Anh rất vui là em đã gọi. Và rất vui được gặp em, Alexa - Thấy cô vẫn im lặng, anh hỏi - Em không thích gặp anh hay sao?

- Có.

Anh cười phá lên:

- Nghe tiếng "có" ấy mới tội nghiệp chứ . Rụt rè lắm .

- Không phải thế đâu. Em vui vì gặp anh, Tom ạ. Em muốn gặp anh, nếu không em đã không gọi điện.

Anh vươn tay ra, nắm lấy bàn tay cô, ngắm cô thật kỹ. Rồi anh liếc nhìn xuống tay cô:

- Em chưa lấy chồng hoặc hứa hôn ư?

Alexa lắc đầu, không thể nói nên lời.

- Chắc em phải có ai đó - Anh thăm dò - Hay tất cả đàn ông ở chỗ em đều mù cả rồi?

Cô bật cười - anh luôn làm cho cô cười - và cùng tham gia trò đùa của anh, cô định kể với anh là chưa có người nào đặc biệt, nhưng lại thay đổi ý định. Thay vào đó, cô nói:

- Em có một người bạn. Anh ấy rất dễ thương. Là người anh - Lời lẽ của cô không gãy gọn.
- Chuyện nghiêm túc chứ?
- Em...em không biết - Cô ấp úng - Vâng, có lẽ là anh ấy nghiêm túc.
- Còn em thì sao?
- Em thì... không chắc lắm. Thế anh đã có người nào đặc biệt trong đời chưa?
- Chưa - Anh đáp gọn.
- Em không tưởng tượng là anh không có một cô bạn gái ở bên.
- Lẽ tất nhiên rồi. Nhưng em có thể dùng chữ ấy ở số nhiều. Và chẳng có ai có ý nghĩa đặc biệt với anh.

Cô cảm thấy nhẹ cả người, toàn thân cô chùng xuống. Cô mong là anh không chú ý và nói nhanh:

- Vừa rồi em gặp Nicky Sedgwick ở nhà bà Anya. Anh ấy có nói là anh đã mua một cái nhà ở Provence. Chí ít thì anh ấy đã nghe tin như thế.
- Đúng thế. Bà anh đã mất. Bà để lại cho anh ít tiền. Anh đã mua một trang trại nhỏ ở ngoại vi Aix-en Provence, một trang trại trồng Oliu.
- Tuyệt quá! Thế anh quản lý nó ra sao?
- Loàng xoàng thôi - Anh toét miệng cười - Nhưng anh sắp đầu tư vào đấy, thuê một người quản lý điều hành hộ anh. Nhưng đấy chỉ là một sở thích thôi, chẳng có gì nghiêm túc hơn đâu.
- Anh không bỏ ngành luật sư chứ? Hoặc bỏ thành phố?
- Ai có thể bỏ Paris được chứ? Có lẽ không phải là anh. Chắc em thừa biết anh không chuẩn bị để làm một nông dân.
- Em biết.

Anh nhấp một ngụm champagne và tiếp:

- Anh đã đặt một bàn ở L Ambroisie. Ở quảng trường des Vosges. Nhưng trước hết, anh muốn chúng ta hãy dạo quanh Paris đã. Tối nay trời đẹp thế này, mà em không ở đây đã lâu rồi.

Lát sau anh đưa cô xuống các bậc thềm khách sạn, anh nắm lấy khuỷu tay cô đưa đi. Lúc đi ven bờ hè, anh đưa tay ra hiệu cho người lái xe đang đứng cách ô tô một chút.

Lát sau, Tom giúp cô vào ghế sau chiếc Mercedes màu hạt dẻ và lên xe theo cô. Alexa lùi xa, nép vào một góc ghế; Tom ngồi góc kia, cô để chiếc khăn quàng và xắn vào giữa như một rào chắn.

Cô chú ý thấy anh liếc nhìn mấy thứ ấy, thấy miệng anh mím lại vì cố nén cười. Cô bỗng cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, và cố vắt óc nói mấy chuyện linh tinh nhưng không thành công. Cô bàng hoàng và mỗi lúc một cảm thấy không thể thở nổi. Điều đó chẳng có gì bất thường. Lúc nào anh cũng có ảnh hưởng lạ lùng đến cô.

Anh nói chuyện với người lái xe rất nhanh bằng tiếng Pháp, giải thích đưa họ đi đâu, vòng quanh Quảng trường Concorde, ngược lên Champs-Élysées, vòng xuống sông Seine trên bờ tả ngạn. Chỉ dẫn cho người lái xe xong, anh ngồi yên trong góc, nhìn cô và bắt đầu nói chuyện rất thoải mái:

- Nicky thế nào rồi? Đã lâu lắm anh không gặp cậu ấy.
- Anh ấy khoẻ, anh ấy và Larry thành công chưa từng thấy.
- Anh có nghe thế. Em sắp làm việc với họ phải không?
- Chỉ với Nicky thôi. Hôm nay bọn em đi ăn trưa với nhau. Lẽ tất nhiên là anh ấy thích lôi em vào bất cứ chỗ nào có cảnh phục trang... anh ấy biết em rất để ý đến những nghiên cứu về lịch sử mà.

- Bộ phim ấy nói về gì vậy?

- Về Mary, Hoàng hậu xứ Scot.

- Mà lại làm ở Pháp?

- Vâng, cả Anh và Ireland nữa - Alexa đột nhiên sững lại, rồi kêu lên - Ôi Tom, quảng trường Concorde ban đêm dưới bầu trời tuyệt vời này đẹp quá chừng.

Anh liếc nhìn qua cửa sổ và lẩm bẫm:

- Ừ, tối nay ánh sáng trong treo lạ thường. Giờ khắc này thành phố trông thật quyến rũ.

- Chút nữa trông còn đẹp hơn, nhưng chẳng có gì phải phàn nàn cả - Cô nói.

Em và khoảnh khắc mê hồn của em! Em đã bịa ra hồi còn bé tí - Tom cười phá lên. - Anh vẫn nhớ ư?

- Anh nhớ hết mọi thứ .

Anh duỗi tay tìm tay cô, nhưng cô vội thu tay vào lòng và liếc ra ngoài cửa sổ, giả vờ không nhận thấy anh muốn giữ lấy tay cô. Cô biết nếu anh chạm phải người cô, cô sẽ ngã quỵ vòng lòng anh mất.

- Em kể cho anh nghe về bộ phim ấy đi - Anh nói đột ngột và quay sang cô - Em có biết bao giờ khởi quay không?

- Em không biết chắc. Có lẽ vào cuối hè này, em nghĩ thế, sao ạ?

- Anh thích nghĩ có em ở đây, Ở Paris này.

- Ồ - Cô chỉ có thể nói thế. Cô đã quên bằng hết mọi lời lẽ .

Sau đó một lát, ô tô đến chỗ đỗ ở quảng trường Saint-Michel.

- Ra đi em - Tom nói và mở cửa xe, giơ tay giúp cô ra ngoài. Anh bảo lái xe - Năm phút nữa nhé, Hubert - Rồi đóng ầm cửa xe, anh cầm lấy tay cô.

Anh sải bước đưa cô xuống phố de la Huchette và ngược lên phố de la Bucherie có nhiều hiệu càphê xinh xắn . Đến thẳng sông Seine, Tom kêu lên:

- Nhìn này, Alexa! Em vẫn bảo là thích cảnh này ở Paris.

Họ đứng bên nhau, ngắm Ile de la Cité, một trong nhiều hòn đảo nhỏ trên sông Seine, trên

đó có nhà thờ Đức Bà . Alexa ngược lên nhìn Tom, anh cũng đang nhìn cô. Mắt họ gặp nhau và hút lấy nhau. Cô gật đầu rồi quay mặt về nhà thờ Đức Bà . Các ngọn tháp Gothic hùng vĩ in bóng trên nền trời xanh thăm thẳm, và ngọn tháp cao hơn sáng lên trong những tia nắng cuối cùng của mặt trời đang tắt .

Cô liếc nhìn anh lần nữa và nói:

– Vâng, cảnh này có ý nghĩa đặc biệt với em.

– Và cả với anh nữa . Em không nghĩ là anh không thể quên được đêm hẹn hò đầu tiên của chúng ta, anh và em đã đến và đứng đây sao?

Cô hé miệng định nói nhưng không thể thốt nên lời . Anh cúi xuống và hôn cô thật nhẹ. Rồi kéo cô vào vòng tay, anh ôm chặt

cô sát vào anh, những cái hôn của anh mỗi lúc một say đắm .

Cánh tay cô quấn lấy cổ anh, cô bám lấy anh.

Lúc rời nhau ra, anh nhìn sâu vào mắt cô và đưa tay dịu dàng vuốt ve một bên mặt cô.

– Tại sao anh lại đưa em đến đây, Tom?

– Để em biết rằng anh không quên gì hết.

– Cả em cũng thế - Cô thì thầm . Tim cô thắt lại khi nghĩ đến nỗi đau anh đã gây ra cho cô và niềm hạnh phúc họ đã cùng chia sẻ .

Cuối cùng cô nói:

– Em biết là đến Paris, em không thể không gọi cho anh.

– Và anh cũng không chịu đựng nổi nếu em ở đây mà không gặp em - Vòng tay ôm vai cô, anh đưa cô trở lại xe, và ngay lúc ấy anh nói khẽ:

– Anh nhớ em... rất nhiều .

– Em cũng nhớ anh.

Tom hít một hơi thật sâu, thổi vào không khí, rồi liếc nhìn quanh; Lát sau, anh đánh bạo:

– Anh bạn của em, anh bạn người Anh ấy . Anh ta có muốn quan hệ lâu dài với em không?

– Có, anh ấy đã nói chuyện đó .

– Còn em có muốn thế không? Hôn nhân, con cái, cuộc sống gia đình?

– Có, em muốn thế với anh.

– Chứ không phải với anh ấy?

Alexa nhún vai, cô ngược nhìn bầu trời và lắc đầu:

– Em không biết . Nói thực là em không muốn nhắc tới chuyện này nữa.

– Anh rất lấy làm tiếc, anh cầu cho.. - Giọng anh nhoà đi, anh tiến đến chiếc Mercedes đã đỗ ngay trước mặt.

Họ khó mà nói chuyện trên đường đến khách sạn, chỉ ngồi im mỗi người một góc như trước, dù sự im lặng giữa họ lúc này không còn hờn giận, mà thân tình. Họ rất hợp nhau và thoải mái bên nhau, ngay cả khi không muốn trò chuyện .

Alexa lâm vào tình huống khó xử . Cô không thể hiểu vì sao anh lại hỏi về chuyện yêu đương của cô. Suy cho cùng, chính Tom đã là người chấm dứt việc đó từ ba năm nay. Một lần nữa, Anh làm như chuyện ấy chưa kết thúc . Mấy phút trước, anh đã kéo cô vào vòng tay anh và hôn cô đắm thiết . Cô lấy làm mừng vì anh là người hành động trước, chứ không phải cô. Anh đã là thật đột ngột, bất ngờ, còn cô đã sững sốt, bàng hoàn như rơi vào bẫy ....và vào vòng tay anh. Mà lại sẵn sàng nữa chứ . Cô đã bám lấy cổ anh và hôn trả lại anh, đầu óc cô choáng váng chẳng kém gì anh. Vậy thì chuyện đó cũng chưa kết thúc với anh ư? Cô cố rút mình khỏi cảm giác chói với; cô biết như thế là quá hạnh phúc vì nó chưa chấm dứt, và cô ngờ rằng chưa bao giờ chấm dứt.

Về phần mình, Tom Connors lặng lẽ trừng phạt mình đã không kìm nén nổi cảm xúc riêng của anh. Từ lúc nhìn thấy cô đứng trong hành lang khách sạn, anh đã muốn hôn cô, thật khát khao và mạnh mẽ . Anh đã thành thật khi nói rằng nhớ cô, và nhớ mọi điều những lúc họ có nhau. Vấn đề là anh không có ý định bắt đầu một quan hệ mới với cô lần nữa . Lẽ tất nhiên không phải anh không muốn làm tình với cô. Nhưng anh hiểu rất rõ rằng cuối cùng, anh không thể đem đến cho cô chút gì . Và anh không muốn làm tổn thương cô lần nữa .

– Em đã quên mất quảng trường des Vosges đáng yêu như thế nào rồi - Alexa nói - cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, và anh trấn tĩnh rất nhanh, nở vội một nụ cười .

– Nó thực sự là quảng trường cổ đẹp nhất Paris, từ thế kỷ 17 - Anh nói - Anh nhớ có lần đã kể với em, mẹ anh lớn lên tại một trong những căn nhà cổ ở bên kia khuôn viên này .

– Bác gái có khoẻ không? Bác trai nữa?

– Cả hai đều khoẻ, cảm ơn em. Còn bố mẹ em thì sao?

– Bố mẹ em khoẻ cả .

Anh tài xế Hubert bỗng mở cửa chiếc xe Mercedes, và sau khi Tom xuống trước, anh đưa tay đỡ cô. Họ cùng vào L Ambroisie, chớp nhẹ mắt lúc rơi vào bên trong lòe mờ .

Người phục vụ đón Tom nồng nhiệt, và chỉ cho anh một bàn hai người trong góc yên tĩnh của một căn phòng cỡ trung bình .

Alexa liếc nhìn quanh, lúc đã yên vị, cô chú ý đến lớp gỗ ốp tường màu sắc dịu dàng, trần nhà cao, những tấm thảm cổ, ngọn chúc đài bằng bạc cắm nến trắng, một cái vạc lớn bằng đá đầy ắp hoa tươi.

– Em có cảm giác như ngôi nhà cổ của tư nhân - Cô thì thầm, nhòai người qua bàn về phía Tom.

– Thì đúng là thế mà . Chỉ có mấy phòng ăn, và rất khó kiếm được bàn trừ khi là người nổi tiếng hoặc một chính khách . Hay một luật sư có tên tuổi - Anh nháy mắt với cô - Về quyền rũ không thể phủ nhận của toà nhà rất thích hợp với các món ăn tuyệt ngon. Món sôcôla tráng miệng ngon tuyệt vời, và họ có một trong những hầm rượu ngon nhất Paris.

– Anh biết em không phải là một người nghiện mà .

- Nhưng một ly champagne thì được chứ?

- Vâng.

Sau khi gọi champagne, Alexa nói:

- Anh chưa kể gì về anh hết . Mấy năm qua anh sống ra sao?

Anh dựa vào lưng ghế, nhìn cô nghĩ ngợi, vẻ trầm tư.

Cô nghĩ mắt anh chưa bao giờ biếc xanh như thế; anh rất điển trai, cử chỉ phóng khoáng, hấp dẫn khó cưỡng lại .

- Anh vẫn đại diện cho một số người trong giới phim trường . Hiện giờ anh đang đứng đầu một đơn vị trong công ty luật . Trong hai năm qua, công ty này đã trở nên khá tiếng tăm. Và công việc của anh khá suông sẻ - Anh nhếch một nụ cười mỉm - Nhưng chẳng có chuyện gì đặc biệt . Anh có một cuộc sống vào loại khá buồn tẻ, Alexa ạ.

- Em không gọi như thế đâu, anh Tom.

Người phục vụ mang đến hai ly pha lê thon cao đựng champagne màu vàng nhạt sủi bọt, và anh tránh được câu trả lời cô.

Bỗng người phục vụ trưởng đang đứng ở bàn bên hỏi Tom về thực đơn. Rõ ràng Tom là một khách hàng ưu ái ở đây.

Alexa ngồi lại, nghe lơ đãng, cái nhìn của cô dán vào Tom, mê mẩn . Cuộc sống buồn tẻ ư, cô ngẫm nghĩ và ước ao được sống cùng anh. Đúng lúc ấy, cô chợt nhớ đến Jack và thấy buồn.

Người đàn ông duy nhất cô muốn có trên đời này là Tom Connors.

- Anh mong là em không phiền lòng, anh đã đặt món cho cả hai chúng ta - Tom nói, phá vỡ những suy nghĩ của cô - Măng tây trắng, một chút langoustine bọc lá pastry là món đặc sản của họ, tiếp theo là ....

- Thịt cừu non - Alexa kiên quyết ngắt lời - chắc anh quên là em nói được tiếng Pháp .

- Không, anh không quên - Anh ngồi lại trong ghế, bình tĩnh nhìn cô chăm chú . Giá như cô biết anh nhớ đến những gì . Hình ảnh cô và những lúc bên nhau đã ăn sâu vào óc anh không mờ, và cô vẫn dai dẳng trong tâm trí anh.

Alexa nói:

- Anh sẽ gọi thứ vang ưa thích của anh, Chateau Pétrus, có lần anh bảo em chỉ nên uống trong những dịp đặc biệt . Tối nay là một dịp đặc biệt ư, Tom? - Cô nhìn anh đăm đăm, cặp mắt xanh trong trẻo của cô nghiêm trang như gương mặt cô.

- Đúng vậy. Kỷ niệm chuyến trở về Paris của em.

- Em chỉ đến thăm thôi. Và không ở lâu đâu.

Ném lên cô cái nhìn lạ lùng, anh cau mày và nói nhỏ:

- Đừng nói đến chuyện ra đi, Alexa, em vừa mới đến mà. Mà em sẽ về đây để làm phim cơ mà - Cặp mắt xanh biếc của anh ngời hẳn lên - Em ở đây bao lâu cho bộ phim ấy?

- Em không biết . Nicky chưa nói . Nhưng chắc là vài tháng, em đoán phải thế - Cô nâng ly

nhấp một ngụm champagne và hỏi, tò mò - Suốt ba năm qua, anh không đến New York lần nào ư?

- Không. Anh ở Los Angeles hai năm liền làm cho một khách hàng - Anh lắc đầu - Lẽ ra anh phải gọi điện cho em.

- Sao anh không gọi?

Anh đặt tay lên tay cô:

- Anh cảm thấy anh không có quyền . Anh là người đã đưa quan hệ của chúng ta đến chỗ kết thúc . Anh cho là em đã yêu người khác và có cuộc sống mới . Hãy quên đi.

Alexa ngấn người nhìn anh, cặp mắt cô mở to hơn, cô nghĩ: Yêu, quên đi. Sao Tom có thể nghĩ như thế? Yêu bằng tất cả trái tim, bằng cả tâm hồn, yêu từ đường gân thớ thịt trong người . Cô cố ngồi yên trong ghế . Mắt cô đầy lệ và cô muốn ngoảnh mặt đi nhưng biết rằng không thể được . Cô chớp chớp để kèm những giọt nước mắt lại .

- Em làm anh bối rối . Có chuyện gì thế em? Những ngón tay anh nắm chặt tay cô, anh nhoài qua bàn gần cô hơn, cặp mắt anh lo âu.

- Em ngạc nhiên vì anh....anh có thể nghĩ là em quên nhanh đến thế.

- Cũng đã lâu....ba năm rồi còn gì.

- Anh cũng chưa quên. Hay anh quên rồi?

Lúc đầu anh không muốn trả lời, rồi cuối cùng anh công nhận:

- Không, Alexa, anh không quên - Anh lưỡng lự rồi hỏi. Chắc em phải có quan hệ với anh ấy, vì em nói anh ấy muốn làm cho nó thành vĩnh viễn.

- Vâng, em có, nhưng lúc nào em cũng ngập ngừng về việc này - Alexa cười, một cái cười ngắn, lạ lùng - Em đoán có người sẽ cho em là điên khi nói với anh điều này, phỉnh nịnh lòng tự ái của anh - Cô hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng nói - Em yêu anh, Tom ạ. Lúc nào em cũng yêu anh, ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, và em cho rằng em sẽ yêu anh mãi mãi .

Anh gật đầu, vẫn nắm chặt bàn tay cô. Cặp mắt xanh biếc của anh nhìn như dán vào cô.

- Mấy năm qua, anh đã có những cuộc đi lại vô nghĩa với những người phụ nữ hoàn toàn chẳng là gì với anh. Họ chỉ là một bóng mờ . Em biết không Alexa, anh không muốn có ai ngoài em.

Cô nghiêm khắc nhìn anh đăm đăm, cặp mắt cô hẹp lại:

- Vậy sao anh không gọi cho em? Chưa từng quyến rũ em?

- Có chứ! Anh đã cầm điện thoại lên hàng trăm lần . Nhưng anh cảm thấy anh không có quyền, như anh vừa nói với em đấy . Anh cũng biết trong đầu anh còn nhiều vương mắc .

- Anh đã bảo là anh không có gì dành cho em, và để em tự do. Nhưng anh không làm được điều đó . Em đã vĩnh viễn ràng buộc với anh rồi, Tom ạ.

Một lúc im lặng.

Anh ngồi nhìn cô, ngắm thật kỹ mặt cô. gương mặt mà anh yêu quý . Anh trầm giọng nói, từ

tổn:

– Anh đã đợi cuộc gọi của em ngày hôm qua từ rất lâu rồi . Anh khó mà tin được rằng đó là em.

Người hầu bàn mang món măng tây trắng đến, sửa soạn mất một lúc, phun dấm thơm lên món rau trộn rồi mới đi.

Alexa ăn vài mằm măng rồi ngồi dựa vào lưng ghế.

Tom ngược nhìn cô và nhăn mặt:

– Sao thế em? Em chẳng ăn gì cả .

– Em không đói lắm .

– Anh cũng không đói .

Họ ngồi nhìn nhau dăm dăm, trao đổi cái nhìn tha thiết, đầy khao khát, hiểu rất rõ họ mong muốn điều gì. Tom nói :

– Lúc này chúng mình không thể bỏ đi, cho đến lúc bữa ăn dọn xong. Nếu đi, anh sẽ không thể đến đây lần nữa - Anh thở dài, với lấy bàn tay cô - Anh sẽ là một người không đàng hoàng .

– Em hiểu. Vậy sau lúc này thì sao?

Đúng lúc đó, món langoustine dọn ra làm cả hai thấy nhẹ hẫng người. Nâng ly vang đỏ, Tom chúc cô:

– Ly để mừng em, Alexa. Mừng em trở lại.

– Em cũng vui vì đã trở lại - Cô nói và chạm ly với anh. Cô nhấp một ngụm vang - Vang Chateau Pétrus của anh mềm như lụa vậy.

Anh cười, vẻ hài lòng.

Alexa nghịch nghịch miếng thịt cừu trong đĩa, cô xúc một đĩa đầy, ăn một miếng rồi đặt đĩa xuống . Nhìn anh, cô nói:

– Anh vừa nói anh có nhiều chuyện vướng mắc, cuối cùng thì anh đã giải quyết được chưa?

– Đã, anh tin là anh đã giải quyết được rồi - Anh đáp và uống một ngụm vang lớn, rồi dựa vào lưng ghế . Lúc đó, mặt anh hơi thay đổi - Anh phải mất một thời gian dài mới tỉnh trí được để kết thúc mọi chuyện, nhưng anh đã làm xong.

– Em mừng cho anh. Chắc bây giờ anh dễ chịu hơn nhiều .

– Đúng thế. Anh có nhiều lúc buồn, nhưng phần lớn anh thấy khá hơn. Anh đã chế ngự được quỷ dữ.

– Sao anh làm được điều đó? Cô hỏi và sau đó thảng thốt khi thấy vẻ mặt anh. Cô nói nhanh

- Em xin lỗi, em không muốn toc mạch đâu.

– Nếu anh không nói với em về chuyện đó, thì anh cũng không biết có thể nói với ai. Anh đã tự mình làm việc đó, không có bác sĩ tâm lý, không thuốc an thần . Anh chỉ đối mặt với những chuyện đã xảy ra, và quan trọng hơn cả là giải toả mặc cảm có lỗi .

- Chắc phải khó khăn lắm, anh Tom.

- Đúng thế, nhưng anh có động cơ mạnh mẽ. Anh muốn lại là Tom Connors như trước khi Juliette và Marie-Laure mất. Khi anh nói với em là không có tương lai dành cho em và em rời Paris, anh đã chọn cách tránh né. Anh đã uống rượu. Uống rất nhiều - Anh liếc nhìn ly vang trên bàn - Không phải là loại nhẹ đâu. Mà loại nặng kia. Phần lớn là Vodka, trong sáu tháng liền. Nhưng đến một ngày, anh tởm ghét việc anh đã làm và bỏ rượu. Anh cũng đã làm một việc nữa.

- Việc gì vậy?

- Anh quyết định làm một nghiên cứu.

- Nghiên cứu? Về vấn đề gì?

- Chủ nghĩa khủng bố. Vợ con anh đã bị bọn khủng bố giết hại trong một ngày ấm áp, đẹp nắng ở Athens. Giống như mọi người khác ở quảng trường hôm ấy, họ đều vô tội. Anh muốn biết kẻ nào và tại sao, vì thế anh đã bỏ một năm để đọc, nói chuyện với các chuyên gia, tìm hiểu về trào lưu chính thống của tín đồ đạo Hồi và các nhóm khủng bố. Khoảng bốn tháng trước đây, anh nhận ra rằng cuối cùng, anh đã giải thoát khỏi mặc cảm có lỗi. Anh không giết vợ con anh vì đã đến muộn trong ngày hôm ấy. Họ đã bị những kẻ tàn bạo núp danh nghĩa đạo Hồi chống lại chiến tranh du kích đặt bom.

Alexa nín lặng một lúc, rồi giơ tay ra sờ vào bàn tay anh:

- Anh có tìm ra nhóm nào đánh úp chiếc xe buýt của Mỹ ngày hôm ấy không?

- Anh có một ý tưởng hay, và nhiều nhà cầm quyền khác cũng thế. Nhưng hay mà làm gì? -

Anh thở dài - điều cơ bản là anh đã xua đuổi được mặc cảm tội lỗi, và từ đấy anh cảm thấy mình là một người bình thường.

- Em rất mừng cho anh, Tom ạ, rất mừng là anh có thể giảm nhẹ nỗi đau... - Alexa ngừng lại khi người hầu bàn đến bên bàn và dọn đĩa.

Lúc còn lại hai người, Tom nhô người về phía trước và nói khẽ:

- Em về nhà với anh chứ?

- Anh biết là em sẽ về mà. Liệu em còn muốn đi đâu nữa?

Họ đứng trong phòng khách của nhà Tom, cuối cùng chỉ còn lại họ sau mấy tiếng đồng hồ mong mỏi, nhưng lúc chăm chú nhìn vào mắt nhau, là một sự im lặng lạ lùng. Dù ở khách sạn, mỗi lúc họ càng thoải mái với nhau hơn, song lúc ngồi ở ghế sau chiếc Mercedes họ lại thấy căng thẳng.

Là người thành thực hết mức với nhau, họ khó mà thốt nên lời lúc Hubert lái ô tô xuyên qua dòng xe cộ buổi tối nhằm hướng Faubourg Saint-Germain, nơi Tom ở. Lúc này dòng điện giữa họ mỗi lúc càng như một vật thể cảm thấy được, cả hai tiến lên và gặp nhau ở giữa sàn. Tom kéo Alexa lại gần, và cô ôm chặt lấy anh, thân thể cô lập tức dán vào anh. Anh cúi xuống, hôn cô nồng nhiệt, còn cô đáp lại cũng không kém thắm thiết. Alexa run rẩy, sự khao

khát Tom dồn nén từ lâu nhận chìm toàn thân cô. Chiếc xắc và khăn quàng của cô tuột khỏi tay, nhưng cô không để ý lúc anh đưa cô từ phòng khách vào phòng ngủ .

Anh kéo cô xuống giường, và hôn cô. Bàn tay anh luồn vào ngực cô và vuốt ve. Một tiếng rên bật khỏi họng cô, hai bàn tay cô sục vào mái tóc dày, đen của anh, cô cảm thấy làn da đầu của anh dưới móng tay. Họ chìm trong nỗi khát khao cùng cực, người nọ muốn được sở hữu người kia.

Alexa bị anh áp đảo, cô đã mê đắm anh ngay lần gặp gỡ đầu tiên. Cố họng cô thất lại. Cô biết rằng lúc này không thể thay đổi gì nữa. Cô cảm thấy yếu đuối, không thể chống đỡ, không có ai, không có gì quan trọng ngoài yêu anh.

Tom đưa một ngón tay chạm vào miệng cô, rồi cúi xuống, anh dịu dàng nói:

– Cởi quần áo ra nào, em yêu.

Cô trườn khỏi giường, làm theo lời anh, nhanh chóng trút bỏ mọi thứ rồi trở lại giường.

Tom cũng nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo, và cô ngắm anh trong ánh sáng mờ phòng ngủ, run nhè nhẹ lúc anh trở lại với cô. Anh cao, chân dài, vai rộng, là người đẹp nhất, đàn ông nhất mà cô biết. Cô khao khát anh ôm cô vào lòng .

Tom nằm xuống cạnh cô, phủ toàn thân lên cô, ôm cô vào vòng tay. Áp vào tóc cô anh nói:

– Anh không bao giờ hết thèm muốn em, và chỉ có em thôi, Alexa.

– Ôi Tom, Tom yêu quý - Cô thì thạo.

Anh ngăn lời cô bằng những nụ hôn, khuôn miệng rấn rỏi của anh âu yếm áp lên miệng cô.

Lúc anh đưa tay xuống vuốt ve, nâng niu bộ ngực căng tròn của cô, anh đưa miệng đến, phủ lên những cái hôn.

Miệng anh thềm khát vuốt ve và hôn lên từng inch trên thân thể cô, run run lướt qua bụng cô đến những nơi gợi tình kín đáo của cô.

Sự kích động của cô càng làm anh hào hứng, anh biết anh cần chiếm hữu cô toàn bộ, biến cô thành của riêng anh.

Tom chống tay nhìn xuống cặp mắt sáng ngời của Alexa. Sự xúc động hiển hiện trên mặt cô, và cái nhìn chăm chặp của anh nấn ná thêm một lúc, tim anh thất lại. Anh hiểu rằng cô thực sự quan trọng với anh. Anh cũng biết mình đã ngu ngốc để cô ra đi. Lúc anh đi vào cô, cô gọi tên anh lần nữa và cuối cùng, anh bảo cô thật dứt khoát, rằng anh yêu cô và cô là tình yêu của đời anh.

Họ nằm giữa đống gối nhàu nát và chăn mền lộn xộn, im lặng nghĩ ngợi. Cuộc âu yếm lẫn nhau làm cả hai kiệt sức, và họ chìm vào những ý nghĩ riêng.

Với Alexa, cuộc làm tình say đắm của họ trên chiếc giường này chỉ khẳng định một điều cô đã biết, vẫn biết trong thâm cô từ mấy năm nay. Cô yêu Tom, lúc nào cũng yêu và sẽ yêu mãi.

Cô đã cố quên đi, vì anh không thể gắn bó với cô, cô đã vật lộn để có một sự nghiệp thành

công, một cuộc sống thoải mái, rồi cuối cùng cô đã có quan hệ với một người đàn ông khác .... Jack Wilton. Nghĩ đến Jack, trái tim cô trĩu xuống . Cô sẽ phải nói với Jack là cô không thể lấy anh, cô không muốn làm anh bị tổn thương. Cho dù chẳng có tương lai với Tom, cô cũng không thể lấy Jack hoặc lấy ai khác. Trái tim cô thuộc về người đàn ông này, người đang nâng niu cô trong tay.

Lúc nằm bên cô, Tom ngẫm nghĩ về tình trạng phân thân trong con người anh. Anh yêu biết bao người phụ nữ đang ở trong vòng tay anh, yêu với tất cả trái tim. Họ rất đẹp đôi. Sự say đắm, cuồng nhiệt của cô trên giường đã đáp lại nỗi khao khát, mê đắm của anh từ đêm đầu tiên của họ nhiều năm trước . Cô thực sự làm anh thoải mái, và anh biết cô cũng thoải mái vì anh. Mặc dù vậy, anh vẫn e sợ mối quan hệ này sẽ thành vĩnh cửu, sợ rồi cuối cùng anh có thể làm cô bị tổn thương... Nhưng nếu để mất cô lần nữa, anh biết tìm cô ở đâu?

Alexa tựa quây trong tay anh và quay mặt về phía anh. Cặp mắt xanh bình tĩnh của cô nhìn sâu vào mắt anh:

- Em muốn kể cho anh nghe một chuyện, Tom.
- Em kể đi - Anh nín thở, phân vân không biết là chuyện gì .
- Em muốn được sống với anh, còn chuyện cưới xin thực sự không còn quan trọng với em nữa . Miễn là chúng ta sống bên nhau.

Anh thăm dò mặt cô; mắt anh dán vào mắt cô, cặp mắt tràn đầy yêu thương.

- Anh cũng muốn sống với em, Alexa. Nhưng chúng ta ở cách xa nhau quá; Em ở tận New York, còn anh ở đây.
- Em biết, nhưng em sắp về đây làm phim mà .
- Còn sau đó?
- Em cho rằng chúng ta sẽ dàn xếp được.
- Anh biết là có thể được, em yêu ạ - Anh hôn cô, và cả hai đều hiểu cuộc mặc cả đã kết thúc
- Em là tình yêu đích thực của anh, Alexa.

Cô giơ tay sờ lên má anh rất dịu dàng, rồi cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh:

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Chúng ta sẽ ổn mà, Tom.

Tom nhẹ người, anh nhắm mắt lại, hiểu rằng cuối cùng nỗi đau của anh đã chấm dứt . Nỗi đau khủng khiếp mà anh đã chung sống suốt từng ấy năm ròng đã hết một cách thần diệu, và anh đã lấy lại được sự thanh thản trong lòng .

- Sao em có tấm ảnh này trong album? - Tom hỏi và ngược nhìn Alexa lúc cô ra khỏi buồng tắm trong khách sạn cô đang ở . Lúc đó là sáng Chủ nhật. Trong lúc đợi cô, Tom nhìn thấy quyển album nhỏ bọc da đỏ và cầm lên.
- Anh định nói tấm ảnh nào?
- Tấm này - Anh nói và giơ quyển album ra.

Alexa cầm lấy và nhìn bức ảnh anh chỉ . Bức ảnh chụp Jessica và Lucien trên cầu Arts mấy

tuần trước khi cô tốt nghiệp.

– Đây là Jessica Pierce - Alexa giải thích lúc ngược nhìn Tom - Cô ấy học cùng với em ở trường bà Anya.

– Không, không, anh hỏi về người đàn ông này kia. Anh không biết là em biết anh ta. Anh ta là hàng xóm của bố mẹ anh.

Alexa ngấn người nhìn Tom:

– Có thể lắm. Lucien mất tích.

– Sao em lại gọi anh ta như thế? - Tom ngắt lời.

– Đây là tên anh ta mà... Lucien Girard.

– Không đâu, Alexa - Tom lắc đầu cãi - Người chụp cùng Jessica là Jean Beauvais-Cresse, và hiện đang sống ở thung lũng Loire.

Alexa nheo mắt một lúc, và nặng nề ngồi xuống ghế đối diện với Tom:

– Anh có tin chắc điều anh nói không?

Anh dựa lưng vào sofa, mặt đầy vẻ suy nghĩ:

– Có, anh tin chắc đây là Jean Beauvais-Cresse. Có thể anh nhầm, nhưng anh không nghĩ thế.

Tom cầm quyển album và ngắm nghía tấm ảnh Jessica và Lucien trên cầu thật kỹ lưỡng. Đặt album xuống bàn nước, anh noi:

– Người trong ảnh trạc độ 25 tuổi. Em chụp ảnh này bao giờ?

– Khoảng bảy, tám năm trước.

– Anh biết người này, à mà không thể nói là anh biết, anh chỉ quen anh ta, thế thôi. Hiện giờ anh ta vào khoảng ngoài ba mươi - Tom chăm chú nhìn cô - Đây là Jean hồi trẻ.

Alexa cắn môi và lắc đầu:

– Như thế anh ta có một cuộc sống hai mặt trong cùng một thời gian. Hoặc anh ta có một cuộc sống khác với tên là Lucien Girard.

– Kể cho anh nghe về anh ta và Jessica đi, Alexa.

– Cũng chẳng có gì nhiều mà kể. Jessica gặp Lucien, hai người bắt đầu hẹn hò. Ít lâu sau, họ yêu nhau. Cô ấy kể với em họ định cưới. Rồi một ngày kia, Lucien tự nhiên biến mất.

Jessica và bạn thân của Lucien đã tìm kiếm anh ta đủ cách, nhưng không thành công. Cuối cùng, cô ấy đành bỏ cuộc và trở về Mỹ.

Tom gật đầu:

– Thế hồi ấy anh chàng Lucien Girard này làm gì? Cùng là sinh viên? Hay đi làm? Hay là gì?

– Lucien không là sinh viên, Tom ạ. Anh ta là nghệ sĩ. Không nổi tiếng đâu, chỉ đóng những vai nhỏ nhỏ thôi, nhưng em nghe nói anh ta là người tốt.

Alexa đứng dậy, đến bên cửa sổ và nhìn điện Tuileries bên kia đường. Sau một lát, cô trở lại ghế và nhìn Tom:

– Nếu Lucien và Jean là một người, Jessica có quyền được biết.

Tom nghiêng đầu:

– Anh chỉ gặp Jean Beauvais-Cresse, nhưng anh có thể gọi điện cho bố anh và hỏi xem ông biết những gì.

Gương mặt Alexa sôi nổi hẳn lên:

– Anh không ngại chứ?

– Không, anh sẽ gọi cho ông sau bữa trưa.

Alexa đột ngột đứng dậy:

– Tốt hơn hết là em mặc quần áo, rồi chúng mình đến nhà cô Anya. Chúng ta không được đến muộn bữa trưa Chủ nhật. Đó là một nghi thức với cô ấy.

Trên chiếc taxi đến nhà bà Anya, Alexa ngồi lặng lẽ, đã mấy lần Tom liếc nhìn cô. Cô có vẻ rất bận tâm, vì thế anh biết khôn ngoan nhất là im lặng. Yên vị tại chỗ, anh nghĩ đến buổi sáng nay của họ. Họ dậy sớm và chuẩn bị bữa sáng trong bếp. Sau đó Alexa dạo quanh, nhận xét về những thay đổi trong nhà kể từ lần cuối cô đến đây, tỏ ý hài lòng. Rồi cô gọi về khách sạn hỏi những tin nhắn. Tin nhắn duy nhất là của Anya. Bà mời cô đến ăn trưa Chủ nhật. Nghe thấy cô nói chuyện điên thoại, anh hỏi liệu cô có đưa anh đi cùng không, và anh reo lên vui sướng lúc cô treo điện thoại:

– Cô Anya không ngờ gặp anh, Tom! Anh cũng được mời đấy.

Họ ghé vào khách sạn của Alexa để cô trang điểm và thay quần áo. Lúc này liếc nhìn cô, anh nghĩ trang phục tỏ rõ quốc tịch của cô. Chiếc áo len xanh thẫm quấn quanh cổ. Anh yêu dáng vẻ của cô.

Theo bản năng, Tom biết Alexa sẽ kể với bà Anya về sự giốn nhau giữa Jean Beauvais-Cresse và Lucien Girard. Anh thấy Alexa nhét cuốn album vào sắc trước khi họ rời khách sạn, và anh băn khoăn không biết Anya sẽ nói gì.

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác : Three Weeks In Paris

Chương 11

Anya Sedwick nhìn khắp phòng khách trên gác bằng con mắt tán thưởng và thấy sáng nay nó đặc biệt ấm áp và niềm nở. Hoa tulip vàng và đỏ tạo thành những mảng màu sắc lộng lẫy ở nhiều chỗ trong phòng, ngọn lửa cháy bập bùng trong lò. Mặc dù hôm ấy là một ngày tháng Năm có nắng, trong không khí vẫn còn cái rét cắt da cắt thịt làm bà phải bảo Honorine đốt lò sưởi. Bà luôn thích có ngọn lửa trong phòng này, ngay cả trong mùa xuân và mùa hè. Đi quanh phòng, dáng điệu của bà vẫn thanh lịch như thường lệ, cặp mắt tinh tường của bà xem xét mọi thứ có gì lệch lạc không; Bà không tìm ra sai sót nhỏ nào, trừ chiếc khung ảnh gục xuống rìa bàn. Sau khi nấn thở, bà đến ngồi sau chiếc bàn rộng trong góc gần lò sưởi. Trong lúc đợi khách đến ăn trưa, bà xem lại danh sách những người đã nhận lời đến dự sinh nhật của bà. Khá đông, lúc này con số đã lên một trăm rưỡi. Bà để bản danh sách xuống, ngồi dựa vào lưng ghế và nhìn chăm chú vào khoảng không một lát, cặp mắt bà vẫn trong sáng như mọi khi. Bà thực lòng mong đợi bữa tiệc mừng sinh nhật lần thứ 85 và cẩn thận trừ liệu sẽ mặc gì.

Anya biết trông bà không đúng với tuổi, và chắc là bà không cảm thấy điều đó. Mình đã có mặt trên đời này 85 năm và đã sống từng năm một thật trọn vẹn, đầy nghị lực, hăng say và đầy nhiệt huyết. Mình chưa bao giờ buồn chán hoặc mệt mỏi, tâm trí mình luôn hoạt động, thính nhạy và đầy lạc quan. Bà cười thầm lúc tự bổ sung: Và mình có ý định còn sống một thời gian dài nữa.

Chuông điện thoại reo, bà nhắc máy: "Alô"?

- Cháu Nicky đây, chào bác Anya. Cháu xin lỗi nhưng....
- Đừng nói là cháu không đến ăn trưa đấy.
- Có một việc, bác ạ.
- Gì vậy?
- Maria. Cô ấy rất căng thẳng đối mặt với Alexa.
- Không sao, nó sẽ khá hơn thôi vì việc đó sẽ phải làm rất sớm, dù không làm hôm nay. Bác muốn dẹp sạch cái mớ hỗn độn ấy trước bữa tiệc, Nicky! - Bà tuyên bố - Thực ra, bác dự định tổ chức một bữa trưa cuối tuần cho cả bốn người để làm một khởi đầu tốt đẹp.
- Thế hôm nay các cô kia có đến không? - Anh hỏi nhanh.

- Không, chỉ có Alexa và Tom như bác đã bảo cháu.
- Họ trở lại với nhau rồi?
- Bác không biết . Bác chỉ biết tối qua họ đã ăn cơm tối với nhau.

Nicky thở dài:

- Vâng, cháu hy vọng là thuyết phục được cô ấy.
- Đừng có tỏ ra thiếu dũng cảm thế, Nicky. Cứng rắn lên nào . Gượng đã, đưa máy cho Maria, để bác nói với nó .
- Ôi, nhưng cháu không....
- Đừng cản bác . Bác biết Maria đang ở với cháu, không ở nhà cháu thì ở khách sạn của nó .. Cháu có quan hệ với Maria, cả hai ngày càng thắm thiết . Nào, đưa máy cho Maria đi. Ngay bây giờ .
- Vâng, bác bình tĩnh nào, bác Anya.

Lát sau, Maria nói, ngoan ngoãn:

- Chào cô Anya.
- Chào em, Maria thân mến . Cô mong em sẽ đến ăn trưa lúc một giờ . Em có mặt hôm nay rất quan trọng với cô đấy .
- Vâng ạ, chúng em sẽ đến - Maria hứa rồi đặt máy .

Anya đứng dậy, đi vòng quanh bàn đến bên lò sưởi, đứng quay lưng lại lò trong giây lát, nghĩ đến Nicky và Maria. Bà đã gặp họ mấy lần kể từ ngày Maria đến Paris, và bà thấy họ rất quyến rũ . Mê tít nhau, và lúc đó mọi sự sẽ tốt hơn, bà nghĩ. Không, bà sửa lại, họ đang yêu nhau, bà chỉ mong Nicky có thể giải quyết với Constance nhanh đến mức có thể . Maria và Nicky hợp nhau một cách lý tưởng, và họ có căn cứ vững chắc để chung sống với nhau. Còn với Alexa và Tom Connors, không còn nghi ngờ gì nữa, đêm qua họ đã nổi lại với nhau. Sáng sớm nay, lúc Alexa trả lời điện thoại, bà đã hỏi cô điều đó . Alexa đã trả lời rất quả quyết là "một khoảnh khắc quan trọng". Anya thích cách diễn đạt ấy, và bà đã cười một mình . Với khả năng đoán biết bằng trực giác, Anya hiểu rằng hai người này sẽ ở bên nhau đến hết đời, dù chính họ chưa biết .

Mười phút sau, Alexa chạy ào vào phòng, gương mặt rạng rỡ, Tom theo sát cô, anh cũng tươi cười hơn hở .

- Chào cô Anya! - Alexa kêu to và vội đến bên lò sưởi, ôm Anya thật chặt . Cô thì thào bên tai bà "Em rất mừng là cô đã bảo em gọi Tom. Anh ấy thật tuyệt vời".
- Cô rất vui vì em đã đến, cả cậu nữa, Tom ạ - Anya nói lúc Alexa rời bà . Bà giơ tay cho Tom bắt, và nắm tay anh thật chặt.
- Lâu lắm mới gặp cô, em rất mừng .
- Trông cậu khá lắm, Tom - Anya đáp, vẫn mỉm cười - Bây giờ cả hai muốn uống gì? - Bà vừa nói vừa liếc về tủ rượu trong góc phòng, nơi có nhiều chai rượu và cốc xếp thành hàng trên

khay. Có hai xô bằng bạc đựng đầy đá, một xô ngâm vang đỏ, xô kia là champagne.

– Em biết Alexa sẽ uống champagne, cả em cũng vậy, thưa cô Anya. Còn cô uống gì ạ?

– Cũng uống Veuve Clicquot, cảm ơn Tom.

Anh gạt đầu và đi qua phòng. Bà ngắm anh rót champagne vào các ly cao chân. Lúc nào anh cũng mặc rất đẹp, hôm nay anh mặc chiếc sơmi kẻ ô màu xanh nhạt, cà vạt xanh thẫm, quần jean xanh, may cắt hoàn hảo không chệ vào đâu được, Anya nghĩ và nhận một ly champagne.

Cả ba đứng trước lò sưởi, họ chạm cốc và cùng nói:

"Chúc sức khoẻ!". Ngược nhìn Tom, Anya thấy mắt anh như mờ đi thoáng chốc. Bà chưa thấy cặp mắt nào xanh biết như thế. Giá như mình trẻ hơn 50 tuổi nhỉ, bà nghĩ và tự buồn cười với mình. Bà chăm chú ngắm Alexa.

– Hôm nay Nicky có đến ăn trưa không ạ? - Alexa hỏi.

– Có, và có một việc là nó sẽ đưa Maria Franconi đến.

– Ôi không! - Alexa kêu lên trước khi kịp ngăn mình lại.

–Ồ, có chứ - Anya nói ngay - Cô nghĩ tốt hơn hết là em quen với việc đó đi, Alexa ạ, vì em sắp làm việc cùng với Nicky. Hai người ấy đã ... à, đã thành một đề tài hay đấy. Hơn nữa, cô hy vọng em, Maria, Kay và Jessica sẽ lịch sự với nhau. Cô dự định tổ chức một bữa ăn trưa vào cuối tuần, để các em có thể làm được điều đó. Chưa một người nào trong số các em cho cô biết lý do làm tình bạn của các em gián đoạn - Bà nhướn một bên lông mày, ra ý hỏi.

– Mọi việc bắt đầu từ Maria - Alexa bắt giắc nói, sau một lúc im lặng - Nhưng vì cô sắp đến ăn trưa nên tốt hơn hết là không nhắc đến chuyện ấy nữa - Alexa đến sofa và ngồi xuống, còn Anya đến ngồi với cô.

Tom ngồi vào chiếc ghế bành kế bên, và để ly lên bàn nước. Quay sang bà Anya, anh nói:

– Em nghĩ Alexa có chuyện quan trọng muốn nói với cô. Có phải không, Alexa?

Thảng thốt trong giây lát, biết là Tom đang đề cập đến Jessica và Lucien, cô chỉ biết gạt đầu.

Cuối cùng, cô nói:

– Em cho là Tom nên kể cho cô nghe chuyện xảy ra sáng nay, rồi em sẽ nói tiếp - Cô đặt ly xuống, với xắc để trên sàn và mở rạ

Tom nói:

– Em đợi Alexa thay đồ trong khách sạn, và bất ngờ bắt gặp một tấm ảnh trong album. Lúc xem kỹ, em nhận ra người trong ảnh là hàng xóm của cha mẹ em ở Loire. Trong ảnh, trông anh ta trẻ hơn bây giờ độ bảy, tám tuổi. Em không biết vì sao Alexa lại có ảnh anh ta.

Alexa đưa cuốn album có bức ảnh của Jessica với Lucien Girard cho Anya.

Anya cầm cuốn album, nhìn chăm chú một lát rồi nhìn Tom, bà nói:

– Đây là Lucien. Nhưng cậu tưởng anh ta là ai?

– Jean Beauvais-Cresse, một người trạc 35 tuổi sống gần cha mẹ em. Em không biết nhiều

về anh ta.

- Có thể anh ta là một người họ hàng - Anya vạch ra.

- Có thể như vậy - Tom đồng ý. Hít một hơi thật sâu, anh nói - Alexa thấy nên nói với Jessica. Cô thấy thế nào, thưa cô Anya?

- Không phải là lúc này! - Anya kêu lên - Không nên kể chuyện này cho Jessica. Chỉ làm cho nó hoang mang ghê gớm thôi.

Alexa gật đầu nói:

- Thưa cô Anya, cô có thể cho em là hay tưởng tượng, nhưng em có một cảm giác kỳ lạ về tấm ảnh này. Em nghĩ Jean Beauvais-Cresse và Lucien Girard chỉ là một người. Em không thể giải thích được ... - Cô ngừng lại vì Nicky và Maria Franconi bước vào phòng.

- Cháu mong là chúng cháu không đến quá muộn - Nicky nói. Sau khi hôn bà Anya và xiết vai Alexa, anh bắt tay Tom.

- Tom, gặp cậu ở đây thì hay quá! Đây là Maria Franconi, mình chắc cậu chưa gặp.

Maria mỉm cười, bắt tay Tom:

- Rất vui được gặp anh.

- Rất hân hạnh - Tom đáp và mỉm cười với cô.

Hôn lên má Anya xong, Maria nhìn Alexa đang ngồi trên sofa và cười gượng.

- Chào Alexa.

- Chào Maria - Alexa đáp nhạt nhẽo, không cười.

- Nicky, cháu rót cho Maria một ly champagne - Anya nói.

- Ồ không, cảm ơn cô Anya, nhưng em thích nước hơn ạ - Maria nói.

- Anh đi lấy đây, em yêu - Nicky nói lúc đến khay đồ uống - Nhưng anh sẽ rót champagne cho mình đấy.

- Ngồi xuống đi, Maria thân mến - Anya chỉ chiếc ghế bành cạnh mình và tiếp - Lúc trước cô chưa có dịp nào nói với em điều này, hôm vừa rồi cô đã xem kỹ những tấm ảnh Nicky đưa cho cô. Maria, tranh của em thật xuất sắc. Ngay từ hồi trong trường, em là một họa sĩ có tài.

Trông Maria mãn nguyện lúc nói:

- Cảm ơn cô Anya. Nhận xét của cô rất quan trọng với em.

Nicky mang nước cho Maria, rồi đứng trước lò sưởi, anh ngắm mọi người. Sau một lát, anh nhấp một ngụm champagne và nói:

- Chúc sức khoẻ mọi người.

- Chúc sức khoẻ - Tom đáp.

- Chúc sức khoẻ, Nicky thân mến - Anya nói nhỏ.

Alexa nâng ly với anh và mỉm cười, rồi liếc nhìn Maria. Hiện giờ, Maria thực sự là một người đẹp.

Liếc nhìn Alexa, Nicky nói:

- Vừa rồi tôi nghe thấy cô nhắc Lucien Girard phải không?

Căn phòng lạnh ngắt .

Tom nhìn Alexa và họ trao đổi cái nhìn sâu sắc .

Anya nói nhanh:

- Ô, chẳng có gì quan trọng đâu, Nicky, chỉ là một nhận xét tình cờ của Tom thôi. Hôm nay có Yvone, con gái bà Honorine đến giúp việc bếp núc, và bác biết cô ấy đang làm món đầu tiên rất đặc biệt đấy . Ta uống thôi, Nicky.

Mọi người uống cạn ly và kéo nhau xuống phòng ăn nhìn ra mảnh sân trải sỏi và khu vườn . Tương phản với cảnh bên ngoài nhìn thấy qua cửa sổ và cửa ra vào kiểu Pháp, Anya đã dùng các sắc độ xanh lá cây đậm, nhạt, nổi bật lên những nét chấm phá trắng muốt . Rèm cửa sổ bằng vải mịn trắng muốt cuộn cuộn, sàn gỗ màu sẫm và rất nhiều cây hoa trắng làm cho căn phòng tươi tắn, mát mẻ và duyên dáng .

Dừng lại bên chiếc bàn tròn bằng gỗ thủy tùng cao cấp, vây quanh là năm chiếc ghế bành thời Louis XV bọc đệm bằng vải kẻ ô vuông xanh - trắng, Anya đặt bàn tay lên một chiếc ghế và nói .

- Maria ngồi bên trái cô, còn Tom, hãy kéo ghế và ngồi bên phải cô. Alexa thân mến, em ngồi cạnh Tom, còn Nicky ngồi giữa Alexa và Maria.

Bà mỉm cười và ngồi vào ghế:

- Cô nghĩ thế là ổn - Bà nói và nhìn Nicky - Cháu rót vang trắng cho ai muốn uống, còn món chính chiêu với vang đỏ rất ngon.

Nicky làm theo lời bà lúc Honorine vào phòng, tay bưng một khay lớn . Theo sau là Yvone, con gái bà bưng một khay nhỏ hơn. Trong ít phút, món trứng rán pho mát đã dọn xong cho từng người . Nicky kêu lên:

- Nó nhẹ như hơi thở trẻ con vậy.

Mọi người cười vang và băng giá đã tan chút ít, nhưng Anya chú ý thấy trong lúc ăn món đầu tiên, Alexa và Maria không nói gì với nhau. Tuy vậy, Tom và Nicky không mất thời gian làm quen lại, họ vui vẻ chuyện phiếm về ngành điện ảnh nói chung.

Sau khi dọn các đĩa không, Nicky rót Mouton Rothschild cho mọi người trừ Maria, và Tom rót nước khoáng cho cô. Ngay sau đó, Honorine trở lại bưng một đĩa phẳng đựng đùi cừu quay, Yvone đi sau bưng đĩa rau và khoai tây rán bốc khói nghi ngút . Câu chuyện bên bàn ăn khá rôm rả, mọi người thưởng thức món ăn chính, vang đỏ toả hương ngào ngạt.

Khi bữa ăn kết thúc, Anya mời mọi người lên gác uống cà phê, và một lần nữa tất cả lại kéo nhau lên tầng trên.

Anya rót cà phê trong khi Tom lảng vảng gần bà, hỏi:

- Em có thể dùng điện thoại được không, thưa cô Anya?

- Tất nhiên là được - Bà nói và liếc nhìn Alexa, bà tiếp - Alexa, em chỉ cho Tom căn phòng

nhỏ ở hành lang dưới nhà hộ cô. Tom có thể gọi điện ở đây .

Alexa gật đầu, cầm tay Tom và dẫn anh ra khỏi phòng . Ra đến hành lang gần căn phòng nhỏ, Tom kéo cô vào vòng tay và hôn cô thật sâu. Lúc anh buông cô ra, Alexa cười với anh trìu mến . Đẩy cửa căn phòng nhỏ, cô thì thào:

– Đừng lâu quá nhé.

Lúc trở lại phòng khách, Alexa không biết có nên nói với Nicky về chuyện Lucien Girard không. Bình thường cô sẽ làm chuyện đó, nhưng cô không tin Maria. Cho dù cô ấy đã thay đổi diện mạo. Với xu hướng ăn quá mức, trông cô hơi mập hơn so với hồi học ở trường Anya. Mặt cô đẹp nhưng thân hình quá béo so với một phụ nữ trẻ.

Maria đang đứng gần cửa sổ, trông thanh lịch bất thường trong chiếc áo khoác rộng bằng len màu đỏ tía, mớ tóc đen nhánh đổ xuống lưng, bộ mặt nhìn nghiêng đẹp lộng lẫy.

Chẳng còn ngờ gì việc Nicky yêu cô, Alexa vừa nghĩ vừa ngồi xuống sofa. Cô cầm tách cà phê lên và nhấp một ngụm, rồi liếc nhìn Nicky:

– Em không thể đợi được đến lúc thấy kịch bản đâu, hể có là em đọc ngay. Tom sẽ lái xe đưa em xuống Loire. Anh ấy chắc có một vài ngôi nhà rất hợp bộ phim.

– Hay là tất cả chúng ta xuống ấy vào dịp cuối tuần - Nicky gợi ý.

Alexa sửng sốt nhìn anh:

– Anh chơi khăm em chắc!

Nicky nói:

– Tôi biết cô giận Maria. Cô ấy đã kể hết với tôi rồi. Nói thật lòng, tôi cho là bây giờ cả hai đã trưởng thành và nên cư xử như những người phụ nữ chín chắn .

– Các em, nghe này! Nghe này! - Anya tuyên bố - Đã đến lúc quên đi rồi .

Maria từ từ đến chỗ lò sưởi, vẻ căng thẳng . Rồi ngồi xuống mép ghế bành, cô nói khẽ:

– Mình xin lỗi vì đã gây cho cậu nhiều điều phiền lòng, Alexa. Mình thực sự ân hận. Nhưng lúc đó còn trẻ, mình không nghĩ là...

– Cô đã phản bội tôi! - Alexa cúi kính.

– Mình không nghĩ thế! Đây chỉ là chuyện tình cờ thôi. Một sai lầm về phía mình . Lúc nào mình cũng .... mình cũng rất tiếc, Alexa.

Alexa nhìn cô trừng trừng:

– Tôi chưa bao giờ để ý Ricardo. Mọi chuyện chỉ do cô tưởng tượng ra. Cô đã thổi vào tai Jessica, kích động cô ấy hành động, và cô ấy đã nói tôi thật tàn tệ. Cô ấy vào hòa với cô và không còn là bạn tôi nữa .

– Mình xin lỗi, rất xin lỗi, Alexa - Maria xin lỗi lần nữa . Mặt cô nhợt nhạt như xác chết, cô có vẻ ân hận, bối rối.

– Cô ghen tỵ với bạn bè của chúng tôi - Alexa đốp chát.

– Mình không ghen tỵ. Thực là như thế - Lúc này trông Maria sắp khóc.

- Thôi đủ rồi, các em - Bà Anya nói, cương quyết - Sáng mai, cô muốn cả hai em đến đây uống cà phê. Sẽ có cả Jessica và Kay nữa, và tất cả chúng ta sẽ nói chuyện thật thẳng thắn. Bây giờ không phải lúc thích hợp, chúng ta hãy xếp lại chuyện đó lại.

Lúc ấy Tom trở lại phòng, nhìn nét mặt anh, Alexa hiểu cha anh đã kể một điều gì đó thú vị. Cô nói:

- Ổn chứ anh Tom, anh có thể nói thoải mái ở đây, trước mặt Nicky và Maria.

Ngạc nhiên, anh nhướn mày lên có ý hỏi.

Alexa gật đầu, rồi chú mục vào Maria:

- Chúng tôi sắp nói đến Lucien Girard. Nhưng cô đừng nói hớ điều gì với Jessica đấy. Hiểu không, Maria?

- Mình hiểu. Mình sẽ không nói gì với Jessica.... hoặc với bất cứ ai.

Nicky hỏi, thích thú:

- Tất cả chuyện này là thế nào, Tom?

Tom giải thích về bức ảnh trong album của Alexa:

- Toàn bộ việc này cũng thường thôi, dù tôi công nhận là có vài điểm cha tôi nói làm tôi tò mò. Hai người đàn ông này có thể chỉ là một người.

Nicky ngồi thẳng lên trên sofa:

- Tôi không biết vì sao Lucien lại làm thế, Tom ạ, nhưng tôi cho là anh ta có một cuộc sống hai mặt. Mà này, người giống anh ta là ai thế?

- Một người tên Jean Beauvais-Cresse, Trạc 35 Tuổi. Lúc trước, tôi tưởng anh ta có họ với Lucien. Có thể Lucien có một người anh, em gì đó và dùng tên trên sân khấu. Song cha tôi nói rằng người anh trai duy nhất của Jean đã chết từ bảy năm trước.

Maria và Alexa nhìn nhau.

- Ông còn nói gì nữa? - Alexa hỏi.

- Ông kể người anh đó là con trai cả, đã chết trong một vụ tai nạn khủng khiếp. Cái chết không đúng lúc đó làm ông bố đột quy. Hình như ông rất gắn bó với người con đã tử nạn. Anh ta là người thừa kế tước hiệu, đất đai, lâu đài. Lúc đó Jean đang ở Paris, nhưng trở về ngay khi người bố ốm và chăm sóc ông. Khi ông bố mất, anh ta được thừa hưởng mọi thứ.

- Anh không thấy chuyện đó khớp với việc Lucien mất tích à? - Alexa hỏi?

Tom gật:

- Về thời gian chắc là đúng.

Nicky nói:

- Chúng ta phải chấm dứt việc này. Bảy năm trước, Lucien Girard biến mất. Bảy năm trước, anh trai của Jean chết bất ngờ, vì thế Jean trở thành người thừa kế. Nhưng nhờ Lucien đang là diễn viên ở Paris, còn người anh gặp một số phận kinh khủng thì sao?

- Tôi đã nghĩ đến điều ấy - Tom trả lời - Nhưng cha tôi nói người anh cả lớn hơn Jean nhiều

. Khoảng mười lăm tuổi .

– Vì thế Lucien và Jean có thể một người - Anya tuyên bố.

Tom ngồi vào ghế, và nói tiếp:

– Cha tôi nói ông đã làm một số câu hỏi thật trọng, và ngày mai tôi sẽ nói chuyện với anh ta.

Trong lúc này, đừng ai nói gì với Jessica. Chẳng có ích gì, với cả cô ấy lẫn Jean Beauvais-Cresse.

Anya ngồi dựa vào lưng ghế sofa, nhắm mắt lại một lát. Một điều gì đó khuấy động tâm trí bà, nhưng bà không thể nắm bắt được là gì, nên đành để trôi qua. Chỉ một lát thôi.

– Chúng ta đi dạo đi - Tom nói lúc họ ra khỏi nhà bà Anya.

– Một ý hay tuyệt - Alexa đồng ý, sóng bước bên anh - Đây là nơi ưa thích của em trong thành phố này .

Tom mỉm cười và khoác cánh tay cô, họ cùng nhắm hướng đường de Solférino và bến cảng chạy song song với sông Seine.

Lúc này trời nắng và ấm hơn, bầu trời như là vòng cung xanh nhạt, không một gợn mây, thật là một ân hựu trong buổi chiều Chủ nhật tháng Năm này. Họ đi dọc bến cảng Anatole France một lát, cùng tận hưởng thời tiết, phong cảnh mỹ lệ của dòng sông Seine. Sóng gợn lăn tăn trong ánh mặt trời, bỗng một làn gió britzơ nhẹ thổi, xào xạc qua đám cây dọc sông Seine, làm lá cây rung rinh và nháy múa trong ánh sáng màu trắng bạc.

Họ dừng lại một lát nhìn xuống, và Alexa mỉm cười với cảnh những du thuyền màu sắc sặc sỡ đang lướt êm ả trên sông, để lại những vệt sủi bọt trắng sau.

Nhiều năm trước đây, cô thích các chuyến du ngoạn trên thuyền, nhất là trong những buổi tối cùng Tom. Paris ban đêm thật lãng mạn và quyến rũ khi nhìn từ các con thuyền trôi chậm chậm trên sông, những ngọn đèn thành phố lấp lánh, sáng cả bầu trời tối đen như mực. Chẳng có nơi nào trên thế gian này giống như thế .

Tay trong tay, họ bước đi, thẳng đến bến cảng Voltaire. Đứng trước là những ngọn tháp lớn của nhà thờ Đức Bà vương thẳng lên trời, lúc này mờ hồ trong ánh sáng dịu dịu của chiều Paris, thứ ánh sáng được các hoạ sĩ của nhiều thế kỷ yêu thích và đưa nó lên khung vải.

Lúc đến bến Malaquais, Tom nói:

– Chúng mình xuống Saint-Germain-des-Prés uống cà phê trước khi về nhà.

Alexa gật đầu đồng ý, và vẫn khoác tay nhau, họ rảo bước xuống đường Bonaparte, đi vào những đường phố cổ trải sỏi . Tại quán cà phê Voltaire, họ tìm được một bàn bên ngoài và ngồi xuống ghế dưới mái hiên, thư giãn sau chuyến cuộc bộ. Sau khi gọi cà phê cho cả hai, Tom nói cà vạt và mở cổ áo somi.

– Trời ấm rồi - Anh nói và liếc nhìn cô - Em có muốn bỏ áo len ra không?

– Có - Cô tháo chiếc áo len buộc quanh cổ và để lên đầu gối . Quay sang Tom, cô nói - Bố anh còn kể gì nữa không?

- Không chính xác. Bố nói Jean Beauvais-Cresse đã lấy vợ và có một đứa con. Nhưng không chắc chắn lắm. Bố mẹ anh thường không sống ở Loire lâu, và nhiều điều chỉ nghe đồn.

- Em hiểu - Alexa ngừng lại, nhìn vào khoảng xa xăm.

Lặng ngắt cô một lát, Tom nói nhỏ:

- Có chuyện gì không ổn chẳng, Alexa? Trông em nghĩ ngợi quá.

Cô buột thở dài:

- Em vẫn nghĩ đến Lucien Girard. Nếu anh ta là Jean Beauvais-Cresse và một ngày nào đó quyết định trở lại cuộc sống cũ, chắc hẳn anh ta phải là một người tàn nhẫn thực sự. Thử tưởng tượng mà xem, làm một việc như thế với Jessica hoặc bất kỳ với người phụ nữ nào. Suốt từng ấy năm, Jessica đã rất yêu Lucien.

Anh cau mày:

- Em nghĩ thế thực đấy à?

- Vâng - Cô thở dài - Nghĩ thế làm em phát điên.

- Anh có thể hiểu vì sao. Nhưng nếu bố anh không có tin tức gì thêm, anh cho là chúng ta phải quên việc anh đã nhắc đến Jean đi.

- Chẳng dễ chút nào - Alexa lại dăm dăm về phía trước, nghĩ ngợi một lát, rồi quay về phía Tom, cô đặt tay lên cánh tay anh - Em nghĩ có một cách tìm cho ra sự thực.

- Em ư? - Tom có vẻ ngạc nhiên.

Người hầu bàn mang cà phê đến, và lúc anh ta ra ngoài tầm nghe, Alexa thận trọng nói:

- Tuần sau, một hôm nào đó anh và em nên cùng Jessica xuống thung lũng Loire. Lúc đến nhà Jean, Jessica và em sẽ ngồi lại trong xe, còn anh gõ cửa. Nếu Jean trả lời, anh sẽ nói anh có một thân chủ muốn quay phim và đang tìm một lâu đài thích hợp để quay những cảnh bên trong. Lúc anh nói chuyện với anh ta, em và Jessica sẽ xuống xe và đến chỗ anh. Nếu anh ta là Lucien, bọn em sẽ biết ngay. Anh ta chắc phải sửng sốt lắm.

Tom gật đầu:

- Anh hiểu ý em. Nếu anh ta không phải Lucien, anh ta sẽ không nhận ra bọn em, em định nói thế chứ gì?

- Đúng vậy.

- Nhưng Alexa, em sẽ phải nói chuyện với Jessica, và biết đâu em sẽ làm tấy vết thương cũ?

- Sẽ phải thế thôi. Nhưng giải quyết được một chuyện bí ẩn từ bảy năm trước, để rồi cuối cùng cô ấy có thể thanh thản chẳng tốt lắm sao?

Tom thấy sự thông minh trong câu cô nói, và anh thêm:

- Dù cãi nhau hay không, em thực sự là bạn tốt của Jessica. Anh khâm phục em điều đó.

- Lúc Lucien biến mất, cuộc sống của Jessica đã thay đổi về cơ bản - Alexa đáp - Em biết chắc là sẽ không bao giờ được như thế lần nữa. Và nếu có dịp giúp cô ấy, sao em không làm?

Tom thăm dò gương mặt cô và dịu dàng nói:

- Anh thấu tấm lòng của em, Alexa , em thực tốt.

Cô không trả lời, và anh nghĩ: Cô đang lấp đầy những trống trải trong lòng mình, làm mình trở nên trọn vẹn.

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác: Three Weeks In Paris

Chương 12

Cô rất mừng thấy em đến sớm thế - Anya nói và mỉm cười với Alexa - Cô chỉ muốn làm xong vài việc trước lúc những người kia tới.

- Em có chuyện muốn nói với cô - Alexa đáp và ngồi vào ghế đối diện với bà Anya. Hai người đang ngồi trong thư viện nhỏ nhìn ra khu vườn. Hôm nay rất đẹp trời, các cửa ra vào kiểu Pháp mở rộng để lộ mảnh sân trải sỏi và cây anh đào.

- Em muốn kể gì vậy? - Anya thăm dò.

Alexa lắc đầu.

- Trước hết, cô hãy cho em biết vì sao cô bảo em đến sớm hơn những người khác, rồi em sẽ trình bày ý tưởng của em.

- Cũng được - Anya hơi ngồi thẳng lên trên ghế và nói tiếp - Cô muốn ngày hôm nay, mọi chuyện vướng mắc giữa các em sẽ giải quyết xong, Alexa, và cô mong em tạo nên sự hài hòa với mọi người.

- Em đồng ý với cô, và em sẽ cố gắng hết sức. Sau khi chạm trán với Maria hôm qua, em không muốn nghĩ gì về những chuyện ấy nữa. Mọi thứ quá rối ren. Chúng em phải đối mặt với nó thôi, bây giờ tất cả bọn em đều 30 tuổi rồi và chúng em phải biết điều hơn, cô ạ.

Anya gật đầu:

- Cô rất vui thấy em muốn là người hoà giải. Cứ làm thế nhé, và lúc nào nói chuyện xong, cô sẽ đưa tất cả đi ăn trưa.

- Ôi, tuyệt quá! - Alexa kêu lên - Nhưng cô để chúng em mời cô. Đến nơi nào thật đẹp và đắt tiền. Bây giờ tất cả chúng em đều có khả năng trả tiền.

Anya cười vang, bà nói:

- Còn một việc nữa cô muốn nói. Cô muốn Nicky mời Tom đến dự bữa tiệc mừng của cô.

Cậu ấy sẽ đến chứ?

- Em chắc là có - Alexa cười rạng rỡ.

- Cô cũng nghĩ thế. Cô sẽ bảo Nicky gửi giấy mời Tom.

Cô cũng bảo Kay mời cả chồng đến, còn tất nhiên Maria có Nicky tháp tùng rồi. Nhưng cô chưa biết Jessica ra sao. Cô không biết nó ở Paris một mình hay đi với ai nữa.

- Cô vẫn chưa gặp Jessica?

- Chưa, em ạ. Đã mấy lần cô bảo Jessica đến uống trà hoặc ăn trưa, nhưng cô cho là Jessica cố tình tránh mặt.

- Vì sao ạ?

Anya trề môi rồi cắt nghĩa:

- Jessica đồng cảm với cô về quá khứ, nhất là mấy tháng cuối cùng, khi Lucien mất tích. Cô cho là Jessica ngại gặp cô, sợ khuấy động nhiều kỷ niệm buồn. Jessica không gặp cô từ ngày các em ra trường. Đã bảy năm rồi. Và nó gắn kết thời gian đó với anh ta.

- Em hiểu. Nhưng em chắc bây giờ Jessica sẽ cởi mở, và chúng em sẽ biết cô ấy ở đây một mình hay không. Em sẽ làm mọi thứ để Jessica và Kay cảm thoải mái.

- Và Maria nữa chứ. Đừng quên Maria, Alexa. Hôm qua nó căng thẳng quá. Cô chắc là Maria sợ em.

- Có lẽ em hơi thô bạo - Alexa thừa nhận, vẻ ngượng ngập - Em hứa sẽ cư xử mềm mỏng .

- Còn em có ý định gì vậy? Chính xác là gì?

- Tìm ra sự thật - Alexa hít một hơi thật sâu, và ngồi thẳng lên - Em cho rằng Jessica, em và Tom nên đến Loire, tìm anh Jean ấy và đối mặt với anh ta.

- Alexa thân mến, em không thể chạy khắp vùng nông thôn để buộc tội người ta có cuộc sống hai mặt được.

- Em không nói chúng em làm thế . Chúng em sẽ đến nhà anh ta để gặp mặt, để anh ta nhìn thấy chúng em. Xem anh ta có phản ứng hay không.

- Cô muốn nghe Tom nói gì.

Lát sau, bà Anya đứng dậy, đến bên cửa, nở nụ cười tươi tắn nở rộng trên mặt bà.

- Chào Jessica - Bà kêu to - Gặp em thật tuyệt vời.

- Em cũng vậy, thưa cô Anya, sau một thời gian lâu như thế.

Hai người phụ nữ ôm lấy nhau, rồi Anya lùi lại nhìn chằm chằm vào Jessica, cái nhìn của bà đầy tán thưởng .

Jessica đã thành một phụ nữ kiêu diễm, thanh lịch trong bộ đồ màu đen, somi trắng muốt cắt may rất khéo, mớ tóc dài màu vàng nhạt bao quanh bộ mặt rám nắng của cô. Cô vẫn đáng yêu như bảy năm về trước. Nhưng mắt cô đượm buồn, và Anya chắc rằng trong lòng Jessica vẫn mong nhớ Lucien. Cô 31 tuổi mà vẫn chưa chồng. Anya chú ý ngay đến ngón tay cô không đeo nhẫn cưới. Có lẽ Alexa nghĩ đúng về việc xuống vùng Loire để khám phá sự thật. Biết đâu chẳng giải thoát được cho Jessica?

- Vào đi, vào đi em, đừng đứng ở ngưỡng cửa mãi thế! - Anya nói và kéo tay Jessica, đưa cô vào phòng - Alexa đang ở đây. Mấy người kia chắc sắp đến bây giờ .

Alexa đứng dậy va giơ tay ra:

- Chào Jessica, lâu quá rồi - Cô nói, cố gắng thân tình thực sự.

Jessica nghiêng đầu, bắt tay cô:

- Chào Alexa.

Alexa hơi lùi lại, giọng nói của Jessica có vẻ lạnh nhạt, thái độ của cô thờ ơ.

Anya chú ý ngay đến vẻ nhạt nhẽo quá mức của Jessica và bà lập tức lấp đi, hơi có phần bối rối:

- Jessica, em ngồi xuống đây - Bà nói và ngồi xuống sofa.

Jessica làm theo lời bà và liếc quanh, rồi nói bằng giọng nhã nhặn hơn:

- Em đã quên mất thư viện này đáng yêu biết chừng nào, thưa cô Anya. Cô đã sửa sang lại đẹp quá.

- Cô phải nói với em rằng cô rất tự hào về công việc của em, Jessica ạ. Những căn nhà hoặc căn hộ em thiết kế đều tuyệt vời. Nhiều năm nay, cô thích ngắm chúng trên các tạp chí.

Chúc mừng em, Jessica.

- Cảm ơn cô Anya. Mọi điều em biết đều học ở trường này ra.

- Nhà trường không thể dạy cho bất cứ ai thị hiếu và phong cách, mà em lại có năng khiếu bẩm sinh về những mặt đó. Jessica, cô vẫn luôn bảo em thế mà.

- Vâng ạ, cô có nói, và cô đã giúp em biến giấc mơ thành hiện thực về mặt nghề nghiệp. Em đã được dạy dỗ chu đáo, em được học kỹ lưỡng về lịch sử, đồ gỗ của Anh, Pháp và châu Âu qua nhiều thế kỷ, các loại vải vóc xưa, kiến trúc cổ đại. Cô đã dạy em rất nhiều thứ, thưa cô Anya.

- Cảm ơn những lời tốt đẹp của em - Anya lại dựa vào nệm và hỏi - Mà này, em ở Paris có một mình phải không?

- Thưa cô, vâng.

- Cô hỏi thế vì cô nghĩ em có thể đưa một ai đó đến dự tiệc, một người bạn tháp tùng em chẳng hạn. Nếu em có, cô sẽ bảo Nicky giữ giấy mời cho anh ta.

Jessica chớp chớp mắt và gạt đầu về quả quyết, nét mặt cô dịu lại:

- Em nghĩ là tối hôm ấy em muốn có một người cùng đi. Một trong những khách hàng của em tình cờ đang ở Paris. Tên anh ấy là Mark Sylvester, là đạo diễn điện ảnh ở Hollywood. Anh ấy đang làm một bộ phim, quay tại đây và London. Anh ấy kể tháng sau sẽ chạy đi chạy lại giữa hai thành phố. Em chắc là anh ấy sẽ vui lòng nhận lời.

- Cô rất mừng. Cô có thể hỏi anh ta đang ở đâu không, em?

- Ở Plaza Athénée, em sẽ nói anh ấy chuyện giấy mời. Cảm ơn cô đã chu đáo đến thế, cô Anya.

Maria đột ngột lướt vào phòng, rất ấn tượng trong bộ váy đen dài đến mắt cá chân và áo khoác đen. Cái cổ dài của cô nổi bật lên nhờ dây chuyền vàng bằng những đồng tiền cổ, Cô đeo đôi hoa tai rất hợp bộ. Cô đi giày đen, gót rất cao, và sáng nay trông Maria thật yếu điệu, bà Anya nghĩ thầm.

Nhưng lúc phát hiện ra Jessica ngồi trên ghế gần lò sưởi, Maria đứng sững lại, lưỡng lự chưa

biết có nên vào hay không.

Bà Anya nhận ra ngay điều ấy, bà bật dậy vội đến chỗ Maria, ôm lấy cô:

- Trông em tuyệt quá - Bà nói, muốn truyền sự tự tin sang cô - Bây giờ chúng ta cùng đợi Kay.

Anya chưa dứt lời thì Kay từ cổng đi vào, kêu lên:

- Thưa cô, em đến muộn? Em xin lỗi.

Quay ngoắt lại, Anya mỉm cười với cô và lắc đầu:

- Không, em không muộn đâu. Nhưng bây giờ các em đã ở cả đây rồi, cô muốn bắt tay vào việc - Dẫn Maria và Kay vào phòng, bà Anya nói tiếp - Công việc là giải quyết những rắc rối giữa các em với nhau - Bà ném cho Alexa một cái nhìn sắc sảo lúc trở lại ngồi xuống sofa.

Hiểu ý bà, Alexa đứng dậy, đến chỗ lò sưởi và đứng trước đó:

- Chào Maria, chào Kay.

Cả hai người đều nhận ra cô, tuy chẳng ai tỏ vẻ thân thiện.

Alexa nói:

- Cô Anya bảo tôi nói với các bạn về chuyện bất hoà của chúng ta trước khi tốt nghiệp. Cô giáo không muốn trong bữa tiệc của cô lại có bất cứ một cảm giác gì đó không vui. Cô muốn chúng ta nên giải quyết hết những bất đồng. Muốn làm được điều đó, tôi nghĩ là tất cả chúng ta phải nói thật cảm nghĩ của mình, giải toả những khúc mắc thật cởi mở.

- Cô muốn không khí thật lành mạnh - Bà Anya nói nhỏ .

Alexa mở khay áo choàng, thọc tay vào túi và nói tiếp:

- Hôm qua Maria và tôi đã nói về những vướng mắc, nên tôi nhờ Maria giải thích hộ chúng tôi đã dàn xếp ra sao. Lúc đó có khi Jessica sẽ phản ứng.

Maria sững sốt nhìn mọi người. lát sau, cô nói, ngập ngừng:

- Hôm qua Alexa đã trách tôi. Cô ấy bảo tôi đã bịa chuyện về cô ấy với Jessica. Nhưng điều đó không đúng....

- Đúng thế! - Alexa kiên quyết nói, rồi lùi một bước - Tôi xin lỗi đã cắt lời, Maria. Xin nói tiếp.

Maria nhìn Jessica nói:

- Mình không nói với cậu bất cứ điều gì dối trá. Mình nói điều mình tin là thật, rằng Alexa tán tỉnh Ricardo Martinelli, bạn trai của mình, và cố cướp anh ấy.

Alexa phải nén để khỏi kêu lên, lần này là phủ nhận. Cô lại giận điên lên với Maria, nhưng cố giữ bình tĩnh.

Jessica gật đầu:

- Mình nhớ chuyện đó . Cậu đã giải thích rằng cậu lo Ricardo sẽ dính dấp với Alexa. Vì thái độ cư xử của cô ấy. Cậu tưởng Alexa theo đuổi Ricardo. Cậu đã khóc rất nhiều. Và mình đã tin cậu - Jessica nhìn Alexa - Tôi đã đứng về phe Maria, không phải hỏi gì điều đó.

- Nhưng chuyện ấy không đúng! - Alexa phản đối - Sao các cậu không nghĩ là đã nợ tôi vì đã buột tội tôi vô lối, lại không cho tôi có dịp biện hộ cho mình?

Jessica cắn môi:

- Tôi cho chuyện ấy là thực, vì tôi đã nhìn thấy cậu tán tỉnh Ricardo trong bữa tiệc ở nhà mẹ Angelique. Cậu cứ quấn lấy anh ta lúc hai người khiêu vũ, bám lấy anh ta, ép sát vào anh ta. Tôi xác nhận là có chuyện đó.

Alexa cảm thấy mặt cô nóng ran, cô nói:

- Tôi có khiêu vũ với anh ta và trông có vẻ thân mật. Tôi thừa nhận chuyện đó. Nhưng chúng tôi chỉ là khiêu vũ thôi. Và tôi không tán tỉnh anh ta, mà là anh ta tán tôi. Anh ta vẫn làm thế và Jessica, cậu biết rõ điều ấy mà. Cả cậu cũng biết, Maria ạ - Alexa nhìn thẳng vào Kay và nói thêm - Mình đã thấy Ricardo tán tỉnh cậu, Kay ạ, vào tối hôm Chủ nhật lúc chúng ta đến Les Deux Magots uống cà phê. Sau bữa tiệc tối sinh nhật cậu.

Kay thở dài:

- Đúng là như thế, Alexa - Kay quay sang Maria - Anh ấy đã ve vãn mình. Anh ấy chạy theo cả bọn mình. Mình chẳng chú ý gì đến anh ta, và mình nghĩ Alexa cũng vậy. Mình phải đứng về phe cô ấy.

- Hãy nghe mình, Maria - Alexa kêu lên - Cậu đang lên cân, cậu biết thế nên chẳng vui vẻ gì bản thân và lo lắng cho quan hệ của cậu với Ricardo. Vì thế cậu tưởng tượng là mình định cướp anh ta, nói cho cùng anh ta có lỗi chứ không phải mình. Cậu đổ tất cả tại mình. Cậu lôi kéo Jessica, xúi Jessica chống lại mình vì cậu đổ kỹ tình bạn với bọn mình.

Maria sửng sốt và há miệng nhìn Alexa. Nhưng cô không nói gì.

Alexa nói tiếp:

- Vì sao? Vì sao cậu không đến với mình? Cậu thực là thâm hiểm, và cậu làm tổn thương mình thực sự. Lòng mình tan nát khi mất tình bạn với Jessica.

Maria gần như sắp oà khóc và không trả lời. Cô nhìn Jessica, cái nhìn thật bơ vơ và nói, giọng ai oán:

- Mình biết Alexa buột tội mình. Jessica, nhưng mình tin rằng cô ấy ra sức cướp Ricardo của mình. Bây giờ mình mới hiểu mình buột tội cô ấy là làm, và hôm qua mình đã xin lỗi Alexa. Mình đã xin lỗi, và hôm nay mình xin lỗi cậu.

- Maria ghen tỵ với tình bạn của chúng mình - Alexa tuyên bố với Jessica và nhìn cô, nghiêm khắc.

Jessica kêu lên:

- Ôi, mình không biết chuyện ấy...

Maria ngắt lời và công nhận:

- Mình nghĩ là mình ghen tỵ với tình bạn các cậu. Các cậu có nhiều điểm chung. Các cậu vui

cười về nhiều chuyện như nhau. Đôi khi mình cảm thấy bị ra rìa...

- Nhưng cả hai chúng tôi là người Mỹ! - Jessica nói - Lẽ tất nhiên chúng tôi có nhiều điểm chung, vì cùng lớn lên trên cùng một nước. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ loại trừ cậu. Hoặc loại trừ Kay.

- Nhưng cậu đã làm như thế! - Kay đập lại - Mà làm nhiều lần.

- Để giải quyết xong Maria và Jessica đã - Alexa rần rỏi ra lệnh.

Jessica lắc đầu, thổi vào không khí:

- Thôi nào, mình cho là bảy năm trước mình đã làm hỏng mọi chuyện, Alexa. Mình đã nghe lời Maria, một cô Maria mau nước mắt, và mình đã chỉ trích cậu. Một sự chỉ trích sai lầm, hoá ra sự thể lại như vậy. Lẽ ra mình nên nói chuyện cởi mở với cậu .

- Đúng, lẽ ra cậu nên làm thế, nhưng cậu không muốn thế - Alexa cau kính - Cậu đang vấp phải việc Lucien mất tích. Hồi ấy mình hiểu thế, và bây giờ cũng hiểu thế. Tuy vậy, cậu đã không nói năng gì với mình...

- Mình đã hành động sai lầm. Lý do duy nhất của mình là mình quá đau khổ, tan nát vì Lucien. Và mình phải nói rằng hồi ấy, cậu đã không giúp hoặc thông cảm với mình - Cô nghiêm khắc nhìn Alexa - Mình đã mong đợi ở cậu rất nhiều.

- Cậu mong được thông cảm, còn mình đã đem nó đến cho cậu! Nhưng cậu không nhận. Cậu còn mãi kết tội mình là vồ lấy đàn ông, các cậu đã gọi mình như thế. Cậu không muốn mình giúp, chỉ nhận lời Alain Bonnals thôi.

Jessica ngồi xuống. Trông cô bỗng nhiên phờ phạc, mắt cô mọng nước.

- Mình nghĩ cậu có lý - Cuối cùng, cô công nhận.

Alexa gật đầu rồi nhìn Maria, cô nói:

- Cảm ơn cậu, Maria, vì hôm qua cậu đã thành thật, và hôm nay cũng vậy.

Anya nói:

- Chắc chắn điều đó giúp cho không khí trong lành. Còn em thì sao, Kay? Em có nói thêm gì không?

- Em... em không biết nữa. Em không định nói gì thêm.

- Sao lại không? - Jessica hỏi đột ngột - Nhất định là sau lưng chúng tôi, cậu đã nói đủ chuyện! Cậu thốc mách đủ thứ về chúng tôi.

- Cậu là một kẻ dối trá, Kay ạ. Cậu đã bôi nhọ chúng tôi. Alexa, Maria và tôi - Jessica lạnh lùng kết tội.

- Sao cậu dám gọi tôi là kẻ dối trá! - Kay nhìn Alexa - Cô ấy mới là kẻ nói dối. Không phải tôi.

Jessica hơi nhồm lên ghế:

- Cậu đã nói xấu chúng tôi. Tôi được báo tất cả những gì cậu nói, theo một nguồn tin rất tin cậy. Cậu bảo Alexa là hợm hĩnh, là trưởng giả học làm sang và hay làm cậu mất mặt. Rằng Maria hợm mình giàu có và coi cậu như một con hầu. Rằng tôi là một hoa khôi phương Nam

hoa hoè hoa sói, hay chế nhạo, hạ nhục cậu. Cậu gọi chúng tôi là ba con sói cái. Rất không tốt, phu nhân Andrews ạ.

Một vệt đỏ tía từ cái cổ nỏn nà của Kay lan dần lên mặt cô; cô chớp chớp mắt để ngăn những giọt nước mắt bỗng ứ đầy mắt cô. lát sau, cô rờ rẫm tìm khăn tay trong xách.

Thư viện vắng ngắt một lúc. Không người nào nói gì. Anya nhìn hết người này sang người kia, bà bỗng thấy thương Kay. Trông cô như sắp ngắt.

Cuối cùng, Kay phá vỡ sự im lặng:

- Thực sự là tôi nuôi nhiều ác cảm với các cậu. Chúng ta đã thân thiết và vui vẻ với nhau suốt ba năm trời, rồi vài tháng trước khi tốt nghiệp tất cả các cậu đã thay đổi thái độ với tôi. Tôi tưởng mọi người không thích tôi nữa vì tôi không được nuôi dạy như các cậu. Tất cả các cậu đều khinh tôi.

Alexa nhìn Kay chòng chọc, gay gắt, cô cau mày, hoàn toàn sững sốt:

- Nhưng chúng tôi không khinh cậu, và chắc chắn là chúng tôi không coi cậu khác gì chúng tôi. Chúng ta có thể không, Jessica?

- Không.

- Chúng ta thế không, Maria?

- Không, Alexa, không một chút nào.

- Nhưng tôi cảm thấy các cậu thay đổi - Kay phản đối.

Alexa nói khẽ:

- Tôi nghĩ chúng ta đã lạc đề mất rồi. Vấn đề là tôi, Maria và Jessica - Cô thờ nhẹ - Buồn thay, cậu đã tưởng tượng ra chúng tôi thay đổi với cậu, nhưng không phải thế đâu. Nói thực đấy.

- Chúng tôi chưa bao giờ biết nhiều về cậu, hoặc về xuất thân của cậu, Kay ạ - Maria bắt giác nói - Cậu chưa bao giờ thổ lộ. Nhưng cậu có quần áo đẹp, có nhiều tiền, dáng vẻ lịch sự.

Chúng tôi không nghĩ cậu là người khác biệt .

- Nhưng mình thế đấy - Kay nói, chậm rãi - Mình là người khác hẳn - Cô ngừng lời và nhìn bà Anya.

Anya gật đầu, khuyến khích cô nói tiếp .

- Tôi là một cô gái nghèo ở nhà khu ổ chuột Glasgow - Kay giải bày, giọng cô yếu dần - Nhưng mẹ tôi đã làm lụng vất vả để nuôi tôi ăn học tử tế ở Anh. Rồi sau đó bà gửi tôi vào trường của Anya.

- Bọn mình không biết - Jessica nói - Bọn mình thực sự không quan tâm. Bọn mình yêu quý cậu đúng như con người cậu, vì tài năng và sự chăm chút của cậu, Kay ạ.

Kay gật đầu:

- Mình xin lỗi - Cô nói, giọng nuối tiếc - Nhưng mình cảm thấy các cậu tách rời mình, vì thế mình đã nói những điều mình nghĩ - Cô lại mò mẫn tìm khăn và lau mắt.

Cả bốn người đều im lặng, không nói gì với nhau, ai cũng chìm đắm vào suy nghĩ riêng tư mất một lúc .

Anya lắng nghe từng lời họ nói, bà hiểu Alexa đã kể đúng sự thực. Câu chuyện bắt đầu từ Maria, nhưng Jessica đã không làm cho tình hình khá hơn. Về mặt nào đó, Alexa là nạn nhân của lòng đố kỵ và những ý nghĩ lẫn lẩn của Maria, cũng như sự chỉ trích hấp tấp của Jessica. Về phần Kay, bà chiếu cố đến tình trạng bấp bênh và cảm giác thua kém, muốn vươn lên của cô. Thật là phí hoài bao năm tháng ấy, lẽ ra họ có thể ủng hộ lẫn nhau về mặt tinh thần và giúp đỡ nhau theo nhiều kiểu . Thật đáng tiếc vì trong thời gian ở đây, tại trường này, họ đã không giao lưu với nhau tốt hơn, rõ ràng hơn.

Alexa cắt ngang dòng suy nghĩ của bà lúc cô nói:

- Chúng ta hãy chôn vùi cái chuyện.... rác rưởi này đi! Bảy năm qua rồi. Tất cả chúng ta đều đã trưởng thành . Và, chúng ta thực sự là những người phụ nữ may mắn. Hãy là bạn bè với nhau lần nữa đi.

Alexa đưa tay cho Maria, cô nắm lấy và kéo cô đến gần lò sưởi. Jessica đứng lên và đến chỗ họ. Ba người ôm lấy nhau và nhìn Kay.

- Nào cậu! - Jessica kêu lên và mỉm cười với Kay - Chúng ta lại là bộ tứ như xưa nhé.

Kay đứng bật dậy và lao vào vòng tay họ. Cả bốn người đứng túm tụm, nửa cười, nửa khóc. Rồi, Jessica nói, phá vỡ vòng tròn họ đã tạo nên:

- Chúng mình quên mất một người ... Cô lại đây, cô Anya. Cô ở đây với chúng em. Làm sao chúng em có thể thiếu cô được?

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác : Three Weeks In Paris

Chương 13

Anya đưa họ đến Le Grand Véfour ăn trưa.

Đó là một khách sạn cổ, từ thời trước cách mạng Pháp, tọa lạc dưới vòm hoàng cung như một cái mốc lịch sử.

Lúc này năm người ngồi ở một trong những bàn tốt nhất của khách sạn uống champagne, xung quanh là những trang trí đặc biệt của thế kỷ 18 và 19.

Ghế dài bằng nhung đỏ cân xứng với những ghế bành giản dị, cân đối màu đen và vàng, và tấm thảm có hoa văn lộng lẫy màu vàng và đen. Những tấm gương cổ đóng khung bằng vàng sần sùi gắn trên trần và một vài bức tường; trên các tường khác treo nhiều bức tranh tân cổ lồng kính, vẽ các nữ thần có hoa và nho quấn quanh.

- Nơi này như trong chuyện cổ tích - Jessica nói, cặp mắt tinh tường của cô nắm bắt từng chi tiết trang trí - Em rất thích các bức tranh, trông như trong thần thoại La mã vậy.
- Em thấy tấm biển đồng đề tên Victo Hugo gắn trên một chiếc ghế dài - Alexa nói - Còn một chiếc ghế khác đề tên Colette. Chắc bà ấy cũng là một khách hàng quen.

Anya gật đầu:

- Nhiều nhà văn đến đây, cả các chính khách nữa . Ngay cả Napoleon cũng hay đưa Josephine đến đây ăn tối .
- Thực thể sao! - Kay nói to và vênh tai lên - Em không biết nơi này lại cổ đến thế.
- Đúng thế, nó có từ năm 1784, hồi ấy có tên là Café de Chartres. Cô cũng công nhận là chưa bao giờ chán vẻ đẹp quyến rũ và tinh tế của nó - Bà Anya nói - Cô biết các em sẽ thích món ăn cũng như không khí ở đây - Liếc nhìn Maria, bà nói thêm - Họ có món cá bơn rất thanh, nên em không phải lo chuyện ăn kiêng đâu, em ạ.
- Cô lúc nào cũng chu đáo, cô Anya - Maria trả lời và uống ngụm nước khoáng .

Người phục vụ trưởng lượn ngay đến bên bàn, giới thiệu những món đặc sản của nhà hàng, và đưa thực đơn cho từng người . Sau khi nghiên cứu kỹ một lúc, tất cả gọi món cá bơn trừ Anya, bà quyết định nuông chiều bản thân:

- Cô sẽ gọi món bô câu non với gan béo - Bà cười và nói - Chắc chả em nào cho cô là có lỗi đâu nhỉ .

Bữa ăn thật vui và sôi nổi . Ai cũng cảm thấy thật thoải mái, thỉnh thoảng bà Anya lại quan

sát họ và cảm thấy như thể cuộc cãi vã chưa bao giờ xảy ra. Họ tử tế và thương yêu nhau như những năm đầu ở trường vậy. Bà rất mãn nguyện... đó chính là món quà sinh nhật tốt đẹp nhất mà bà muốn.

Bữa trưa đã xong và họ kéo nhau ra phố. Alexa phàn nàn với Anya là lẽ ra bà không nên ký hoá đơn, vì họ muốn được mời bà.

– Cô phải để chúng em được thết cô - Alexa khăng khăng.

– Đừng ngốc thế, Alexa. Cô rất vui lại có các em quây quần bên nhau, hoà thuận như thế. Cô mừng là cuộc cãi cọ đã lùi lại sau rồi.

Lúc đợi xe và lái xe của Anya, Alexa kéo Jessica ra mái vòm và nói khẽ với bạn:

– Mình cần nói với cậu một việc thực sự quan trọng, Jessica. Cậu dành cho mình độ nửa tiếng được không?

Jessica nhìn cô thật nhanh, rồi liếc nhìn đồng hồ và gật đầu:

– Chúng mình tìm một chiếc taxi. Chúng ta có thể nói chuyện trên đường đến gallery Bonnal. Mình có hẹn với Alain ở đó về một bức tranh cho một khách hàng.

Alexa chăm chú nhìn bạn. Jessica nhăn mặt:

– Cậu không nhớ anh ta à? Anh ấy là bạn thân nhất của Lucien.

– Ồ có chứ, mình nhớ anh ấy - Alexa lẩm bẩm.

Một tuần sau, vào tinh mơ sáng thứ Bảy, họ xuống thung lũng Loire. Tom lái xe Mercedes của Anh, có Mark Sylvester ngồi cạnh ở ghế trước. Trên ghế sau là Alexa, Jessica và Alain Bonnal.

Mặc dù thời tiết êm dịu, mặt trời lặn sau những đám mây đen đang tụ ở chân trời. Tom hy vọng không mưa, anh muốn đi nhanh đến nhà cha mẹ anh gần Tours.

Họ định đến đó sẽ tắm rửa, thay quần áo và ăn sáng rồi mới tới Montcresse, lâu đài của gia đình Jean Beauvais-Cresse. Trong bữa tối hôm trước họ đã quyết định chỉ có Tom, hai người phụ nữ và Alain đến đó. Họ đã thoả thuận để Mark ở lại với cha mẹ Tom. Ngay sau khi gặp Jean, họ sẽ về đây ăn trưa và trở lại Paris.

Vì ra đi từ rất sớm, nên chẳng ai muốn nói chuyện, Tom cho đĩa vào máy, và ngay lúc ấy chiếc xe tràn ngập những âm thanh êm dịu trong các bộ phim hay của Hollywood..

Jessica nhắm nghiền mắt, nhưng cô không ngủ. Cô rất tỉnh, song giả vờ ngủ để chìm đắm vào những ý nghĩ linh tinh. Cô đã quyết đến và gặp người đàn ông ở Loire trông giống Lucien, nhưng lúc này cô cảm thấy hơi lung lay.

Nhờ đó là Lucien? Anh còn sống và đang sống ở Loire?

Alexa đã kể với cô về bức ảnh trong album, phản ứng của Tom với bức ảnh chụp cô và Lucien đứng trên cầu des Arts. Dù cô giật mình thoáng chốc, nhưng không sững sốt lắm. Về mặt cảm giác, đã nhiều năm nay cô vẫn mong nghe một tin như thế. Hồi tháng Hai, một lần nữa Mark đã nhồi vào đầu cô ý nghĩ là biết đâu Lucien biến mất có mục đích.

Cô cần đến lâu đài Montcresse để đóng lại một chương trong đời cô. Nếu người ấy sống với vợ con mà không phải là Lucien, sẽ chẳng có vấn đề gì. Nhưng nếu chính là Lucien, cuối cùng cô đã có câu trả lời.

Hôm qua cô đã bày tỏ mọi chuyện với Mark, trước khi gặp những người khác để ăn tối. Anh đã động viên cô nên đi, và đề nghị cô cho phép đi cùng.

- Tôi sẽ chăm sóc em, Jessica - Anh nói - Và tôi muốn ở đó vì em, phòng khi em cần đến tôi. Tôi là bạn em mà.

Cô đã mỉm cười, xiết chặt tay anh và nói cô sẽ nhẹ nhõm nếu anh đi cùng với họ.

Rồi đường cái rẽ vào Tours không lâu, Tom đi vào đường phụ đến Loches.

- Chúng ta sắp đến đây - Anh nói, mọi người đều nhõm dậy, nhìn ra cửa xe, bồn chồn.

Mười lăm phút sau, Tom đi chậm lại và rẽ vào đường dành cho xe, chui qua cái cổng sắt đã mở sẵn. Cuối đường là một trang viên cổ, đẹp đẽ làm bằng đá vùng Loire, nay đã tân trang bằng đá trắng vì đã quá lâu năm. Trang viên trông xam xám và thanh lịch, nổi bật trên nền cây cối xanh tươi và bầu trời xanh lơ. Lúc Tom lượn bên ngoài tào nhà, cha anh từ cửa bước vội ra.

Sau khi ôm con trai, Paul Connors trù mển ghì chặt Alexa, rồi Tom giới thiệu mọi người.

- Vào đây, mời mọi người vào nhà và ăn sáng - Paul nói và đưa họ vào phòng khách hình tròn, lát gạch nung, tường đá trắng treo nhiều tấm thảm cổ.

Christiane Connors, mẹ Tom, xuất hiện ngay lúc ấy, bà chào mừng Tom, Alexa và những người cùng đi:

- Có lẽ các cháu muốn tắm rửa một chút chẳng - Christiane nói, bà quay sang Alexa và Jessica, rồi đi lên cầu thang và ra hiệu với họ - Còn Paul và Tom, tôi sẽ để hai bố con chăm sóc Mark và Alain.

Christiane dẫn Alexa và Jessica theo cầu thang cuốn lên tầng trên, chỉ cho họ vào căn phòng xinh đẹp dành cho khách, trang hoàng bằng lụa Jouy màu lơ nhạt khắp nơi. Lụa phủ kính tường, trên giường, treo làm rèm cửa sổ.

- Các cháu có mọi thứ cần ở đây, Alexa - Christiane nói, vẫy tay khắp phòng rồi chỉ vào buồng tắm.

- Cảm ơn bác Christiane - Alexa quay sang Jessica - Cậu tắm trước đi, mình muốn nói chuyện với mẹ Tom một lát.

- Cảm ơn cậu - Jessica đáp rồi biến vào buồng tắm.

Lúc còn lại hai người, Christiane lao đến và ôm ghì lấy Alexa:

- Bác rất mừng khi biết tin ở Paris, cháu và Tom đã nối lại với nhau.

- Chúng cháu muốn chung sống cùng nhau - Alexa nói - và cháu nghĩ là hiện giờ Tom đã hiểu điều đó.

- Bác rất mong thế, cháu yêu quý. Cháu là điều tốt lành cho nó, rất có ý nghĩa với nó.

Lúc Jessica ra khỏi buồng tắm, Christiane chăm chú nhìn cô và nói:

– Tom muốn bác kể với cháu về Jean Beauvais-Cresse, nhưng bác chẳng biết gì nhiều lắm, Jessica ạ.

– Khó hiểu? - Mẹ Tom nhắc lại và lắc đầu - Không, không phải thế đâu - Bà nghĩ ngợi một lát rồi tiếp - Bác thấy anh ta như một người ẩn dật. Chúng ta ít gặp anh ta ở những nơi công cộng. Vợ anh ta cũng không nốt. Họ sống rất tách biệt.

– Có lẽ đây là dấu hiệu của tính lập dị - Alexa nói lúc ở buồng tắm ra - Cháu nghĩ thế.

– Cháu hy vọng chúng cháu sẽ sớm có câu trả lời - Jessica lẩm bẩm.

Christiane gật đầu:

– Chúng ta hãy xuống nhà ăn điểm tâm. Bác chắc các cháu đang nóng lòng lên đường đến Montcresse.

Dù đang bận tâm, nhà thiết kế trong Jessica lại xuất hiện vài lần lúc cô theo chân mẹ Tom và Alexa xuống thang gác, qua tiền sảnh vào căn phòng hình tròn kỳ dị. Đây là phía sau ngôi nhà, có nhiều cửa sổ nhìn ra bãi cỏ, khu vườn và nhiều cây to. Cô có thể thấy dòng sông trải dài phía xa.

– Đẹp quá! - Cô nói lúc nhìn quanh, chú ý đến cách bày trí rất trang nhã, những đồ cổ màu sắc dịu dàng, Những đĩa sứ treo trên tường.

– Đây là phòng ăn mùa hè - Christiane giải thích và dẫn họ đến bên chiếc bàn tròn giữa phòng.

Họ ngồi xuống đúng lúc Tom, cha và hai người kia vào phòng.

– Mời mọi người ngồi tùy ý - Paul nói. Ông ngồi cạnh Alexa, cầm lấy tay cô và xiết chặt - Cháu nghĩ gì mà mê mải thế, Alexa?

Cô cười:

– Cháu không thể nói với bác được ạ.

– Thế thì bác sẽ nói cho cháu nghe vậy - Ông nói và thoáng cười, vẻ hiểu biết. Cúi gằm hơn, ông nói thào vào tai cô - Cháu muốn chung sống với nó đến hết đời.

Alexa nhìn Paul chăm chặp:

– Sao bác biết?

– Nó hiện rõ trên mặt cháu, cháu ạ.

Christiane rót cà phê, còn Tom mang giỏ bánh mì từ tốn đi quanh bàn mời từng người .

– Em thích gì, Alexa? - Anh hỏi lúc đến bên ghế cô là người cuối cùng.

– Anh - Miệng cô mấp máy lúc cầm lấy một chiếc bánh sừng bò .

Tom hôn lên đỉnh đầu cô không nói gì .

Paul chăm chú Alain và nói:

– Tom kể với tôi cậu đã quen biết Lucien Girard lúc Jessca quen anh ta.

– Vâng, đúng thế - Alain nói và gật đầu .

– Hồi ấy anh là là một anh chàng tốt chứ ?

– Rất tốt - Alian nói - Một con người chính trực . Cháu thấy khó mà chấp nhận ý nghĩ anh ấy biến mất vì mục đích nào đó .

Mark xen vào:

– Đây không phải là lần đầu tiên một người đàn ông làm thế . Hoặ một phụ nữ, vì một lý do nào.

Paul gật đầu:

– Khi xảy ra chuyện như thế này, thường thì có một lý do xác đáng . Tôi không thể hình dung gia đình anh ta phải trải qua những gì.

– Lucien kể với cháu anh ấy là trẻ mồ côi. Bố mẹ anh ấy mất cả - Jessica bất giác nói.

Alain thêm:

– Lucien cũng kể với cháu y như thế. Không cha mẹ, không anh chị em ruột thịt.

– Có vẻ như không có cả quá khứ - Mark nhận xét và quay sang Paul.

– Nếu cậu định nói về cuộc sống hai mặt, thường là họ giữ rất kín tiểu sử bản thân và các chi tiết hết sức đơn giản. Như thế để không thể mắc quá nhiều sai lầm - Paul đáp.

– Đúng thế đấy - Christiane lẩm bẩm.

Alexa ngắm kỹ mẹ Tom, nghĩ thầm bà mới đẹp làm sao, chắc trước kia bà đẹp lắm.

Christiane conners là một trong những phụ nữ Pháp ăn mặc đẹp nhất. Sáng nay chỉ mặc quần và somi bằng vải bông giản dị mà vẫn hết sức duyên dáng. Cô khâm phục bà và vui mừng vì có mẹ Tom là đồng minh.

Jessica lặng lẽ uống cà phê và lắng nghe mọi người, không nói gì nhiều. Nhưng lúc mọi người nói xong, cô hỏi:

– Chúng ta có thể đi được chưa, anh Tom? Em căng thẳng quá, chùng nào còn ngồi đây kéo dài sự dằn vặt này.

– Lẽ tất nhiên là được rồi - Tom nói. Cả anh và Alexa cùng đứng dậy. Cầm tay Alexa, anh hẹn sẽ gặp bố mẹ sau, rồi rời bàn. Alain làm theo, và đưa Jessica ra khỏi phòng ăn.

Mark đẩy ghế và vội ra theo Jessica. Anh bắt kịp cô ở thềm trước, và cầm tay cô, kéo lại gần:

– Dù ở đằng ấy có xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng đừng ngại, nhớ nhé.

Jessica cố gượng cười nhưng không thành .

– Anh nói đúng, em biết thế mà, anh Mark. Em chỉ căng thẳng, nôn nao thôi.

Anh ôm chặt cô và nói, áp vào tóc cô:

– Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, Jessica. Tôi tin chắc như thế.

Tom và Alain ngồi ghế trước chiếc Mercedes; Alexa và Jessica ngồi ghế sau. Trên đường đến Montcresse không ai nói lời nào, nhưng Alexa cầm lấy tay Jessica và xiết chặt, như muốn an ủi và động viên cô.

Jessica ngồi lặng ngắt ở ghế sau, lo lắng. Cô vừa muốn cuộc gặp mặt ở lâu đài, vừa muốn

quay trở lại Paris..

Tom phá vỡ sự im lặng trong xe:

– Montcresse ở ngay trước mặt chúng ta.

Jessica và Alexa căng người nhìn cho rõ hơn.

Họ thấy một toà lâu đài đồ sộ, đứng kiêu hãnh trên cao, không xa sông Indre - nhánh phụ của sông Loire. Những bức tường bằng đá trắng lấp lánh trong ánh sáng ban mai trong trẻo, trong khi những nóc hình chuông màu đen của vô số ngọn tháp bao quanh, tạo cho toà dinh thự khổng lồ một dáng vẻ kỳ lạ .

Lúc Tom lái xe leo lên, Jessica chú ý đến những bãi cỏ được chăm chút cẩn thận viền con đường trải sỏi màu cát, phía sau lâu đài có nhiều cây cao, màu sẫm mọc dày đặc. Thêm hai ngọn tháp tròn có mái hình chuông và hai bên sườn mảnh khảnh của cái cầu kéo dẫn vào sân bên trong lâu đài .

Tom lái xe chậm lại lúc leo lên cầu, chui qua vòm cổng vào sân và đến trước cửa .

Jessica cảm thấy bụng dạ cồn cào và trong giây lát cô nghĩ khó mà chịu được cuộc chạm trán này. Cô suýt bảo Tom vòng xe lại và quay về, cô nhìn Alexa, hé miệng toan nói nhưng không thốt nên lời.

Alexa cảm thấy vẻ lo lắng lẫn sợ hãi trên bộ mặt tái xanh của Jessica, Cô nắm chặt tay

Jessica, thì thầm:

– Rồi sẽ ổn thôi.

Vẫn không thể thốt nên lời, Jessica chỉ gật đầu.

Tom đỗ xe sát tường lâu đài, cách cánh cửa sổ đồ sộ không xa. Hơi quay người, anh bảo hai người phụ nữ:

– Có thể một người làm sẽ trả lời, và sẽ mời tôi vào trong. Nếu thế, hãy đợi năm phút rồi hãy vào tìm tôi. Các vị sẽ được phép vào nếu nói là đi cùng với tôi.

Nhìn Alain, Tom nói tiếp:

– Anh sẽ lãnh việc đó nếu tôi vào trong. Anh giải quyết với bất cứ nhân viên nào cũng dễ dàng và nhanh chóng hơn.

– Được, Tom ạ, anh đừng lo - Alain trả lời.

Alexa hỏi:

– Thế nếu Jean trả lời?

– Anh sẽ giữ anh ta nói chuyện vài phút, sau đó sẽ liếc nhìn vào xe, vẫy em. Lúc ấy em sẽ đến chỗ anh... chỗ bọn anh. Rõ chưa nào?

– Rõ - Alexa nói, còn Jessica gật đầu.

Tom xuống xe, đi qua cái sân trải sỏi và đến thẳng cánh cửa bằng gỗ. Anh đứng lại khi thấy cánh cửa khép hờ. Anh gõ cửa và đợi.

Lát sau, một người đàn ông có tuổi, tóc hoa râm, mặc tạp dề kẻ sọc xuất hiện ở lối vào

phòng khách lớn . Ông ta bưng một cái khay bạc và tiến đến lúc nhìn thấy Tom. Ông ta nghiêng đầu chào:

– Chào ông.

– Xin chào . Tôi xin gặp ngài hầu tước .

– Vâng, xin ông vui lòng đợi một chút .

Ông ta vừa nói xong, Tom nghe thấy tiếng bước chân lạo xạo trên sỏi và anh liếc nhìn về phía chuồng ngựa .

Jean Beauvais-Cresse đang tiến đến chỗ anh. Anh ta đi ủng cưỡi ngựa màu đen, quần đi ngựa trắng và áo len cao cổ màu đen. Anh nhận ra Tom, giây lát sau hai người chào hỏi và bắt tay nhau.

Lúc ấy Tom nói:

– Tôi xin lỗi, đến đường đột như thế này mà không gọi điện trước, nhưng lúc đi qua lâu đài, mấy khách hàng của tôi đề nghị dừng xe. Montcresse làm họ thích thú. Họ đang làm bộ phim về Mary, Hoàng hậu xứ Scots và định quay tại Loire. Tôi đang hướng dẫn họ những địa điểm có thể làm phim.

– Không được đâu - Jean ngắt lời và thoáng cười, vẻ ân hận - Trước kia đã có nhiều người muốn quay phim ở đây. Nhưng không được đâu. Tôi e rằng lâu đài này không phải là nơi thích hợp để quay phim.

– Tôi hiểu - Tom đáp - Thế còn bên ngoài thì sao? Có nhiều cảnh bên ngoài, và anh có thể cho phép họ đến gần cơ ngơi này được không?

Thật bất ngờ, Jean có vẻ nghĩ ngợi về ý tưởng này. Đồng thời, anh tiến vào bên trong lâu đài, đứng ở lối vào phòng khách đối diện với Tom. Cuối cùng, anh nói:

– Có lẽ có một cách để quay dinh cơ này .

Tom chăm chú lắng nghe, nhưng liếc mắt anh thấy Alexa, Alain và Jessica đang đến chỗ anh. Anh muốn giữ Jean cho đến lúc cả bọn đến gần, Tom hơi nghiêng người và nói tiếp:

– Sẽ có thù lao rất hậu, và toàn thể thành viên trong đoàn làm phim sẽ được dọn dò phải cẩn thận đến mức tối đa trên đất đai của anh. Ngoài ra, hãng sản xuất phim cũng sẽ bảo hiểm chu đáo.

– Tôi hiểu. Nhưng tôi phải suy nghĩ đã... - Jean đột ngột ngừng lại. Vẻ sững sốt hiện lên khuôn mặt hẹp, và anh tái nhợt đi. Như bị đánh quỵ, Jean hơi loạng choạng rồi dựa vào khung cửa, cặp mắt mở to đầy ngạc nhiên và hoảng hốt.

Lúc này Jessica đã bước tới, nhìn Jean trừng trừng. Cô nhận ra anh ngay lập tức, ngay lúc anh ta kịp nhận ra cô. Đó chính là Lucien. Trong lòng xáo động, cô nuốt rất khó khăn:

– Tôi thường nghĩ ắt là anh phải còn sống ở đâu đó trên trái đất này - Mắt cô ứa lệ.

Jean nhìn cô chăm chặp, cái nhìn chăm chăm của anh chú mục vào Alexa, rồi cuối cùng vào Alain. Cái nhìn của anh chứng tỏ đã nhận ra họ, nhưng anh ta lặng thinh.

Anh ta từ từ lắc đầu. Thở dài nặng nề, anh ta mở rộng cánh cửa:

– Mọi người vào trong nhà thì tốt hơn.

Jessica vẫn run rẩy, chân cô ríu lại nhưng cô cố giữ bình tĩnh lúc cả bốn người theo sau Jean qua phòng đợi rộng rãi bằng đá. Phòng đợi của một hầu tước, treo nhiều tấm thảm màu thẫm và đầu hươu nai; một chiếc đài lớn rủ từ trần nhà xuống. Tiếng chân họ vang trên sàn đá.

Jean dẫn họ theo bậc tam cấp xuống một căn phòng dài, có nhiều giá sách rộng và cửa sổ kiểu Pháp mở ra thềm. Jessica chỉ lơ mơ nhận thấy đồ gỗ màu sẫm, vải vóc đã phai, vẽ thanh lịch song tiêu tụy.

Jean đứng giữa phòng, giơ tay chỉ vào nhóm ghế bành và sofa:

– Xin mời, Anh nói nhỏ. Anh không ngồi mà đến đứng gần lò sưởi.

Khi những người khác đã yên vị, Jean liếc nhìn Tom và hỏi:

– Trước kia chúng ta quen nhau ở Paris chưa nhỉ?

– Chưa.

– Vậy tại sao anh.. anh lại liên quan đến chuyện này?

– Cô bạn Alexa của tôi có một tấm ảnh của Jessica và anh. Lúc tôi nhắc đến tên anh, cô ấy nói người trong ảnh là Lucien Girard.. Sau đó cô ấy kể cho tôi nghe câu chuyện về sự mất tích của anh.

– Tôi hiểu - Anh nhắc chân, chớp chớp mắt mấy lần.

Không thể nén được lâu nữa, Jessica hơi nhô về trước và hỏi, giọng căng thẳng:

– Vì sao anh làm chuyện này? Biến mất không để lại dấu vết?

Anh không trả lời.

Không ai nói gì nữa. Căn phòng lặng ngắt như tờ.

Bên ngoài, một ngọn gió nhẹ xào xạc qua đám cây, xa xa một con chim đang lách rền. Mùi hoa hồng và nhiều loại hoa khác lan vào phòng, mùi thơm dịu dàng tràn ngập không gian. Cảm giác như trong thư viện dài và hẹp này là sự dịu dàng và yên bình vĩnh cửu. Nhưng cũng có khá nhiều mối xúc cảm.

Jessica nói:

– Tôi nghĩ là anh nợ tôi một lời giải thích. Và nợ cả Alain nữa. Chúng tôi đã ra sức tìm kiếm anh, và khi không thể tìm ra, chúng tôi tưởng anh đã chết. Chúng tôi đã thương khóc anh! - Cô lắc đầu, mắt lại đầy lệ - Tôi đã thương khóc anh cho tới tận lúc này - Giọng cô vỡ ra và cô không thể nói tiếp.

– Tôi nghĩ là cậu nên kể cho Jessica vì sao cậu lại biến mất, Lucien. Nếu không nợ tôi, cậu vẫn mang nợ Jessica - Alain xen vào.

– Đúng, tôi nợ cả hai người một lời giải thích - Jean ngồi xuống chiếc ghế gần lò sưởi và từ tốn nói - Tôi nói tôi sắp đến làm việc ở Monte Carlo vì tôi không thể nói thật với em, Jessica.

- Vậy cái gì mới là thật? Cô hỏi, vẫn đầm đìa nước mắt.

- Thực ra tôi không phải là Lucien Girard. Đây chỉ là tên trên sân khấu của tôi. Tôi chính là Jean Beauvais-Cresse. Nhưng tôi đã bỏ nhà ra đi từ 12 năm trước, sau một cuộc cãi vã với cha tôi. Ông không chấp nhận ước mơ thành diễn viên của tôi, và ông đã từ tôi. Vả lại, anh trai tôi là Philippe, mới là con cưng, là người thừa kế tước hiệu cũng như đất đai điền sản của ông. Bảy năm trước, ngay trước khi các vị tốt nghiệp, Philippe bị chết thảm trong một tai nạn. Anh ấy bay bằng máy bay riêng đến Corsica để gặp vợ chưa cưới và gia đình cô ấy, máy bay bị rơi xuống đất vì gặp bão. Mọi người trên máy bay bị chết hết.

Lúc nhận tin dữ về cái chết của Philippe, cha tôi bị đột quy. Mẹ tôi là người tàn phế, bà gọi tôi về Montcresse. Tôi phải lo tang lễ, làm nhiều việc khác cũng như chăm sóc cho cả cha và mẹ tôi.

- Nhưng sao anh không nói cho em biết? - Jessica hỏi - Em có thể đến với anh, đỡ dần anh.

- Chuyện phức tạp hơn nhiều. Tôi không có thời gian để giải thích. Tôi bị gọi về quá đột ngột. Rất khẩn cấp. Vả lại, tôi tưởng tôi chỉ ở vùng Loire này độ một tuần là nhiều - Jean ngừng lại, dựa lưng vào ghế, hít một hơi thật sâu.

Nhìn anh chăm chú, Jessica thấy anh già hơn độ tuổi 35 nhiều. Gương mặt hẹp của anh đầy nếp nhăn, mái tóc đẹp khi xưa thưa thớt. Anh vốn là người mảnh khảnh, nay càng gầy gò.

Dường như anh không được ăn uống đầy đủ, và cô sững sốt thấy anh mất cả thần sắc.

Về phần mình, Jean Beauvais-Cresse nao núng trước cái nhìn đăm đăm của Jessica. Mỗi lúc anh thêm lo lắng. Gặp lại cô làn sóng bàng hoàng lan suốt người anh. Chưa bao giờ cô đẹp đến thế, lời cuốn anh mạnh đến thế. Anh vẫn yêu cô sâu sắc. Anh sẽ yêu cô cho đến phút cuối cùng của đời anh. Cô đã, đang và sẽ là tình yêu của đời anh. Nhưng không có nghĩa là có nó.

Jean tràn ngập tiếc nuối. Cảm giác mất mát nhấn chìm anh, và xúc cảm của anh lên đến cao độ. Mình phải bình tĩnh, nhấn chìm mọi cảm xúc, anh tự nhủ. Trong khoảnh khắc khủng khiếp, anh tưởng mình sắp bật khóc. Thở thật sâu, kìm giữ mình với một quyết tâm sắt đá, anh đứng dậy, đến bên lò sưởi và đứng đó.

Hắng giọng, anh nói:

- Thực lòng, anh định kể hết với em khi anh trở lại Paris, Jessica ạ. Em hãy tin anh.

- Rồi sau đó? - Jessica hỏi, giọng có vẻ vẫn run rẩy.

- Anh đã hy vọng chúng ta có thể tiếp tục như trước, có cuộc sống chung. Bằng cách nào đó. Nhưng rồi đã xảy ra một việc ngay sau đám ma anh trai anh.

Alain chăm chú nghe, anh cau mày hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi bị ốm. Ốm rất nặng. Tôi đã vật lộn với bệnh mà tôi tưởng là cúm. Họng bị ngứa, nhức nhối và đau, đổ mồ hôi ban đêm, có triệu chứng sốt. Tôi đã nói với bác sĩ của cha tôi ngay

sau tang lễ, khi ông đến Montcresse thăm bệnh cho cha mẹ tôi. Ông lập tức bắt tôi đến phòng khám của ông để kiểm tra.... - Jean ngừng lại, hắng giọng, có vẻ lưỡng lự .

Cái nhìn của Jessica vẫn dán lên Jean. Ngay trước khi anh nói, cô đã đoán biết anh sắp kể với họ một chuyện khủng khiếp.

Jean tiếp:

- Bác sĩ Bitoun gửi tôi đến một chuyên gia ung thư ở Orléans . Tôi đã chụp X quang, quét CAT, làm sinh thiết khối u dưới cánh tay. Nỗi sợ kinh khủng nhất đối với bất cứ người nào đã được khẳng định khi có kết quả xét nghiệm . Tôi bị bệnh Hodgkin.

- Nhưng anh còn trẻ như thế, mới ngoài 20! - Jessica kêu lên, mắt cô mở to, bàng hoàng .

- Đó là sự thật. Bệnh ấy thường gặp ở những người trẻ tuổi 2 không, đôi khi ở tuổi lên 10 - Jean trả lời và cắt nghĩa - Hodgkin là một bệnh ung thư hệ bạch huyết, và ngay khi chuẩn đoán xong, khoa ung thư ở bệnh viện Orléans đã nhận tôi vào viện và bắt đầu điều trị bằng tia phóng xạ. Ngoài ra...

- Nhưng sao anh không cho em biết? - Jessica nóng nảy ngắt lời - Em sẽ đến ngay với anh. Em yêu anh mà.

- Anh biết, và anh cũng.... Anh che miện ho, rồi tiếp - Anh cũng yêu em Jessica. Song anh hiểu anh chẳng còn gì để tặng em nữa. Anh nghĩ mình sắp chết. Anh còn một người mẹ tàn tật, một người cha đột quy, còn nghĩa vụ quản lý cơ ngơi. Dường như là một gánh quá nặng cho em lúc ấy. Em còn trẻ như thế. Và anh thực lòng không biết là còn sống được lâu đến thế này.

- Nhưng cậu đã sống - Alain nói và nhìn Jean chăm chăm.

Jean gật đầu:

- Đúng thế, mình đã sống. Sau khoảng tám tháng chữa trị đau đớn, bệnh bắt đầu thuyên giảm. Tuy thế, các chuyên gia ung thư vẫn cảnh báo mình là bệnh hầu như chắc chắn sẽ trở lại - Anh nhìn Jessica - Hôn nhân là chuyện không thể được.

- Nhưng anh đã lấy vợ - Anh đã có một đứa con - Cô đáp khẽ, trong lòng quặn đau.

- Đúng là như thế. Anh đã lấy vợ từ ba năm trước. Anh có một cô bạn từ hồi nhỏ ở gần đây, và khi anh ra viện, cô ấy đã đến Montcresse giúp anh giải quyết mọi việc . Sau đó cha anh mất đột ngột, và anh thành người thừa kế . Trách nhiệm của anh cứ tăng lên. Buồn thay, mấy tháng sau khi cha anh qua đời, mẹ anh cũng mất nốt. Anh bị tổn thất dồn dập. Hồi ấy, cô bạn Annick đã là chỗ dựa vững chắc của anh. Dần dà bọn anh quyến luyến nhau, nhưng anh vẫn chưa định cưới.

- Rồi sao anh lại cưới cô ấy? - Jessica hỏi - Mà không cưới em? Em sẽ đến đây. Em đã từng là chỗ dựa vững chắc của anh.

- Vì Annick đã có mang - Jean trả lời - Anh tưởng là không thể có con được, vì thường thì điều trị ung thư dễ làm đàn ông vô sinh. Annick yêu anh, muốn làm vợ anh, và thế là anh đã

làm một việc đúng đắn. Cô ấy sẽ cho anh một người thừa kế trước hiệu, đất đai, nổi dãi khi anh chết. Annick biết rằng anh sẽ chẳng sống đến lúc thấy con trai mình lớn lên, nhưng cô ấy và anh chấp nhận điều đó.

– Cháu nó lên mấy? - Alexa hỏi.

– Lên ba.

– Hiện giờ cậu đang bình phục? - Alain hỏi.

– Không. Tôi sắp phải đi điều trị đợt nữa. Lần này là truyền hoá chất.

– Mình rất tiếc - Alain đáp - Mình rất tiếc là bệnh lại tái phát.

Jessica nói khẽ, mắt cô vẫn ướt lệ:

– Em đã hiểu mọi chuyện. Em phải đến gặp anh, Lucien. Anh là cuộc sống của em.

Cặp mắt xám xanh của Jean đầy ứ nước. Anh hé môi định nói nhưng thốt không nên lời.

Jessica đứng dậy và đi qua phòng, bước chân cô vững chãi. Lúc cô đến gần hơn, Jean chìa tay cho cô. Đến trước mặt anh, Jessica nhìn thấy nước mắt trên má anh, sự ân hận và buồn bã trong mắt anh.

Anh không còn biết đến ai trong phòng ngoài cô. Anh dịu dàng cầm tay cô, kéo cô vào trong vòng tay mình. Cô bám lấy anh, gục đầu vào ngực anh, mặt cô ướt đẫm nước mắt. Cô quên hết mọi câu định hỏi anh. Chúng không còn ý nghĩa gì nữa.

Áp má lên đỉnh đầu cô, anh nói thật khẽ:

– Anh nghĩ là anh đã làm một việc đúng đắn. Một việc tốt nhất cho em. Hãy quên anh đi, Jessica.

– Vâng - Cô thì thầm, vùi mặt vào ngực anh - Em sẽ quên anh, Lucien - Cô lại chớp chớp, cố kìm những giọt nước mắt mới.

Bỗng có tiếng lạo xạo, tiếng chân đang chạy và lúc hai người rời nhau ra, một chú bé lao vào thư viện.

– Ba! Ba ơi! Con đây! - Em kêu to và đứng lại khi thấy ba người khác trong phòng của cha.

Jean đến chỗ con, cầm lấy tay em và dẫn đến bên Jessica:

– Đây là Lucien, con trai anh... - Jean nói với cô và nhìn sâu vào mắt cô.

Cô dăm dăm nhìn lại anh, gạt đầu hiểu biết. Rồi quỳ trước cậu bé, cô đưa một ngón tay vuốt gò má mềm mại, tròn trĩnh của em và mỉm cười với em.

– Chào cháu. Cô là Jessica - Cô nói.

Cậu bé mỉm cười đáp lại:

– Cháu chào cô - Em đáp, giọng non nớt, bộ mặt thơ ngây tràn đầy vui sướng và khoẻ khoắn.

Nén xúc cảm, Jessica đứng dậy, nhìn Alexa và hai người kia:

– Có lẽ chúng ta nên đi thôi - Cô bảo họ và quay sang Jean, cô nói thêm - Cảm ơn anh đã giải thích mọi chuyện.

– Anh tin là em sẽ hiểu tất cả.

- Em hiểu.

Anh thở dài buồn bã nhìn cô:

- Thế là em chưa lấy chồng, Jessica?

- Chưa.

Jean tiễn họ ra khỏi thư viện, một tay ôm vai Jessica, tay kia nắm tay con trai lúc họ đi qua phòng đợi bằng đá ra cửa trước. Lúc ra đến sân, anh cúi hôn lên má cô:

- Tạm biệt Jessica. Chúc em may mắn.

- Tạm biệt anh.

Cô rời khỏi anh và đến chỗ ô tô. Cô nghe tiếng những người kia chào biệt rồi vội theo cô.

Jessica đứng bên ô tô, cô quay nhìn lại.

Jean vẫn đứng nguyên nơi chia tay với cô gần cửa ra vào, nắm tay con trai. Tay kia anh gửi cho cô một nụ hôn gió, rồi vẫy. Lucien cũng làm theo.

Cô hôn gửi lại và vẫy tay hai bố con, rồi chui vào xe, tim cô lặng đi.

Rời Montcresse, không ai nói một lời .

Alexa nắm lấy tay Jessica, và lúc toà lâu đài đã lùi lại phía sau, cô mới hỏi:

- Cậu không sao chứ?

- Không, mình không sao - Jessica đáp, giọng nhẹ nhàng - Bây giờ mới biết chuyện xảy ra với Lucien, mình mới có thể thanh thản trong lòng.

- Câu chuyện buồn quá - Alexa nói - Mình thương anh ấy.

- Tôi cũng thấy xót cho anh ấy - Alain thì thầm, quay sang họ - Thật tiếc là ung thư đang tái phát . Nhưng biết đâu...chúng ta cứ hy vọng cậu ấy lại hồi phục lần nữa .

- Thực lòng, tôi nghĩ rằng anh ấy tin là đã lựa chọn đúng đắn. Vì cô đấy, Jessoca ạ. Anh ấy nghĩ là làm thế để bảo vệ cô - Tom bảo cô.

- Em hiểu điều anh ấy nghĩ. Nhưng anh ấy làm bất chấp mọi suy nghĩ của em. Như thế là không thực sự công bằng .

- Jessica buông một tiếng thở dài - Suốt từng ấy năm em chỉ đắm đuối với những kỷ niệm về Lucien, kỷ niệm về mối tình đầu tiên. Nhưng bây giờ anh ấy đã khác và em cũng khác .

Em chỉ ao ước anh ấy tin em. Tin vào tình yêu của hai đứa đủ để kể thật bảy năm về trước, lúc xảy ra những sự kiện khủng khiếp với anh ấy .

- Và cậu sẽ làm gì? - Alexa đánh bạp hỏi, cô chăm chú nhìn Jessica.

- Mình sẽ đến ngay với anh ấy - Jessica quả quyết - Mình không hề nghi ngờ điều đó .

- Và cô cho là mọi sự sẽ suôn sẻ ? - Tom hỏi .

- Em không biết, em thực sự không biết . Nhưng em nhẹ cả người vì cuối cùng em đã gặp lại anh ấy. Cuối cùng thì bây giờ em có thể nguôi quên.

Nhưng mình vẫn sẽ yêu anh ấy, Jessica nghĩ thầm lúc nhắm mắt lại và dựa lưng vào ghế .

Mình vẫn thuộc về anh ấy, cũng như mình biết anh ấy vẫn thuộc về mình . Anh ấy đã làm

cho mọi chuyện trở nên minh bạch, cũng như thể hiện rõ ràng là vẫn yêu mình .

Barbara Taylor Bradford

Ba tuần ở Paris

Nguyên tác: Three Weeks In Paris

Chương kết

Kay ngồi chăm chú soi gương, phân vân không biết có nên xoa thêm chút phấn hồng nữa không. Hình như mặt cô xanh xao hơn thường lệ, mà tối nay cô muốn mình phải trông xinh đẹp nhất.

Dựa vào lưng ghế nhỏ, cô chú ý đến mái tóc. Tóc cô bao quanh khuôn mặt, đổ thành từng làn sóng vàng-đỏ và quăn, cô lùa tay cào tung lên, chải đằng trước, và xịt gôm nhẹ.

- Thế, đấy là cách có thể làm mình đẹp nhất - Cô nói to, rồi lại chăm chú ngắm mình trong tấm gương của bàn phấn.

- Trông em đẹp lắm, Kay ạ - Ian nói sau lưng cô, và đặt bàn tay lên vai vợ.

- Anh làm em ngạc nhiên! - Cô nói và nghiêng cổ ngược nhìn anh cao hơn cô hẳn.

- Nhắm mắt lại - Anh ra lệnh.

- Sao kia?

- Cứ làm như anh bảo.

Lúc mắt cô đã khép chặt, Ian thò tay vào túi áo khoác và rút ra một sợi dây chuyền. Rất cẩn thận, anh quàng quanh cái cổ dài, mảnh dẻ của vợ:

- Bây giờ em có thể mở mắt ra rồi.

- Kay mở mắt, và cô thở hổn hển vì mãn nguyện. Chồng cô đã đeo quanh cổ cô chuỗi kim cương và ngọc topaz cô đã có lần nhìn thấy. Những vòng kim cương tạo thành một cái yếm ren, đằng trước có gắn tám viên topaz.

- Anh Ian, đẹp tuyệt vời! - Cô kêu lên, nhìn chồng chăm chăm trong gương - Cảm ơn anh, cảm ơn anh rất nhiều.

- Anh vui vì em thích nó, em yêu. Nhìn thấy nó là anh mê ngay, y như mê em vậy.

Cô cười vang, và mở to mắt lúc anh đưa cho cô chiếc hộp nhỏ bằng nhung đen.

- Đây là thứ thêm vào cho hoàn chỉnh - Anh nói.

Cô lại sững người lúc mở nắp. Trên lớp nhung đen là đôi hoa tai bằng topaz, nhiều viên kim cương bao quanh mỗi viên ngọc lớn.

- Ian, sao anh hoang phí thế - Cô kêu lên - Nhưng... chúng đẹp quá chừng. Cảm ơn anh, anh yêu quý.

Nụ cười nở rộng trên mặt anh:

- Em đeo thử xem - Anh nói.
- Em đeo ngay đây - Cô nói và đeo vào tai, đăm đăm ngắm mình trong gương - Chúng đẹp kỳ diệu - Cô nói.
- Đẹp như vợ anh vậy.
- Cảm ơn lời khen và những vật phẩm tuyệt vời. Nhưng hôm nay không phải là Giáng Sinh, cũng không phải sinh nhật em.
- Tặng quà cho em không phải là một ngày đặc biệt sao?

Cô cười:

- Không. Anh chẳng sửa được tý gì.
- Anh thực lòng mong thế - Anh vuốt vai vợ, rồi nói - Em có nhớ lúc anh đến Edinburgh hôm thứ Bảy hồi tháng Hai không? Một hôm trước ngày sinh nhật của Fiona?
- Có, em rất nhớ. Anh có vẻ rất bí ẩn.
- Anh biết. Đây là vì chuỗi hạt và đôi hoa tai này. Anh nhờ ông già Barnes, quản lý của hiệu kim hoàn Codrington để ý tìm một chuỗi kim cương đeo cổ. Em thử hình dung xem anh hai lòng biết chừng nào khi ông ta gọi điện báo có một chuỗi kim cương và topaz, rất hiếm, rất cổ và anh muốn xem ngay - Ian ngừng lại, vuốt một dải tóc của cô - Thực ra anh đến Edinburgh để xem cái dây chuyền này, dù anh cần mua quà cho em gái anh.
- Và anh đã giữ chúng từng ấy tháng?

Anh gật:

- Anh định tặng em vào dịp Giáng Sinh, Kay ạ, nhưng anh bỗng nhận ra lúc này là thời điểm tốt chẳng kém gì bất cứ lúc nào. Vì thế anh mang theo hôm thứ Năm.

Cô gật đầu và đứng dậy, đến bên anh, vòng tay quanh cổ chồng và hôn mạnh lên miệng anh:

- Anh là người chồng tuyệt vời nhất mà một cô gái có thể mơ ước.
- Em cũng vậy - Nói xong, anh tháo thắt lưng áo choàng của cô, tuột khỏi vai cô. Nó rơi xuống sàn thành một đống màu xanh quanh chân cô. Anh đẩy cô khỏi anh, chăm chú nhìn vào mắt cô:

- Nhìn em mà xem, Kay. Em đẹp quá.

Tuột áo choàng ra, Ian ôm lấy cô thật chặt, hôn vào chỗ hõm trên cổ cô, rồi hôn lên ngực cô.

Ngẩng đầu lên, anh nhìn sâu vào mắt cô và nói:

- Lên giường với anh đi. Anh hứa sẽ không làm hỏng bộ mặt và tóc em đâu.

Cô cười nhẹ:

- Làm như em quan tâm lắm ấy. Em có thể làm lại mà.

Họ nằm bên nhau, tay quấn vào nhau, miệng gặp nhau. Kay liếm nhẹ lên môi Ian rồi cô hé miệng, lưỡi họ gặp nhau. Những nụ hôn của anh mỗi lúc thêm nồng nàn, đằm đuối, hai bàn tay anh lang thang khắp người cô, tế nhị, âu yếm, vuốt ve, khám phá. Những ngón tay búp măng của cô sục vào tóc anh, rồi chuyển dần xuống vuốt ve lưng anh.

Phủ lên người cô, Ian hôn lên miệng cô, chậm rãi, nấn ná, lùa hai bàn tay xuống hông cô, nâng cô lên gần anh hơn. Anh đi vào cô thật nhanh làm cô rên lên; ngay lúc ấy cả hai rơi vào nhịp điệu riêng của họ đã có từ lâu. Lúc cô áp sát vào anh, thở nặng nhọc hơn, ghì chặt lấy vai anh, anh cảm thấy như sắp nổ tung. lát sau, họ cùng bập bênh trên làn sóng say đắm, chìm hẳn trong trạng thái mê ly.

Cuối cùng, lúc họ đã nằm yên, Ian chống khuỷu tay nhóm dậy, nhìn đắm đuối xuống cô, vuốt một dải tóc khỏi mặt cô:

– Có lẽ chúng ta đã tạo nên một đứa con mà em rất muốn đấy - Anh thì thầm, một nụ cười nở rộng trên nét môi phóng khoáng của anh - Nhưng nếu không được cũng chẳng sao. Em hiểu chứ, em yêu.

– Vâng, em hiểu - Cô cười đáp lại - Bác sĩ Boujon đã bảo em là phải thoải mái, mà chúng mình cứ cố. Ông ấy đã nhắc đến nhiều cách trợ giúp.

Ian cười phá lên:

– Không cần đâu em ơi, anh chắc thề. Đừng quên anh là một anh chàng Scot vùng cao nguyên chính cống đây.

Mười lăm phút sau, Kay lại ngồi bên bàn trang điểm, đưa nhẹ miếng bọt biển lau khắp mặt. Cô tô lại viền môi và nghĩ đến 5 ngày gần đây. Ian bất ngờ đến Paris, đáp lại lời mời cùng cô đến dự tiệc mừng sinh nhật bà Anya.

Anh đến sớm vì cảm thấy họ cần có vài ngày bên nhau, mình họ thôi, cách xa Lochcraigie, anh giải thích như thế.

Đêm đầu tiên, sau cuộc làm tình cuồng nhiệt trong phòng cô ở khách sạn Meurice, cô đã kể cho anh nghe về chuyện cô đến gặp bác sĩ Boujon. Cô không có trục trặc gì về mặt thể chất; Biết được điều này, cô có thể thổ lộ với chồng niềm lo lắng không thụ thai. Bác sĩ đã bảo cô có khả năng có thai, nhưng phải ráng sức kia.

Nghe xong, Ian bảo cô đừng lo, lúc này anh không có gì phải bận tâm cả.

Lòng tốt và sự thông cảm của anh đã khích lệ cô kể với anh những chuyện kinh khủng xảy ra cho cô hồi bé. Khi cô kể xong, Ian đã kéo cô vào vòng tay ôm thật chặt:

– Bây giờ em đã có anh chăm sóc em, và anh sẽ không đời nào để bất cứ ai làm khổ em, Kay yêu quý ạ.

Cô ôm chặt chồng, yêu anh hơn bao giờ vì anh là người tốt như thế. Cô cũng hiểu anh không bao giờ thay đổi với cô. Lúc đó, cô đã nguyện sẽ không bao giờ nghi ngờ anh hoặc tình yêu của anh.

Lúc này, Kay rời bàn phấn đi vào buồng ngủ. Cao, mảnh dẻ, chân dài và thanh lịch. Đi tất và giày cao gót xong, cô lấy chiếc áo bằng sa mỏng màu vàng nhạt trên mắc và chui vào.

Bỗng Ian hiện ra trên ngưỡng cửa, rất điển trai trong bộ dạ phục.

– Anh kéo khoá cho em nhé?

Cô ngoảnh lại và mỉm cười:

– Cảm ơn Ian.

Lúc vuốt thẳng tà áo, sửa lại xong, cô quay ngoắt lại, đối diện với anh:

– Anh có thích chiếc áo này không?

– Em mặc đẹp lắm, nhẹ nhàng và bay bướm, cả dây chuyền và hoa tai cũng rất hợp.

– Cảm ơn anh lần nữa vì những thứ đẹp tuyệt này. Chúng mình xuống bar đi. Chắc những người kia đang đợi.

Kay phát hiện ra Alexa ngay lúc bước vào Bar Fontainebleau. Cô và Tom đã ngồi bên bàn trong góc gần cửa sổ, và giơ tay lên vẫy.

Lúc Kay và Ian đến gần hơn, Kay thấy Alexa cũng mặc áo bằng sa, cắt thành những đường chéo và điểm nhiều đốm khác nhau màu xanh dương. Kay thấy Alexa chọn màu thật khéo. Những sắc màu xanh dương hoà lẫn với nhau rất ăn với màu mắt Alexa, làm nổi bật mái tóc đen của cô.

Tom đứng bật dậy đón họ, và họ vừa yên vị, người hầu bàn đã mang champagne đến. Giây lát sau, Jessica cùng Mark Sylvester tới. Jessica chọn mặc chiếc áo dài bằng tơ mỏng màu lơ nhạt, hoa văn tinh tế là những bông hoa màu lơ thắm hơn và cũng như Kay và Alexa, tà áo cô tung bay lúc cô cử động.

Mark và Jessica vừa đến ngồi bên bàn, Alexa nói và cười nhẹ:

– Mình thấy tất cả chúng ta đều có chung ý tưởng về bữa tiệc tháng Sáu ở Paris và ăn mặc ra sao.

Mark nhìn hết người này đến người kia, nói:

– Các cô sẽ là những phụ nữ đẹp nhất vũ hội.

– Ôi không! - Kay nói, mắt cô long lanh - Vai trò ấy phải dành cho cô Anya.

Alexa liếc nhìn Tom đến Ian và Mark rồi nói:

– Nhưng có một điều chắc chắn là chúng tôi có những người tháp tùng điển trai nhất.

– Cảm ơn lời khen dễ thương ấy, Alexa - Ian đáp. Anh thích các bạn gái của Kay cũng như những người cùng đi, anh đã gặp tất cả bọn họ tối qua. Tom đã đưa mọi người tới ăn tối tại L Ambrosie tuyệt đẹp trên quảng trường des Vosges. Thật là một buổi tối dễ chịu mà từ lâu Ian chưa có, và anh rất cảm kích.

Nhưng điều anh thích nhất là cuộc gặp bà Anya Sedgwick, anh đã say sưa lắng nghe bà khen ngợi phẩm hạnh của Kay, khen ngợi tài năng của cô và thổ lộ bà yêu quý vợ anh biết chừng nào. Bà đã nói là bà "ấp ủ, yêu thương" vợ anh. Anh sung sướng vì hãnh diện và yêu quý Kay tuyệt vời của anh.

Nicky Sedgwick rất dễ thương, thân thiện và vui vẻ. Trong lúc đó, thành viên thứ tư của bộ tứ là Maria Franconi thật xuất sắc trong bộ áo đen và chuỗi ngọc trai đơn giản, không thực khách nào có thể rời mắt khỏi cô.

Ian nói:

– Tôi tưởng Nicky và Maria không đến uống cùng chúng tôi. Tôi khá ấn tượng về việc họ đến đón Anya và đưa bà đến thẳng bữa tiệc.

– Anya không muốn đến muộn - Alexa giải thích - Bà muốn là người đầu tiên để chào đón khách khứa .

Hai ly champagne được đưa đến bên bàn cho Jessica và Mark, cả sáu người chạm ly và chúc nhau. Họ còn ngồi chuyện phiếm một lát rồi mới đến Lodoyen.

Anya có Nicky và Maria kèm hai bên, đứng ở lối vào phòng chờ của Lodoyen liếc nhanh khắp nơi.

Vẻ vui thích lan khắp mặt bà, làm mắt bà lấp lánh, bộ mặt ửng hồng:

– Ôi Nicky, cháu đã làm một việc quá tuyệt vời! - Bà kêu lên và quay sang chộp lấy tay anh - Đẹp quá!

Anh mỉm cười vui vẻ và hài lòng:

– Cháu rất mừng thấy bác thích . Cháu muốn bác cảm thấy như ở nhà.

Anya cười , tiếng cười của bà trong trẻo, ròn tan và trẻ mãi không già, rồi đi tiếp, nhìn khắp mọi nơi. Nicky đã tái tạo lại mặt tiền toà nhà thái ấp có khung gỗ đen trắng, bên trong là gạch đá của bà ở Paris, với dàn cây bằng lưới mắt cáo và dây thường xuân leo kín một phần mặt tiền . Bản sao này thực sự đánh lừa con mắt, như kiểu bức tranh đem lại ảo giác sống thực, và bức vẽ khổng lồ dán suốt một bên tường dài của đại sảnh . Toàn bộ khu vực này được thiết kế như mảnh sân trải sỏi ở nhà bà; nơi có cây anh đào nở hoa rộ, có bốn cái ghế bằng kim loại đặt dưới những cành cây trĩu nặng . Khu vườn hoa của bà được hàng rào bằng những cọc trắng vây quanh, kiêu hãnh ngự trị ở phía tường bên kia đại sảnh .

Nắm lấy cánh tay bà, Nicky nói:

– Mời bác đi tiếp, cháu còn làm bác ngạc nhiên hơn kia.

Vẫn cười tươi tắn, bà Anya để anh đưa lên cầu thang:

– Chúng ta đi đâu thế này? - Bà hỏi .

Uống cocktail ạ - Maria nói, tươi cười rạng rỡ với bà .

Anya gật đầu, liếc nhìn Maria và thầm nghĩ cô mới thanh lịch làm sao trong chiếc áo dài màu lơ không dây bằng sa mỏng, chiếc váy tuôn chảy, thứ nữ trang duy nhất là một sợi dây chuyền thanh mảnh và đôi hoa tai, tất thấy đều bằng kim cương.

– Maria, em đẹp tuyệt vời - Bà Anya thầm thì, thoáng e sợ vì vẻ đẹp ngậy ngát của cô gái trong tối nay.

Nhờ Nicky đẩy ạ, anh ấy đã chọn áo dài của Balmain cho em - Maria nói .

– Ồ, cô không nói về chiếc áo, mà về em kia.

Maria thoáng đỏ mặt và mỉm cười mãn nguyện:

– Trông cô mới tuyệt trong bộ đồ màu đỏ, cô ạ.

Anya nói:

– Em cũng biết cô luôn thích màu đỏ . Nó làm cô thấy vui. Nhưng tối nay cô mặc màu gì cũng cảm thấy hạnh phúc .

Lúc đến cầu thang tầng một, Nicky cầm tay Anya và đưa bà đến cánh cửa kép . Anh mở cửa đưa bà vào trong và nói: "Đây ạ!"

Anya thở hổn hển, ngạc nhiên thực sự.

Bà đứng nhìn chăm chú một bản sao khác, lần này là phòng khách nhà bà ở Provence, ngôi nhà Hugo đã mua tặng bà nhiều năm trước và là nơi họ đã trải qua nhiều thời gian hạnh phúc bên nhau. Nicky đã sử dụng đồ đạc vùng Provence, nhiều màu tươi sáng gợi nhớ đến căn phòng thực, và anh đã tạo nên một bản sao hoàn hảo . Những người hầu trai và gái trong trang phục vùng này đứng quanh, mỉm cười, sẵn sàng phục vụ đồ uống .

– Nicky, ôi Nicky - Anya chỉ có thể nói thế lúc anh hướng dẫn bà qua phòng này vào căn phòng kế bên.

Lúc này, bà thấy mình đang trong một nhà nghỉ nông thôn kiểu Nga, đồ đạc quê mùa, chất phác, có những người hầu mặc áo khoác kiểu Côđắc màu đỏ và vàng, quần rộng ống nhét trong ủng hoàn tất cảnh này y như thực .

Bà đứng không nhúc nhích, nhìn quanh, cố gắng nắm bắt mọi thứ, nhưng Nicky không để bà nấn ná lâu. Anh cầm tay bà đưa đi tiếp vào căn phòng thứ ba.

Anya giật mình, vui sướng và cảm động, niềm xúc cảm cứ ào ạt kéo đến . Bà đứng đó, trong phòng khách bà đã sống và lớn lên ở London cùng cha mẹ bà . Nicky đã tái tạo lại theo những chi tiết gần nhất . Những giọt lệ bỗng dâng đầy mắt bà .

Quay sang anh, bà hỏi, giọng run run:

– Làm sao cháu thu xếp được những thứ này, hờ trời?

– Chị Katie cháu giúp . Chị cháu có những bức ảnh cũ chụp phòng khách của ông bà, và chúng đã giúp cháu nhiều . Nhưng quan trọng hơn cả là chị cháu có một trí nhớ kỳ diệu, không hề phai mờ vì thời gian.

Chớp mắt để nén khóc, Anya đi quanh phòng, chú ý đến chiếc ấm xamôva, những tượng thánh đặt trên bàn phủ nhung đỏ. Nicky đã tìm được nhiều đồ tương tự với những thứ cha mẹ bà có, ví dụ những bức ảnh gia đình lồng trong khung Fabergé và ảnh bà hồi còn trẻ.

Màu chủ đạo ở đây là xanh lơ nhạt và vàng, những màu mẹ bà hằng yêu thích.

Bà chậm chậm trở lại chỗ Nicky và ôm lấy anh:

– Cảm ơn cháu, cảm ơn - Bà nói, tiếng bà nghẹn ngào - Cảm ơn cháu tối nay đã mang lại cho bác bao nhiêu kỷ niệm vô cùng thân thiết.

Một người hầu ăn mặc như quản gia người Anh tiến vào, bưng một khay đồ uống và ba ly champagne cho họ. Họ cụng ly và chúc tụng, rồi Nicky nói:

– Cháu muốn bác có một buổi tối tuyệt vời nhất, bác Anya.

- Bác biết là sẽ có, và những việc cháu đã làm thật phi thường.

Anh cười:

- Vẫn còn một vài ngạc nhiên dành sẵn cho bác đấy, bác Anya.

- Bác không tin cháu có thể thôi được! Nhưng gì vậy cháu? - Bà tò mò.

- Ôi, bác cứ đợi sẽ thấy - Anh trêu - Bây giờ bác muốn đón khách ở phòng nào ạ? - Nicky hỏi.

- Bác không biết nữa, phòng nào cũng hết sức độc đáo.

- Có lẽ chúng ta nên đợi ở phòng đầu tiên, vì ai cũng phải đi qua đấy - Maria gợi ý.

- Phải đấy, em yêu - Nicky nói và họ cùng trở lại phòng khách Provence, nơi có nhiều bàn nhỏ phủ khăn màu đỏ, xanh lá cây và vàng của xứ này trông rất vui mắt. Những chiếc bình gốm màu nâu cẩm đầy hoa hướng dương vàng rực trên một tấm ván dài, mùi hoa oải hương tràn ngập không gian.

Lúc họ bước vào, một cô hầu mặc trang phục xứ Provence bưng khay tiến đến, và Anya mỉm cười khi thấy toàn những thứ bà ưa thích. Bánh nướng kiểu Nga nóng ròn nhân thịt; trứng cá caviar đổ trên những củ khoai tây xinh xinh nướng, cá hồi hun khói xếp trên bánh mì nướng; những cuộn xúc xích nhỏ xinh.

- Trông ngon quá! Bác không thể cưỡng lại được những thứ này. Chắc bác phải nếm mỗi thứ một miếng mất.

- Cháu mong là bác sẽ làm thế - Nicky nói - Cháu xin làm theo bác.

Vài phút sau khách khứa bắt đầu kéo đến.

Cả gia đình quây quần bên Anya.

Cô em gái Katti và ông em rể Sacha, cả nhà Lebedev hôn và chúc mừng bà. Rồi đến cậu em trai Vladimir và cô em dâu Lilli cùng các cháu, tất thấy đều nồng nhiệt và yêu thương. Đứng sau họ là các con bà, Olga và Dmitri cùng gia đình, họ ôm ghì lấy bà, chúc bà sinh nhật vui vẻ, mặt họ tươi cười và hạnh phúc.

Tiếp theo là các bạn bè trong nhiều năm, các sinh viên đã học ở trường vẫn gắn bó với bà suốt ba mươi năm hoặc hơn.

Cuối cùng là các cô gái đặc biệt của bà. Bốn cô học trò yêu của khoá học năm 94. Alexa, Jessica, Kay and Maria. Trông họ mới xinh đẹp làm sao lúc họ đến chỗ bà, đi cùng là những người đàn ông của đời họ, lịch sự trong bộ dạ phục.

Alexa, Jessica và Kay chúc mừng bà, còn ba người đàn ông lùi lại để bà với bộ tứ.

- Cô không thể không nói là tất cả các em trông thật lộng lẫy! - Anya tuyên bố, mặt bà rạng rỡ - Trước khi chúng ta đi tiếp, cô muốn cảm ơn các em vì các món quà. Kay, chiếc khăn kiểu cổ thật lạ thường, cô không thể không quàng ngay tối nay. Em thấy không nó có màu đỏ rất hợp với áo cô. Pho tượng thánh của Jessica thật tuyệt vời, nó được dành chỗ đặc biệt trong phòng khách của cô. Cả chiếc hộp sơn dầu của em nữa, Alexa. Bức tranh St.

Petersburg trên nắp là một món trang sức xinh xắn. Cảm ơn các em, cảm ơn - Anya mỉm

cười và nói nốt - Còn bức vẽ của em thật xuất sắc, Maria, hiện đang treo trong phòng ngủ của cô. Cô cảm ơn em rất nhiều.

Maria đỏ mặt và mỉm cười nhưng vẫn im lặng.

Anya nhìn cả nhóm lần nữa, rồi dịu dàng nói bằng giọng thân tình:

- Cô rất vui vì các em đã đến Paris sớm, để chúng ta có thời gian ở bên nhau và các em có dịp hoà giải, xoá bỏ những bất hoà.

- Lại giống như ngày xưa, cô ạ - Alexa nói - Chúng em ở đây vì nhau. Mãi mãi. Bất chấp mọi khó khăn. Có phải không, các bạn?

Tất cả đồng tình với cô, và Kay nói:

- Chúng em ở đây, ở trường này như không phải đã bảy năm, mà như mới hôm qua vậy, thưa cô Anya. Cô đã dạy chúng em rất nhiều, đã vun đắp tài năng của chúng em, giúp chúng em biến giấc mơ thành hiện thực - Jessica nói với bà - Cô đã giúp chúng em nên người ngày nay, cô Anya. Tất cả chúng em biết ơn cô mãi mãi.

Anya gật đầu:

- Cô biết các em đến Paris cũng vì nhiều lý do khác nữa. Các em có công việc làm ăn còn dở dang. Mỗi người đều có việc cần giải quyết. Và cô rất mừng thấy các em đã tìm được những gì cần tìm - Bà chú mục vào Alexa - Em và Tom trở lại với nhau lâu bền chứ?

Alexa gật đầu, mặt cô ngời sáng lúc giơ bàn tay trái cho Anya - Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón tay cô:

- Chúng em vừa đính hôn tối nay. Tom đã đeo nhẫn vào tay em trên đường đến đây.

- Cô mừng cho các em, Alexa thân mến.

Nhìn Maria thân thiết, bà Anya nói tiếp:

- Em và Nicky có vẻ hợp nhau một cách lý tưởng .

- Vâng, thưa cô Anya, Nicky muốn cưới em lúc nào anh ấy ly dị xong và được tự do. Em sẽ không trở về Milan. Em sẽ sống ở Paris cùng Nicky và làm họa sĩ. Em sẽ không thiết kế mẫu vải nữa - Maria tuyên bố.

Anya khẽ vỗ tay:

- Cảm ơn Chúa, em Maria. Em sẽ phỉ hoài tài năng nếu vẫn theo đuổi công việc ở nhà. Cô chúc mừng em. Cô sẽ tổ chức cưới cho hai đứa. Thật là vui cho cô. Còn Kay thế nào? Mọi chuyện của em và Ian có suôn sẻ cả?

- Vâng, thưa cô, về thể chất em không có gì trục trặc. Không có lý do gì lại không có con - Kay cười khẽ - Nhưng Ian không quan tâm. Anh ấy bảo anh ấy chỉ muốn có em thôi.

- Sao lại nghĩ thế? Ian thật may mắn có em - Cái nhìn của Anya dừng lại ở Jessica, bà chú ý đến vẻ băng khuâng, nuối tiếc và buồn bã trong mắt cô.

- Cô nhẹ lòng vì em đã tìm ra Lucien, đã có dịp gặp lại cậu ấy, Jessica. Cô biết đấy là một cơn sốc cho em, nhưng bây giờ em có thể khép chương ấy lại được rồi, em ạ.

- Em thực sự đóng cả quyển sách lại, cô Anya ạ - Jessica trả lời - Chẳng mấy khi một con người có cơ hội thứ hai trong đời, nhưng em may mắn vì có Mark. Anh ấy nghĩ là chúng em có tương lai với nhau, và em có cảm giác là Mark nói đúng.

- Cô biết là Mark đúng. Và anh ấy là một người đáng yêu. Mà tất cả bọn họ đều là những người tử tế và đáng yêu.

Sau một lát tất cả xuống dưới nhà ăn tối.

Nicky và Maria tháp tùng bà Anya, và lúc vào phòng ăn, mắt bà bỗng nhoà lệ.

Căn phòng đã biến thành khu vườn đẹp nhất mà bà từng thấy. Rất nhiều cây đang nở hoa chất cao quanh phòng. Những chậu cam trang hoàng các góc phòng. Các đài phun những giọt nước sáng long lanh thành hình vòng cung lên không trung. Có nhiều pho tượng đá và đồng hồ mặt trời đặt ở những chỗ rất lợi thế, nhiều lùm cây và vòng hoa hồng tươi bện với là thường xuân. Mỗi bàn đều viền màu hồng nhạt, có bát hoa hồng giữa bàn, những ngọn nến thơm lung linh ngời sáng... hàng trăm ngọn đèn xinh xắn khắp phòng tăng thêm vẻ huyền ảo.

- Ôi Nicky - Anya nói, và không thể thêm lời nào. Bà lắc đầu và nắm lấy cánh tay anh, dẫn anh đến bàn chính, nơi bà ngồi cùng với gia đình - Cảm ơn cháu, cháu yêu quý - Bà thì thầm khàn khàn, vẫn nghẹn ngào lúc anh kéo ghế cho bà.

- Cháu rất vui, bác Anya ạ - Anh nói và cầm tay bà Anya đưa bà đến cái bàn riêng tám người. Mình là người may mắn, là người đàn bà may mắn nhất trên đời, Anya nghĩ lúc nhấp ngụm nước, chờ các con và em gái Katti. Cuộc đời mình thật tuyệt vời. 85 năm kỳ diệu. Tình yêu và hạnh phúc. Đau đớn và chịu đựng. Và rất nhiều tiếc thương. Nhưng mình luôn khắc phục được những điều phiền muộn. Mình đã chịu được. Có lẽ toàn bộ cuộc sống là sự chịu đựng. Hãy làm người vượt qua mọi chuyện.

Cả bốn cô học trò của mình đều đã vượt mọi khó khăn. Anya xoay người trên ghế, chú mục vào sàn nhảy. Bàn bên cạnh đã trống, tất cả đều đang say sưa trên sàn...

Maria trong tay Nicky. Anh chậm chậm xoay cô quanh phòng, thì thầm bên tai cô.

Đầu Kay dựa vào vai Ian, vẻ mặt cô mơ màng, còn trong mắt anh là vẻ hoàn toàn mãn nguyện.

Jessica ôm Mark thật chặt, mặt cô không còn buồn nữa. Cô ngược nhìn anh mắt cô long lanh. Alexa và Tom không khiêu vũ, mà đu đưa theo điệu nhạc. Đúng lúc anh cúi nhìn cô và hôn nhẹ lên môi cô:

- Chúng mình cưới đi, càng sớm càng tốt - Anh khẽ nói - Anh không thể đợi đến lúc em thành vợ anh. Anh yêu em rất nhiều.

- Em yêu anh, Tom. Mãi mãi - Alexa nói và kéo anh sát hơn vào cô. Cô muốn chia sẻ cuộc sống buồn tẻ của anh, như anh gọi thế. Cô thoáng mỉm cười, bí ẩn. Buồn tẻ thực sao, cô nghĩ. Anya vẫn ngấm họ, ước gì nghe được những lời họ nói với nhau. Rồi bà bật cười. Lẽ tất

nhiên là người nợ đang nói với người kia những lời tốt đẹp, hứa hẹn, trao gửi... Như bà đã làm bao năm trước. Lần đầu tiên với Michel Lacoste, rồi sau đó với Hugo Sedgwick. Tình yêu, bà ngẫm nghĩ. Chẳng có gì giống nó trên cõi đời này. Nghĩ cho cùng, chỉ có tình yêu mới thực sự quan trọng và có ý nghĩa.

Hết

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>